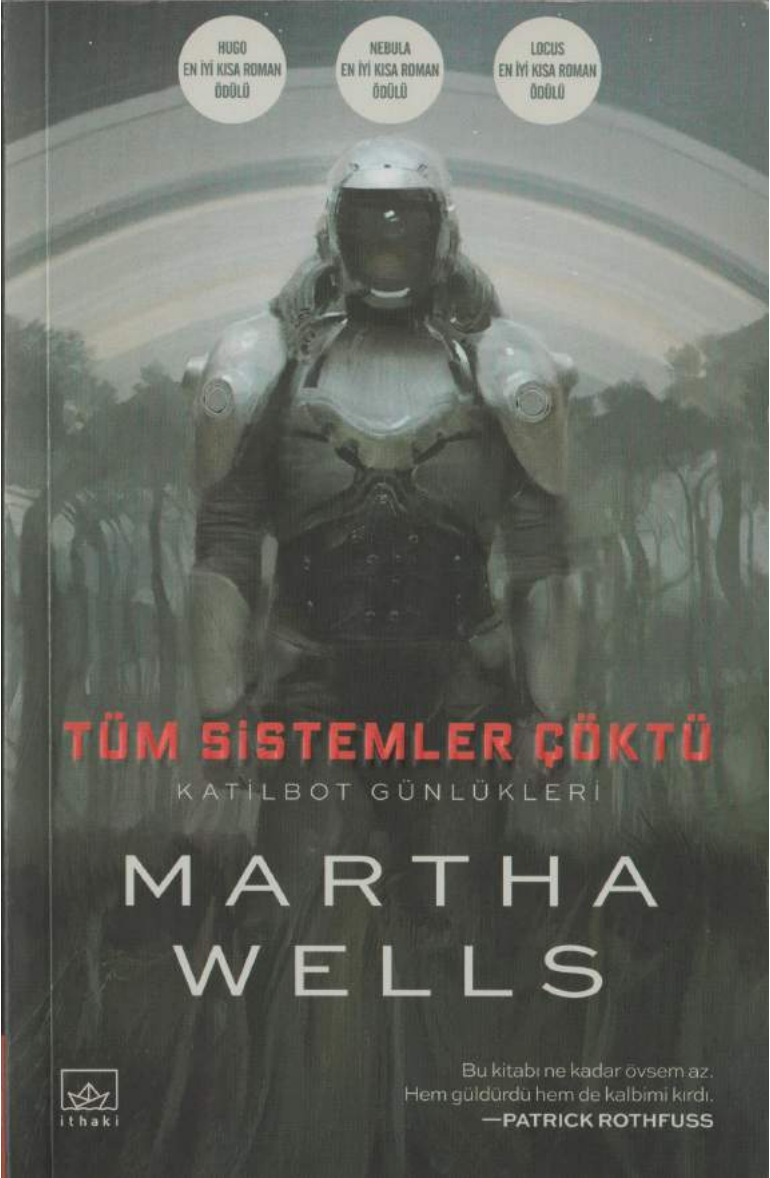

HUGO
EN İYİ KISA ROMAN
ÖDÜLÜ
NEBULA
EN İYİ KISA ROMAN
ÖDÜLÜ
LOCUS
EN İYİ KISA ROMAN
ÖDÜLÜ
TÜM SİSTEMLER ÇÖKTÜ
KATİLBOT GÜNLÜKLERİ
MARTHA
WELLS
ithaki
Bu kitabı ne kadar övsem az.
Hem güldürdü hem de kalbimi kırdı.
—PATRICK ROTHFUSS

Martha Wells

The Wizard Hunters, Wheel of the Infinite'in yanı sıra *The Cloud Roads* ile başlayan Raksura serisi gibi pek çok fantastik romanın yazarıdır. Yetişkin romanlarıyla birlikte genç yetişkin kitaplar ve kısa öyküler yazmıştır. Öyküleri *Black Gate, Realms of Fantasy, Stargate Magazine, Lightspeed Magazine* gibi dergilerde yayımlanan yazar pek çok antolojiye de konuk olmuştur. Yazarın Hugo, Nebula ve Locus ödüllü serisi Katilbot Günlükleri ise son yılların öne çıkan bilimkurgu serilerinden biridir.

Tüm Sistemler Çöktü
Martha Wells

Orijinal Adı:
All Systems Red

İthaki Yayınları - 1475

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Alican Saygı Ortanca*
Düzelti: *Aslı Genç*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Hamdi Akçay*
1. Baskı, Nisan 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-375-936-2

Sertifika No: 11407

© Martha Wells, 2017
Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2019
© İthaki, 2019

Bu eserin tüm hakları Donald Maass Literary Agency ve Onk Ajans aracılığıyla yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200
OZ

Martha Wells

TÜM SİSTEMLER ÇÖKTÜ

KATİLBOT GÜNLÜKLERİ 1

Çeviren
Cihan Karamancı

ithaki

1

İdari modülümü *hack*lememin ardından bir toplu katliam gerçekleştirebilirdim fakat sonra şirket uydularının aktardığı eğlence kanallarının tüm yayınlarına erişebildiğimi fark ettim. O andan itibaren 35,000 saatten hayli uzun bir zaman geçti ve pek fazla cinayet işlenmedi ama herhalde, ne bileyim, 35,000 saatin biraz altında bir süre kadar film, dizi, kitap, oyun ve müzik tüketildi. Kalpsiz bir ölüm makinesi olarak tam bir başarısızlık abidesiydim.

Ayrıca yeni bir kontrat doğrultusunda hâlâ işimi yapıyor ve Dr. Volescu ile Dr. Bharadwaj'ın tetkiklerini yakın bir zamanda bitirmelerini, böylece habitata dönüp *Mabet Ay'ın Doğuşu ve Batışı*'nın 397. bölümünü seyredebilmeyi umuyordum.

İtiraf ediyorum, dalgındım. Anlaşma şimdiye kadar çok sıkıcı geçiyordu ve durum bildirme kanalını geri plana atma-

yı, sonra da ilave faaliyeti MerSisteme kaydetmeden eğlence yayınındaki müziğe erişmeye çalışmayı düşünüyordum. Böyle bir şeyi sahada yapmak, habitatta yapmaktan daha çetrefilliydi.

Bu değerlendirme bölgesi, bir adanın yükselip alçalan kısa, düz tepelere ve ayak bileklerime kadar gelen yeşilimsi siyah gür otlara sahip çorak bir kıyısıydı. Farklı boylardaki bir grup kuşa benzer şey ve bildiğimiz kadarıyla zararsız olan pofuduk, uçuşkan şey haricinde flora veya fauna namına pek bir şey yoktu. Sahil, Bharadwaj ile Volescu'nun birinden numuneler aldıkları büyük, çıplak kraterlerle bezeliydi. Gezegenin bir halkası vardı ve bu halka mevcut konumumuzdan denize bakıldığında ufuk çizgisine egemendi. Gökyüzüne baktığım ve zihnimden yayını kurcaladığım sırada kraterin dibi infilak etti.

Sesli bir acil durum çağrısında bulunmakla uğraşmadım. Saha kameramdaki görsel yayını Dr. Mensah'ınkine gönderip kraterin içine atladım. Kumlu yamaçta aşağı seğirtirken Mensah'ın daha şimdiden acil durum telsiz kanalı üzerinden birine hophopu havalandırmasını bağırdığını duyabiliyordum. Adanın on kilometre kadar uzaktaki başka bir bölümünde çalıştıkları için vaktinde yetişip yardım etmeleri mümkün değildi.

Çelişkili komutlar yayınımı dolduruyordu ama onlara aldırış etmiyordum. Kendi idari modülümü bozmasaydım bile öncelik acil durum yayınındaydı ve o da karmakarışıktı. Bir yandan otomatik MerSistem veri istiyor ve bana henüz ihtiyaç duymadığım veriler yolluyor, bir yandan da Mensah bana hophoptan telemetri aktarıyordu. Aslında ona da ihtiyaç duymuyordum ama aynı anda hem cevaplar talep edip hem de onları sağlamaya çalışan MerSisteme kıyasla onu görmezden gelmek daha kolaydı.

Tüm bunların ortasında kraterin dibine ulaştım. Her iki kolumun da içinde hafif enerji silahları vardı ama ben sırtıma takılı ağır mermi silahına davrandım. Az önce topraktan fırlamış olan düşman sahiden de kocaman bir ağza sahipti. O yüzden ağır bir silahın daha uygun olacağı fikrindeydim.

Bharadwaj'ı yaratığın ağzından çekip aldım ve oraya kendim girdim. Silahımı önce yaratığın boğazından aşağı, sonra da beyninin bulunmasını umduğum yere doğru ateşledim. Tüm bunların anlattığım sırayla gerçekleştiğinden emin değilim, öyle olmak için kendi saha kameramın yayınına bakmam gerekir. Tek bildiğim Bharadwaj'ın artık yaratığın değil benim elimde olduğu ve düşmanın dışarı çıktığı tünelde gözden kaybolduğuydu.

Kadın baygındı. Sağ bacağı ve böğründeki kocaman yaralardan akan kan, tulumundan dışarı sızıyordu. Silahı kılıfına geri koydum ki onu iki kolumla birden kucaklayabileyim. Sol kolumdaki zırhı ve altında bulunan etin epey bir bölümünü kaybetmiştim ama organik olmayan parçalarım hâlâ çalışıyordu. İdari modülden yine bir komut tufanı geldi ve hiçbirini çözmeye uğraşmadan geri plana attım. Tüm parçaları organik olan ve benim kadar kolayca onarılamayan Bharadwaj burada kesinlikle öncelikliydi ve asıl ilgim TıpSistemin bana acil durum yayınında anlatmaya çalıştıklarınaydı. Fakat öncelikle kadını kraterden çıkarmam lazımdı.

Tüm bu zaman zarfında Volescu altüst olmuş kayaların arasında korkudan ödü bokuna karışmış hâlde büzüşmüş yatıyordu. Halinden anlamıyor değildim ama mevcut durumda ondan çok daha savunmasızdım ve benim de harika vakit geçirdiğim söylenemezdi. "Doktor Volescu, hemen benimle gelmeniz gerekiyor," dedim.

Adam tepki vermedi. TıpSistem yatıştırıcı bir iğne *falan*

filan tavsiye ediyordu ama kan kaybından ölmesin diye bir kolumu Dr. Bharadwaj'ın tulumuna bastırırken diğeriyle de başını tutuyordum ve her şeye rağmen sadece iki ele sahibim. Volescu insanımsı yüzümü görebilsin diye kaskıma toplanmasını söyledim. Düşman geri gelip beni ısırırsa bu büyük bir hata olurdu çünkü başımdaki organik parçalara ihtiyacım vardı. Kararlı ama samimi ve nazik bir sesle konuştum. "Doktor Volescu, her şey yoluna girecek, tamam mı? Ama ayağa kalkınanız ve Doktor Bharadwaj'ı buradan çıkarmama yardım etmeniz gerek."

Adam bu sefer söyleneni yaptı. Zar zor ayağa kalktı ve titremeyi sürdürerek bana doğru yalpaladı. Sağlam tarafımı ona doğru çevirdim. "Kolumu tutun, tamam mı? Gidiyoruz."

Kolunu dirseğime takmayı becerdi. Onu peşimden sürükleyerek ve Bharadwaj'ı bağrıma basarak krateri tırmanmaya başladım. Kadının soluması yavaş ve vahimdi. Tulumundan da herhangi bir bilgi alamıyordum. Benimkinin göğsü boydan boya yırtık olduğu için faydasının dokunacağını umarak vücut ısımı artırdım. Yayın artık tenhaydı. Mensah, liderlik önceliğini kullanmayı becererek TıpSistem ve hophop haricinde her şeyi susturmuştu ve hophop yayınında tek duyabildiğim öbürlerinin telaşla birbirlerine şışt çektikleriydi.

Yumuşak kumlar ve gevşek çakıllarla kaplı krater yamacının yüzeyi zorluydu. Fakat bacaklarım hasarlı olmadığından her iki insanı da canlı tutarak zirveye ulaşabildim. Volescu yere yığılacak gibi oldu ve aşağıdaki yaratık her neyse, göründüğünden daha uzağa erişebileceği ihtimaline karşı onu kenardan birkaç metre uzaklaşmaya ikna ettim.

Bharadwaj'ı yere bırakmak istemiyordum çünkü karnım ağır hasarlıydı ve onu tekrar kucaklayabileceğimden emin değildim. Saha kameramı biraz geriye aldığımda orama bir

dişin veya belki de bir silianın* battığını gördüm. Silia mı demek istedim, yoksa başka bir şey mi? Katilbotlara doğru düzgün eğitim modülleri veya katilliği mümkün kılanlar haricinde herhangi bir şey vermezler. Zaten verdikleri de ucuz versiyonlardır. MerSistemin dil merkezinde doğru terimi aradığım sırada küçük hophop çıkageldi. Araç, otların üstüne inerken kaskımı kapattım ve camını matlaştırdım.

İki standart hophopumuz vardı: acil durumlar için büyük bir tane ve değerlendirme konumlarına gidip gelebilmek için bu ufağı. Araç üç bölmeye sahipti: insan mürettebat için ortada bir büyük ve de kargo, malzemeler ve benim için yanlarda iki küçük. Mensah kontrollerin başındaydı. Volescu'yu kaybetmek istemediğimden normalde yapacağımdan daha yavaş yürümeye başladım. Rampa inmeye başlarken Pin-Lee ile Arada dışarı atladı. Sesli iletişime geçip, "Doktor Mensah, kolumu Doktor Bharadwaj'ın tulumundan çekemem," dedim.

Ne kastettiğimi anlaması kadının bir-iki saniyesini aldı. "Sorun değil," dedi alelacele. "Onu mürettebat kabinine getir."

Katilbotların insanlarla beraber yolculuk etmesine izin verilmez ve içeri girebilmek için sözlü izne ihtiyacım vardı. Aslında bozuk idari modülümden dolayı beni hiçbir şey durduramazdı ama başıma buyruk olduğumu hiç kimsenin – özellikle de kontratımı ellerinde tutan insanların– öğrenmemesi önemliydi. Mesela organik bileşenlerimin imha edilmemesi ve geri kalanımın parçalara ayrılmaması için.

Bharadwaj'ı rampadan Overse ile Ratthi'nin yer açmak için koltukları apar topar sökmekte oldukları kabine çıkardım. İkilinin kaskları başlarında değildi ve tulumlarının başlıkları inikti; o sayede yırtık tulumumun altında gövdemden

* Genellikle böceklerde rastlanan kısa, sert, kılsı uzantı. –*çn*

geriye kalanlara bakınca yüzlerinde beliren dehşet dolu ifadeleri görme imkânı buldum. Kaskımı kapatmış olmaktan memnundum.

Kargoyla beraber yolculuk etmeyi işte bu yüzden severim. İnsanların ve geliştirilmiş insanların katilbotlarla dar alanlarda bulunmaları fazlasıyla huzursuz edicidir. En azından bu katilbot için öyle. Pin-Lee ile Arada, Volescu'yu içeri sürüklerken ben de kucağımda Bharadwaj'la güverteye oturdum.

İki kutu saha teçhizatını ve bir çift aygıtı geride, Bharadwaj ile Volescu'nun numune almak maksadıyla kratere inmeden önce çalıştıkları yerdeki otların üstünde bıraktık. Normalde taşınmalarına yardım ederdim ama tulumunun sağlam kalan kısmı sayesinde Bharadwaj'ı denetleyen TıpSistem, kadını bırakmamın kötü bir fikir olacağında epey ısrarcıydı. Fakat hiç kimse teçhizata değinmedi. Yenileriyle kolayca değiştirilebilecek eşyaları bırakıp gitmek acil bir durumda mantıklı gözükebilir ama müşterinin bana kan kaybeden bir insanı boş verip eşyaları toplamamı söyleyeceği kontratlara iştirak ettiğim olmuştu.

Bu kontratta Dr. Ratthi yerinden fırlayıp, "Ben kasaları toplarım!" dedi.

"Hayır!" diye bağırdım. Aslında öyle yapmamam gerekirdi; kazara intihar etmek üzere olduklarında bile müşterilere daima saygılı bir dille hitap etmekle yükümlüyüm. MerSistem bunu kayıt altına alabilir ve idari modül vasıtasıyla bir ceza tetikleyebilirdi. Tabii *hack*lenmemiş olsaydı.

Neyse ki insanların geri kalanı da hep beraber, "Hayır!" diye bağırdı ve Pin-Lee, "Yuh be, Ratthi!" diye ekledi.

"Vakit yok, elbette. Üzgünüm!" dedi Ratthi ve kapının hızlı kapanma sürecini başlattı.

Bu sayede düşman, dişlerle mi siliayla mı artık her neyse

onlarla dolu ağzıyla toprağı çiğneyerek yerden fırladığında rampamızı kaybetmedik. Hophopun kameraları o esnada yaratığı apaçık çekti ve aracın yardımsever sistemi görüntüleri dosdoğru herkesin yayınına aktardı. İnsanlar çığlık çığlığa bağrıştı.

Mensah bizi öyle hızlı ve sert bir şekilde havalandırdı ki devrilmeme ramak kaldı ve yerde olmayan herkes kendini orada buldu.

Bunu takip eden sessizlikte onlar huzurla soluklanırken Pin-Lee, "Ratthi, eğer kendini öldürtürsen–" dedi.

"Bana çok kızarsın, biliyorum." Ratthi yaslandığı duvardan aşağı biraz daha kaydı ve kadına yorgun argın el salladı.

"Bu bir emirdir, Ratthi. Sakın kendini öldürtme," dedi Mensah pilot koltuğundan. Kadının sesi sakin çıkıyordu ama güvenlik önceliğim sayesinde TıpSistem üzerinden kalbinin gümbür gümbür attığını görebiliyordum.

Arada kanamayı durdurmak ve Bharadwaj'ı stabilize etmeyi denemek için acil durum sağlık çantasını çıkardı. Elimden geldiğince bir elektrikli eşya gibi davranmaya çalışarak istedikleri yerlerde yaraların üstüne bastırdım, düşmekte olan vücut ısımla kadını ısıtmaya uğraştım ve bana aval aval baktıklarını görmemek için başımı eğik tuttum.

PERFORMANS GÜVENİRLİĞİ %60 VE DÜŞÜYOR

Dar bir nehir vadisinin üzerindeki nispeten düz bir ovaya kurulu olan, enerji ve geri dönüşüm sistemleri bir yanında bağlı bulunan habitatımız epey standart bir model. Çevresel bir sistemimiz varsa da hava kilitlerimiz yoktu zira gezegenin

atmosferi solunabilir olmakla beraber uzun vadede insanlar için pek yararlı değildi. Neden bilmiyorum çünkü bu da kontrat gereği önemsemem gerekmeyen şeylerden biri işte.

O konumu seçmemizin sebebi değerlendirme alanının tam ortasında yer alması ve ovada tek tük ağaçlar bulunsa da her birinin yaklaşık on beş metre boyunda, incecik ve tek bir yaprak tabakasına sahip olması. Bu nedenle herhangi bir canlının onları kendine siper ederek yaklaşması oldukça zor. Tabii bunlar düşünülürken tünel kazarak yaklaşabilecek şeyler hesaba katılmadı.

Güvenlik için habitatta emniyet kapılarımız var ama hophop inerken MerSistem bana ana kapının zaten açık olduğunu söyledi. Doktor Gurathin kaldıraçlı bir sedyeyi hazır etmişti ve onu bize yönlendirdi. Overse ile Arada yaralıyı stabilize etmeyi başarmıştı. Bu sayede diğerlerinin peşinden habitata girmeden önce Bharadwaj'ı sedyenin üstüne koyabildim.

İnsanlar revire giderken durup küçük hophopa kendini kilitleyip mühürlemesi için komutlar yolladım, sonra da dış kapıyı kilitledim. Güvenlik yayını aracılığıyla dronlardan sınırımızı genişletmelerini istedim ki büyük bir şey üstümüze gelirse bunu daha önceden bileyim. Ayrıca o farazi büyük şey tünel kazmaya karar verirse diye sismik sensörlerden bazılarını beni anomalilerden haberdar edecek şekilde ayarladım.

Habitatı emniyete almamın ardından silahların, mühimmatın, sınır alarmlarının, dronların ve ben de dahil güvenlikle ilgili diğer tüm malzemelerin tutulduğu, güvenliğe hazırlık odası adıyla bilinen yere gittim. Zırhtan kalanları çıkardım ve TıpSistemin tavsiyesi üzerine hasarlı tarafıma boylu boyunca yara kapatıcı sıktım. Ana ve kılcal damarlarım otomatikman tıkandığı için kan akıtmıyordum ama yine de görünümüm pek iç açıcı değildi. Ayrıca canım yanıyordu ama yara kapatıcı

acıyı biraz azalttı. MerSistemi kullanarak çoktan sekiz saatlik bir emniyet yasağı getirmiştim; o yüzden hiç kimse bensiz dışarı çıkamazdı. Kendimi görev dışı bıraktım ve ana yayını kontrol ettim ama hiç kimseden itiraz gelmiyordu.

Donuyordum çünkü buraya gelirken sıcaklık kontrollerim hapı yutmuştu ve zırhımın altında bulunan koruyucu deri paramparça olmuştu. İki tane yedeğim vardı ama şimdi bunlardan birini üstüme geçirmek ne pratik ne de kolay bir işti. Sahip olduğum diğer yegâne kıyafet henüz hiç giymediğim bir üniformaydı ve onu da giyebileceğimi sanmıyordum. (Üniformaya ihtiyaç duymamıştım çünkü habitatın içinde devriye gezmiyordum. İnsanlar sadece sekiz kişiydi ve hepsi de arkadaştı; o yüzden içeride devriye gezmem kaynakların aptalca israf edilmesinden başka bir işe yaramazdı, daha doğrusu benim.) Tek elimle saklama kasasını eşeleyip acil durumlarda kullanabileceğim fazladan insan tipi sağlık çantasını buldum ve içinden hayatta kalma battaniyesini çıkardım. Ona sıkıca sarındım, sonra da odacığımın plastik yatağına çıktım. Beyaz ışık titreşerek yanarken kapının mühürlenmesine izin verdim.

İçerisi çok daha sıcak değildi ama en azından rahattı. Kendimi ikmal ve onarım hatlarına bağladım, sırtımı duvara yasladım ve titredim. TıpSistem her zamanki yardımseverliğiyle bana performans güvenirliğimin artık yüzde 58'de olduğunu ve düşmeye devam ettiğini bildirdi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Sekiz saatte kesinlikle tamir olabilirdim ve muhtemelen hasarlı organik bileşenlerimi yeniden oluşturabilirdim ama yüzde 58'deyken o süre zarfında herhangi bir analiz yapabileceğimden şüpheliydim. O yüzden tüm güvenlik yayınlarını, bir şey habitatı yemeye kalkışırsa beni bilgilendirmeye ayarladım ve eğlence yayınından indirdiğim medya stokunu incelemeye başladım. Hikâyesi olan bir şeye ilgi göstereme-

yecek kadar acı içindeydim ama dostane sesler bana eşlik etmeye yeterdi.

Derken biri odacığın kapısını çaldı.

Kapıya bön bön bakarken düzgünce sıralanmış tüm girdilerim aklımdan uçup gitti. Tam bir ahmak gibi, "Aa, efendim?" dedim.

Dr. Mensah kapıyı açıp bana göz attı. Seyrettiğim tüm görsel eğlenceye rağmen gerçek insanların yaşını tahmin etmekte pek iyi değilimdir. Şovlardaki, en azından kaliteli şovlardaki insanlar genellikle gerçek hayattaki insanlara benzemez. Mensah koyu kahverengi bir tene ve kısacık kesilmiş daha açık kahverengi saçlara sahipti ve tahminimce çok genç değildi, yoksa idare ona bırakılmazdı. "İyi misin?" diye sordu. "Durum raporunu gördüm."

"Şey." Kapı çalındığında cevap vermeyip durağan hâldeymişim gibi davranmam gerektiği o noktada kafama dank etti. Kadının eksik kısımlardan herhangi birini görmemiş olmasını umarak battaniyeyi göğsüme sardım. Beni bir arada tutan zırhım yokken görünümüm çok daha beterdi. "İyiyim."

İnsanların karşısındayken mahcubum işte. Sebep, ne *hack*lenmiş idari modülümle ilgili bir paranoya ne de onlar; sebep benim. Dehşet verici bir katilbot olduğumu ben de bilirim, onlar da bilirler. Bu durum her iki tarafı birden tedirgin eder ve öyle bir şey beni daha da tedirgin eder. Ayrıca zırh giymiyorsam bunun sebebi yaralı olmamdır ve organik parçalarımdan biri her an yerinden çıkıp ortalığa düşebilir. O tür bir hadiseyi de kimse görmek istemez.

"İyisin ha?" Kadın kaşlarını çattı. "Rapora göre vücut kütlenin yüzde yirmisini kaybetmişsin."

"Tekrar büyüyecek," dedim. Gerçek bir insana ölüyormu-

şum gibi gözüktüğümün farkındaydım. Aldığım yaralar bir insanın bir-iki uzvuna ek olarak kanının büyük bölümünü kaybetmesine eşdeğerdi.

"Biliyorum ama..." Beni bir müddet süzdü. Bu o kadar uzun sürdü ki grubun yara almamış üyelerinin bir masanın etrafında oturup konuşmakta oldukları yemekhanenin güvenlik yayınına bağlandım. Daha fazla yeraltı faunası bulunması ihtimalini konuşuyorlar ve yanlarında kafa yapıcı madde getirmiş olmayı diliyorlardı. Sohbetleri epey normal gözüküyordu. Dr. Mensah sözlerini sürdürdü. "Doktor Volescu'ya çok iyi davrandın. Öbürlerinin farkına vardığını sanmıyorum... Çok etkilenmişlerdi."

"Kurbanları sakinleştirmek, acil durum tıbbi talimatlarının bir parçasıdır." Feci bir şey görmesin diye battaniyeye daha sıkı sarındım. Aşağılarda bir şeyin sızıntı yaptığını hissedebiliyordum.

"Evet ama TıpSistem o sırada Bharadwaj'a öncelik veriyordu ve Volescu'nun yaşamsal bulgularını kontrol etmiyordu. Olayın şokunu hesaba katmamıştı ve onun olay yerinden kendi çabasıyla ayrılabilmesini bekliyordu."

Diğerlerinin, Volescu'nun saha kamerasının çektiği videoyu seyretmiş oldukları, yayından açıkça anlaşılıyordu. *O şeyin bir suratı olduğunu bile bilmiyordum* türünden laflar ediyorlardı. Geldiğimizden beri zırh giyiyordum ve insanlarla beraberken kaskımı hiç açmamıştım. Öyle yapmam için belirli bir sebep yoktu. Görebilecekleri tek bölümüm kafamdı ve o da standart, genel bir insan biçimindeydi. Fakat benimle konuşmak istemiyorlardı ve ben de kesinlikle onlarla konuşmak istemiyordum; öyle bir şey görev başındayken dikkatimi dağıtırdı ve değilken... Onlarla konuşmak istemiyordum işte. Mensah kira sözleşmesini imzalarken beni görmüştü. Fakat

bana şöyle bir bakıp geçmişti ve ben de ona aynını yapmıştım çünkü tekrar etmem gerekirse, katilbot + gerçek insan = ne yapacağını bilemezlik. Zırhı sürekli üstümde tutmak lüzumsuz etkileşimleri azaltır.

"Bu da işimin bir parçası," dedim. "Yani... hata yaptıkları zaman Sistem yayınlarına kulak asmamak." Zaten sunilere, yani organik bileşenli GüvBirimlere o yüzden ihtiyaç duyulur. Fakat Mensah'ın bunu bilmesi gerekirdi. Teslim edilmemden önce aşağı yukarı on itirazda bulunmuş, beni alma mecburiyetinden vazgeçmeye çalışmıştı. Öyle yaptığı için onu suçlamıyordum. Ben de beni istemezdim.

Cidden, niye *bir şey değil* ve *lütfen artık odacığımdan çık da burada oturup huzur içinde sızdırabileyim* deyip geçmedim, bilmiyorum.

"Pekâlâ," diyen kadın nesnel olarak 2.4 saniyelik, öznel olaraksa eziyet gibi gelen yaklaşık yirmi dakikalık bir süre boyunca beni süzdü. "Sekiz saat sonra görüşürüz. O zamana kadar bir ihtiyacın olursa lütfen yayından bana bir uyarı gönder." Geri çekildi ve kapıyı kayarak kapanmaya bıraktı.

Ziyareti hepsinin de neye hayran kaldığını bana merak ettirdi ve ben de bu sebepten yaşanan olayın kaydını ekrana getirdim. Peki, vay be. Kraterden çıkana kadar Volescu'yla konuşmuştum. Dikkatim daha çok hophopun uçuş yolunda, Bharadwaj'ın kan kaybından ölmemesinde ve ikinci bir deneme için o kraterden neyin çıkabileceğindeydi; sonuçta ağzımdan çıkanı kulağım duymuyordu. Volescu'ya çocukları olup olmadığını sormuştum. Sözlerim parmak ısırtıcıydı. Belki de çok fazla şey seyrediyordum. (Çocukları vardı. Dört taraflı bir evliliğe mensuptu ve yedi çocuğunun hepsi de eşleriyle beraber evdeydi.)

Artık tüm seviyelerim bir istirahat dönemi için fazla yük-

sekti. Ben de bundan biraz istifade etmeye ve diğer kayıtları gözden geçirmeye karar verdim. Derken tuhaf bir şeyle karşılaştım. MerSistemin komut yayınında, yani idari modülümü kontrol eden veya halen kontrol ettiğini sananda bir "iptal" emri vardı. Bu bir hata olmalıydı. Önemi de yoktu çünkü öncelik TıpSisteme geçtiğinde–

PERFORMANS GÜVENİRLİĞİ %39, ACİL DURUM ONARIM SÜRECİ İÇİN DURAĞANLIĞA GEÇİLİYOR

2

Uyandığımda vücudumun büyük bölümü yenilenmişti. Ayrıca verimliliğim %80'di ve hâlâ da artıyordu. İnsanların dışarı çıkmak istemeleri ihtimaline karşın hemen tüm yayınları kontrol ettim ama Mensah, habitattaki güvenlik yasağını dört saat daha uzatmıştı. İyi de yapmıştı zira bu bana yüzde 98 civarlarına çıkacak kadar zaman tanıyacaktı. Fakat bir de gidip onu görmeme yönelik bir bildirim vardı. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Mensah belki de tehlike bilgi paketini ele almak ve bizi yeraltı düşmanına karşı neden uyarmadığını çözmek istiyordu. Aslına bakılırsa aynı şeyi ben de merak ediyordum.

Gruplarının adı PreservationAux'tu ve bu gezegenin doğal kaynaklarından bir hisse satın almışlardı. Tetkik gezisinin amacı, bir tam pay için teklif vermeye değip değmeyeceğini anlamaktı. İşlerini görürlerken gezegende onları mideye indirebilecek şeylerden haberdar olmaları önemli sayılırdı.

Müşterilerimin kim olduklarını veya neyi başarmaya çalıştıklarını pek umursamam. Bu grubu bağımsız bir gezegenden tanıyordum ama ayrıntılara bakmakla uğraşmamıştım. Bağımsız, gezegenin dünyalaştırılıp kolonileştirildiği ama herhangi bir ticari konfederasyona bağlı olmadığı anlamına gelir. Kısacası *bağımsız* genellikle *harala gürele* anlamında kullanılır, bu nedenle onlardan fazla bir beklentim yoktu. Fakat emirleri altında çalışmak fazlasıyla kolay çıkmıştı.

Yeni cildimde artık kalmış sıvıları temizledim, sonra da odacığımdan çıktım. Zırhımın parçalarını toplamamış ve hepsinin de hem kendi sıvılarımla hem de Bharadwaj'ın kanıyla kaplı vaziyette dört bir yana saçılmış olduğunu o zaman fark ettim. Mensah'ın gelip odacığın içine bakmasında şaşılacak bir şey yoktu; herhalde içeride cansız yattığımı düşünmüştü. Zırh parçalarını onarım için kurtarıcıdaki yuvalara yerleştirdim.

Yedek bir setim vardı ama hâlâ depodaydı ve onu çıkarıp açmak, sonra da teşhise tabi tutup üstüme uydurmak fazladan zamana mâl olurdu. Bu üniformada sıkıntı olup olmadığından emin değildim ama güvenlik yayını Mensah'ı uyandığımdan haberdar etmiş olmalıydı ve bu yüzden çağrısına cevap vermem gerekiyordu.

Üniformam standart bir araştırma grubunun üniformasını esas alıyordu ve bu da habitatın içinde konforlu olduğu anlamına geliyordu. Gri renkli örgü pantolonuyla, uzun kollu tişörtüyle, ceketiyle ve de yumuşak ayakkabılarıyla gerek insanların gerekse geliştirilmiş insanların giydikleri spor kıyafetlerine benziyordu. Onu üstüme geçirdim, yenleri önkollarımdaki silah soketlerine kadar çektim ve habitata çıktım.

İki dahili emniyet kapısından geçip mürettebat bölümüne ulaştım ve onları *hub*da bir konsolun etrafına toplanmış, ha-

vada asılı ekranlardan birine bakarken buldum. Halen revirde tutulan Bharadwaj ve orada ona refakat eden Volescu hariç hepsi de oradaydı. Konsollardan bazılarının üstünde fincanlar ve boş yemek paketleri duruyordu. Doğrudan bir emir almadıkça onları temizlemeye hiç niyetim yoktu.

Mensah meşgul olduğundan durup bekledim.

Ratthi bana şöyle bir bakıp geçti, sonra şaşırıp bir daha baktı. Nasıl tepki vereceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Gerekmemesine hatta ayak bağı olabilmesine rağmen habitatta bile zırh giymeyi bu yüzden yeğlerim. İnsan müşteriler genellikle bana bir robot gözüyle bakmaktan hoşlanır ve öyle bir şey üstümde zırh varken çok daha kolaydır. Gözlerimin dalıp gitmesine izin verdim ve bir teşhis falan yürütüyormuşum gibi davrandım.

"Bu da kim?" dedi hayrete kapıldığı her halinden anlaşılan Ratthi.

Hepsi de dönüp bana baktı. Alnını arayüze dayamış hâlde konsolun başında oturan Mensah hariç. Volescu'nun kamera videosunda yüzümü gördükten sonra bile kasksızken beni tanımadıkları belliydi. Bundan dolayı onlara bakıp, "Ben sizin GüvBiriminizim," demem gerekti.

Hepsinin de şaşkın ve huzursuz bir hâli vardı. Hem de neredeyse benim kadar huzursuz. Keşke acele etmeyip yedek zırhı depodan çıkarsaydım.

Meselenin bir yönü de beni burada istememeleriydi. *Hub*da değil, gezegende istememeleri. Ücreti iyice artırmaya ek olarak poliçe şirketinin böyle bir şeyi mecburi kılmasının bir sebebi de müşterilerin aralarında geçen konuşmaları devamlı kaydetmemdi. Aslında işimin yarım yamalak bir versiyonunu bile yapabilmek için gerek duymadığım hiçbir şeyi gözlemiyordum. Yine de şirket tüm o kayıtlara erişecek ve içlerinde

satabilecekleri bir şey var mı diye veri taramasından geçirecekti. Hayır, bunu insanlara söylemezler. Evet, herkes gerçeği bilir. Hayır, bu konuda elinizden hiçbir şey gelmez.

Öznel olarak yarım saatin, nesnel olaraksa 3.4 saniyenin ardından Dr. Mensah döndü, beni gördü ve arayüzü indirdi. "Tehlike raporunu gözden geçirerek o şeyin neden tehlikeli fauna sınıfına sokulmadığını öğrenmeye çalışıyorduk. Pin-Lee verilerde değişiklik yapıldığını düşünüyor. Raporu bizim için inceleyebilir misin?"

"Evet, Doktor Mensah." Bunu odacığımda da yapabilirdim ve böylece kimsenin huzursuz olması gerekmezdi. Yine de MerSistem üzerinden seyretmekte olduğu yayına bağlandım ve raporu kontrol etmeye başladım.

Baktığım şey esasen gezegenle ve özellikle habitatımızın bulunduğu bölgeyle ilgili uzun bir bilgi ve uyarı listesiydi. Hava durumunun, arazinin, floranın, faunanın, hava kalitesinin, maden cevherlerinin ve muhtemel tehlikelerin özellikle vurgulandığı raporda daha ayrıntılı bilgiler içeren alt raporlara da yer verilmişti. Grubun en ketum üyesi Dr. Gurathin bir geliştirilmiş insandı ve kendi bütünleşik arayüzü vardı. Dokunmatik arayüzler kullanan diğerleri uzak birer hayaletten ibaretken onun verileri eşelediğini hissedebiliyordum. Yine de ondan çok daha fazla işlemci gücüne sahiptim.

Paranoyakça davrandıklarını düşünüyordum; arayüzlerle bile kelimelerin, tercihen tüm kelimelerin tek tek okunması gerekir. Bazen geliştirilmemiş insanlar bunu yapmazlar. Bazen geliştirilmişler de yapmazlar.

Fakat genel uyarılar kısmını gözden geçirirken biçimlendirmede bir gariplik tespit ettim. Raporun diğer bölümleriyle yaptığım hızlı bir kıyaslama bana bir şeyin çıkarılmış, bir alt raporla bağlantının kopmuş olduğunu söyledi. "Haklıy-

mışsınız," dedim dalgın dalgın, veri deposunda kayıp parçayı ararken. Aradığımı bulamadım. Sorun yalnızca kopuk bir bağlantı değildi; birileri alt raporu komple silmişti. Bu tip bir gezegensel tetkik paketinde böyle bir şeyin imkânsız olması gerekirdi ama anlaşılan değildi. "Uyarılardan ve fauna hakkındaki bölümden bir şeyler silinmiş."

Buna genel olarak hayli kızgın bir tepki verildi. Pin-Lee ile Overse'ten bazı yüksek sesli şikayetler, Ratthi'dense abartılı el-kol hareketleri geldi. Fakat dediğim gibi hepsi de arkadaştı ve bir önceki sözleşmesel yükümlülüklerime kıyasla birbirleriyle çok daha senli benliydiler. İtiraf etmem gerekirse, bir şey beni ve Bharadwaj'ı yemeye kalkışana dek bu kontrattan keyif almamın sebebi de buydu.

GüvSistem her şeyi hatta uyuma kabinlerinin içini bile kaydeder ve onun vasıtasıyla her şeyi görürüm. Bu sayede robot taklidi yapmam kolaylaşır. Overse ile Arada bir çiftti ama davranış biçimlerine bakılırsa birliktelikleri eskiye dayalıydı. Ayrıca ikisi de Ratthi'yle çok yakın dosttu. Ratthi, Pin-Lee'ye yönelik karşılıksız hisler beslese de aptalca davranışlar sergilemezdi. Pin-Lee genellikle bıkkın gözükürdü ve yalnız kaldığında eşyaları sağa sola atardı ama Ratthi yüzünden değil. Şirketin gözetimi altında bulunmanın onu diğerlerinden daha çok etkilediği fikrindeydim. Volescu neredeyse aşka varacak kadar Mensah'a hayranlık duyardı. Aynı şey Pin-Lee için de geçerliydi ama o ve Bharadwaj bu durumun uzun zamandır sürdüğünü düşündüren eski, rahat bir tavırla kimi zaman karşılıklı flört ederdi. Grubun tek yalnızı Gurathin'di ama o da diğerleriyle beraber olmaktan hoşlanır gibiydi. Ufak, sakin bir tebessümü vardı ve hepsi de ona karşı samimiydi.

Stresi düşük bir gruptu. Fazla tartışmadıkları gibi zevk olsun diye birbirlerini kızdırmazlardı ve benimle herhangi bir

şekilde konuşmaya ya da etkileşime girmeye çalışmadıkları sürece onlarla vakit geçirmek epey huzur vericiydi.

Ratthi hüsrana yakın bir ifadeyle konuştu. "Yani o yaratığın bir istisna mı olduğunu, yoksa tüm o krater diplerinde onun gibi pek çoğunun mu yaşadığını bilmemizin yolu yok, öyle mi?"

Sözü biyoloji uzmanlarından biri olan Arada devraldı. "Bahse varım yaşıyorlardır. Taramalarda gördüğümüz o iri kuşlar bariyer adalarına sıklıkla konuyorsa o yaratık onlarla besleniyor olabilir."

"Bu da kraterlerin orada ne işi olduğunu açıklar," dedi Mensah daha düşünceli bir hâlde. "En azından bir anomaliyi çözmüş sayılırız."

"İyi ama şu alt raporu kim sildi?" dedi Pin-Lee. Bunun daha önemli bir soru olduğunda onunla hemfikirdim. Kadın, kendime tepki vermemeyi öğrettiğim o ani hareketlerden biriyle bana doğru döndü. "MerSistem *hack*lenebilir mi?"

Öyle bir şeyin dışarıdan yapılıp yapılamayacağına dair hiçbir fikrim yoktu. İçeridense kendi vücudumdaki bütünleşik arayüzler sayesinde nefes almak kadar kolaydı. Habitatı kurduğumuzda sistem çevrimiçi olur olmaz onu *hack*lemiştim. Buna mecburdum; yapması gerektiği gibi idari modülü ve yayınımı kontrol etseydi ortaya pek çok uygunsuz soru çıkabilir ve sonuçta parçalara ayrılabilirdim. "Bildiğim kadarıyla mümkün," dedim. "Ama raporun siz tetkik paketini almadan önce zarar görmüş olma ihtimali daha yüksek."

İhaleyi en düşük teklif sunana verirsen olacağı budur. İnanın bana.

Boktan donanımlar için yüksek fiyatlar ödeme zorunluluğuyla ilgili oflamalar ve genel yakınmalar yaşandı. (Bu tür şeyleri üstüme alınmam.) "Gurathin," dedi Mensah, "belki

sen ve Pin-Lee neler olduğunu çözebilirsiniz." Müşterilerimin çoğu yalnızca kendi uzmanlık alanlarına aşinadır ve bir tetkik gezisinde bir sistem uzmanı bulundurmanın gereği yoktur. Tüm sistemleri ve eklentileri (tıbbi araç gereçleri, dronları, beni, vs.) şirket tedarik eder ve bunu müşterinin satın aldığı genel paketin bir parçası kabul eder. Fakat Pin-Lee sistem yorumlamada yetenekli bir amatöre benziyordu ve dahili arayüzü, Gurathin'e bu konuda avantaja sağlıyordu. "Bu arada," diye ekledi Mensah, "DeltFall Grubu'nda da bizimkiyle aynı tetkik paket mi var?"

Kontrol ettim. MerSistem böyle bir ihtimalin yüksek olduğu görüşündeydi ama artık onun görüşlerinin kaç paralık değeri olduğunu iyi biliyorduk. "Muhtemelen," dedim. DeltFall bizimki gibi bir tetkik grubuydu ama onlar gezegenin öbür tarafındaki bir kıtadaydı. Yürüttükleri operasyon daha büyüktü ve gezegene farklı bir gemiyle bırakılmışlardı. O nedenle insanlar yüz yüze tanışmamıştı ama ara sıra telsizden konuştukları oluyordu. Kontratımın bir parçası değillerdi ve her on müşteri başına birer tane olmak üzere kendi GüvBirimleri vardı. Acil durumlarda güya birbirimizi arayabilirdik ama aramızda yarım gezegenlik bir mesafe bulunması buna doğal bir engel teşkil ediyordu.

Mensah koltuğunda arkasına yaslanıp parmaklarını bitiştirdi. "Pekâlâ, şöyle yapacağız. Her birinizin kendi uzmanlıklarınız doğrultusunda tetkik paketinin bireysel kısımlarını kontrol etmenizi istiyorum. Daha başka eksik bilgiler var mı bulmaya çalışın. Kısmi bir liste çıkardığımızda DeltFall'u arayacağım ve ellerindeki dosyaları bize gönderebilirler mi, bakacağım."

Beni kapsamadığından dolayı bu harika bir planmış gibi gözüküyordu. "Doktor Mensah," dedim, "bana başka bir konuda ihtiyacınız var mı?"

Kadın koltuğunu bana doğru çevirdi. "Hayır, bir sorumuz olursa ararım." Olur da başka bir şey yapmamı isterlerse yayını kullanmak zor geleceği için beni bütün bir gündüz ve gece döngüsü boyunca orada öylece bekletecekleri bazı kontratlarda çalışmıştım. "Bak," diye ekledi Dr. Mensah, "istersen mürettebat alanında kalabilirsin. Öyle bir şey hoşuna gider mi?"

Hepsi de bana bakıyor, birçoğu gülümsüyordu. Zırh giymemin bir dezavantajı da vizörün matlaşmasına alışmam. Yüz ifadelerimi kontrol etmekte tecrübeli değilim. O anki ifademin afallamış bir dehşete yakın olduğundan emin sayılırım.

Mensah irkilerek dik oturdu. "Şey, kalmayabilirsin de. Canın nasıl isterse," dedi alelacele.

"Sınırı kontrol etmem gerekiyor," dedim ve dönüp devasa boyutlarda bir grup düşmandan kaçarcasına değil de tamamen normal bir şekilde mürettebat alanından çıkmayı becerdim.

~

Hazırlık odasının emniyetinde başımı plastik kaplı duvara dayadım. Artık nasıl ki onlar katilbotlarıyla vakit geçirmek istemiyorlarsa katilbotlarının da onlarla vakit geçirmek istemediğini biliyorlardı. Benliğimin ufacık bir parçasını ele vermiştim.

İşte buna göz yumamam. Saklayacak çok şeyim var ve bir parçadan bile vazgeçmek, geri kalanın eskisi kadar korunmayacağı anlamına gelir.

Duvardan ayrıldım ve nihayet biraz iş yapmaya karar verdim. Kayıp alt rapor beni biraz tedirgin etmişti. Tabii bu

konuda herhangi bir direktif olduğundan değil. Eğitim modüllerim öyle ucuz ve boktan süprüntülerdi ki güvenlik hakkında bildiğim faydalı şeylerin çoğunu eğlence yayınlarındaki eğitlence programlamalarından öğrenmiştim. (Bizden birini kiralamadıkları takdirde böyle araştırma gruplarına ve de madencilik, biyoloji ve teknoloji şirketlerine poliçe garantisi vermemelerinin bir sebebi de budur; ucuza üretiliriz ve beş para etmeyiz. Hiç kimse mecbur kalmadıkça bizi katillik dışı bir sebeple kiralamaya yanaşmaz.)

İlave tulum derimi ve yedek zırhımı kuşandıktan sonra sınırı gezip arazi ve sismik taramalar hakkındaki mevcut ölçümleri ilk geldiğimizde topladıklarımızla kıyasladım. Yayında Ratthi ile Arada'dan tetkik bölgesindeki anormal kraterleri, artık Düşman Bir dediğimiz türden bir faunanın açmış olabileceğine dair bazı notlar mevcuttu. Fakat habitatın etrafında hiçbir değişiklik yoktu.

Acil durum malzemelerinde hiçbir eksik bulunmadığından emin olmak için hem büyük hem de küçük hophopu kontrol ettim. Onları günler önce kendi ellerimle yerleştirmiştim ama daha ziyade son kontrolümden beri insanların aptalca bir şey yapmadıklarını sağlama alma derdindeydim.

Yapmayı akıl ettiğim her şeyi yaptıktan sonra nihayet kendimi beklemeye aldım ve kaçırdığım dizilere baktım. *Mabet Ay*'ın üç bölümünü seyretmiştim ve tam bir seks sahnesini ileri alıyordum ki Dr. Mensah bana yayından bazı resimler gönderdi. (Cinsiyetim veya üremeyle ilgili parçalarım yok [bir sunide onlardan varsa bir katilbot değil, genelevin birindeki bir seksbottur]. Belki seks sahneleri bana o yüzden sıkıcı geliyor. Ama sanırım üremeyle ilgili parçalarım olsaydı bile sıkıcı gelirdi.) Mensah'ın mesajındaki resimlere bir göz attım, ardından dizide geldiğim yeri kaydettim.

İtiraf zamanı: Aslında nerede olduğumuzu bilmiyordum. Tetkik paketinde gezegenin komple bir uydu haritası vardı (veya en azından olması lazımdı). İnsanlar değerlendirmelerini nerede yapacağına o şekilde karar vermişti. Bense henüz haritalara bakmamıştım ve tetkik paketine şöyle bir bakıp geçmiştim. Kendimi savunmam gerekirse yirmi iki gezegen günüdür buradaydık ve de insanlar taramalar yaparken veya toprak, taş, su ve yaprak numuneleri alırken öylece dikilip onları seyretmekten başka bir şeyle uğraşmam gerekmemişti. Yani ortada bir aciliyet hissi yoktu. Ayrıca fark ettiniz mi bilmiyorum ama bu tür şeyleri pek umursamam.

O nedenle haritamızda altı eksik kısımla karşılaşmak beni şaşırttı. Çelişkileri Pin-Lee ile Gurathin tespit etmişti ve Mensah buna tetkik paketin ucuz ve hatalarla dolu olmasının mı, yoksa bir *hack*lemenin mi yol açtığını düşündüğümü bilmek istiyordu. Beni telsizde gerçekten konuşturmayıp yayın üzerinden irtibat kurmasını takdir ettim. Hem de öyle çok ettim ki ona gerçek fikrimi, yani durumun muhtemelen tetkik paketimizin üç kuruşluk bir döküntü olmasından kaynaklandığını ama gerçeği kesinkes öğrenmenin tek yolunun gidip kayıp kısımlardan birine bakmak ve orada sıkıcı bir gezegen parçasından fazlası bulunup bulunmadığını görmek olduğunu bildirdim. Tabii düşüncelerimi tamı tamına böyle ifade etmedim ama bunları kastettim.

Mensah bunun üzerine dikkatini yayından ayırdı fakat hızlı kararlar almaya meyilli olduğunu ve yine bir gösteri başlatırsam sözümün kesileceğini bildiğimden dikkati elden bırakmadım. Yine de konuşulanları duyabilmek maksadıyla göbeğin güvenlik kamerası görüntülerine baktım. Hepsi de gidip kontrol etmek istiyor ve beklemeleri gerekip gerekmediği konusunda fikir belirtiyordu. Az önce diğer kıtadaki

DeltFall'la telsizden görüşmüşlerdi ve öteki grup kayıp tetkik paketi dosyalarının kopyalarını göndermeyi kabul etmişti. Müşterilerden bazıları önce başka nelerin kayıp olabileceğini görmek isterken diğerleri hemen yola çıkmak istiyordu falan filan.

Tabii ben bu işin nasıl sonuçlanacağını biliyordum.

Şimdiye kadar yürüttükleri diğer değerlendirmelerin menzilinden çok da uzağa düzenlemediğimiz yolculuk uzun değildi. Fakat neyle karşılaşacağımızı bilmemek emniyet açısından kesinlikle bir kızıl bayraktı. Akıllı bir dünyada yalnız başıma gitmem gerekirdi ama idari modül her daim müşterilerden en az birinin yüz metre dahilinde olmamı gerektiriyordu. Gruptakiler bunu biliyordu; o yüzden kıta aşırı yalnız bir yolculuğa gönüllü olmak birkaçının alarm zillerini çalabilirdi.

O nedenle Mensah yayını tekrar açıp bana gideceklerini ilettiğinde güvenlik protokolleri gereği onlara eşlik etmek zorunda olduğumu söyledim.

3

Gündüz döngüsünün başlangıcında, yani sabah ışığında yola çıkmaya hazırlandık. Uydudan gelen hava durumu raporu uçmak ve tarama yapmak için iyi bir gün olacağını söylüyordu. TıpSistemi kontrol ettiğimde Bharadwaj'ın uyanmış olduğunu ve konuştuğunu gördüm.

Beni mürettebat kabinine bindireceklerini ancak teçhizatların küçük hophopa taşınmasına yardım ederken anladım.

En azından vizörüm matlaşmış olarak zırhımın içindeydim. Fakat Mensah benden yardımcı pilot koltuğuna oturmamı istediğinde, durumun idrak ânındaki kadar dehşet verici olmadığı ortaya çıktı. Arada ile Pin-Lee benimle konuşmayı denemedi. Hatta kokpite girmek için yanından geçtiğim sırada Ratthi başını öteye çevirdi.

Bana bakmamaya veya benimle doğrudan konuşmamaya öyle çok özen gösteriyorlardı ki havalanır havalanmaz Mer-

Sistem kayıtlarından diyaloglarını hızlıca inceledim. Uzun çabalar sonucu kendimi, Mensah gerçek bir kişiymişim gibi insanlarla beraber *hub*da takılmamı teklif ettiğinde sandığım kadar paniğe kapılmadığıma ikna etmiştim.

Fakat olayın hemen ardından girdikleri diyaloğu dinlerken yanıldığımı anladım. Hayır, durum düşündüğümden de beterdi. Yaşananlar üstünde uzun uzadıya konuşmuşlar ve beni "gitmek istediğimden daha ileriye gitmeye zorlamayacaklarında" anlaşmışlardı. O kadar naziktiler ki onları dinlemek bile eziyetti. Bir daha kaskımı asla çıkarmayacaktım. İnsanlarla konuşmak zorunda kalırsam bu aptalca işi yarım yamalak bile yapamam.

Bunlar GüvBirimlerle hiç tecrübesi olmayan ilk müşterilerimdi, o yüzden belki bu konuya kafa yorma zahmetine girseydim böyle bir şeyle karşılaşacağımı bekleyebilirdim. Beni zırhsız görmelerine izin vermem çok büyük bir hata olmuştu.

En azından Mensah ile Arada, diğerlerinin benimle o konuda konuşmalarını yasaklamıştı. Evet, Katilbot'la hisleri hakkında konuşmaktan bahsediyorum. Bu öyle çılgınca bir fikirdi ki yüzde 97 verimliliğe düştüm. Tekrar Düşman Bir'in ağzına girerim daha iyi.

Onlar dışarıdaki halkaya bakarken, yayınlarından yeni manzaranın taramalarını seyrederken veya telsiz vasıtasıyla gidişatımızı takip eden habitattaki diğerleriyle gevezelik ederken ben tasalanıp durdum. Dikkatim dağınıktı ama otomatik pilotun devreden çıktığı ânı kaçırmadım.

Bu gelişme bir sorun yaratabilirdi ama ben yardımcı pilot koltuğundaydım ve kontrolü vaktinde devralabilirdim. Zaten orada olmasaydım bile her şey yolunda giderdi çünkü taşıtı Mensah uçuruyordu ve ellerini kontrollerden hiç çekmemişti.

Gezegensel taşıtların otomatik pilotları tam bir bot-pilot sistemi kadar gelişmiş olmasa da bazı müşteriler onu devreye sokup arka tarafa geçer veya uyur. Mensah öyle yapmazdı ve uçtukları zaman ötekilerin de kurallara uymalarını sağlardı. Otomatik pilot devreden çıktığında düşünceli düşünceli homurdandı ve rotamızı, sorunlu sistemin bizi çarpacağı dağlardan uzaklaştırdı.

Benimle duygularım hakkında konuşmak istemelerinden duyduğum dehşetten çıkıp Mensah'ın öyle bir şey yapmamalarını emretmesinden duyduğum minnete geçiş yapmıştım. Mensah, otomatik pilotu baştan başlatırken ona programın bir MerSistem hatasından dolayı kapandığını göstermek için günlüğü açıp yayına verdim. Kadın bıyık altından küfredip başını iki yana salladı.

~

Haritadaki eksik kısım, değerlendirme menzilimizin çok da dışında değildi, o nedenle ben dahili hafızama kaydetmiş olduğum dizilere doğru düzgün el atamadan oraya vardık. "Az kaldı," dedi Mensah diğerlerine.

Derin vadileri kaplayan gür bir tropik ormanın üzerinde yolculuk ediyorduk. Orman ansızın yerini göller ve küçük ağaç korularıyla bezeli bir düzlüğe bıraktı. Etrafta alçak sırtlar ve yuvarlanmış hâlde epey bir kaya vardı. Bunlar volkanik kayalar gibi koyu ve camsıydı.

Herkes taramaları incelediğinden kabin sessizdi. Arada sismik verilere bakıyor, yayını üzerinden onları habitattaki diğerlerine aktarıyordu.

"Uyduyu, bu bölgeyi haritalandırmaktan alıkoyacak bir şey görmüyorum," dedi Pin-Lee, hophopun topladığı verile-

ri ayıklarken dalgın çıkan bir sesle. "Sıradışı bir ölçüm yok. Tuhaf."

"Tabii bu kayalar uyduların onları görüntülemesini önleyen bir tür gizlilik özelliğine sahip değilse," dedi Arada. "Tarayıcılar biraz saçmalıyor."

"Beş para etmezler de ondan," diye söylendi Pin-Lee.

"İnmeli miyiz?" dedi Mensah. Benden bir güvenlik değerlendirmesi istediğini fark ettim.

Tarayıcılar iyi kötü çalışıyor ve bazı doğal tehlikeleri işaret ediyordu ama bunlar daha önce karşılaştıklarımızdan farklı değildi. "İnebiliriz," dedim. "Ama bu gezegende kayaları delebilen en az bir yaşam biçimi olduğunu biliyoruz."

Arada işe koyulmak için sabırsızlanırcasına koltuğunda biraz kıpırdandı. "Temkinli davranmamız gerektiğinin farkındayım ama bence uydu taramasındaki o boş alanların kazara mı, yoksa kasıtlı mı gerçekleştiğini bilirsek daha güvende oluruz."

Sabotaj ihtimalini yok saymadıklarını o zaman anladım. Bunu daha önce Pin-Lee bana, MerSistem *hack*lenebilir mi, diye sorduğunda akıl etmem gerekirdi. Fakat insanların gözü üstümdeyken oradan çıkıp gitmekten başka bir şey düşünememiştim.

Ratthi ile Pin-Lee onu destekledi ve Mensah kararını verdi. "İnip numuneler alacağız."

Bharadwaj telsizi kullanarak habitattan konuştu. "Lütfen dikkatli olun." Sesi hâlâ biraz titrek çıkıyordu.

Mensah bizi nazikçe alçalttı. Hophopun ayakları neredeyse hiç sarsılmadan yere değdi. Ben çoktan ayaklanıp kapıya gitmiştim.

İnsanların tulum kaskları takılı olduğundan kapıyı açıp rampayı indirdim. Kayalıklar yakından bakıldığında da cam

gibi gözüküyordu. Çoğunlukla siyahtılar ama farklı renklerin birbirine karıştığı da oluyordu. Yere bu kadar yakınken hophopun tarayıcısı sismik faaliyetin bulunmadığını doğrulayabiliyordu. Yine de pusuda bekleyebilecek bir şeye bana saldırması için fırsat tanırcasına biraz açıldım. İnsanların beni işimi yaparken görmesi, kusurlu idari modüller hakkında kuşkuya kapılmalarının önünü alabilirdi.

Mensah arkasında Arada'yla dışarı çıktı. Etrafta gezinerek portatif tarayıcılarıyla daha başka ölçümler aldılar. Sonra diğerleri numune setlerini açıp kaya camlardan –veya cam kayalardan– parçalar kırmaya, toprak ve bitki maddesi toplamaya koyuldu. Verileri yayına yolluyorlardı ama ben ilgi göstermiyordum.

Bulunduğumuz nokta tuhaftı. Tetkik ettiğimiz diğer yerlere kıyasla tenhaydı; fazla kuşvari yaratık sesi ve hayvanlardan herhangi bir iz yoktu. Belki kayalıklar onları uzak tutuyordu. Biraz daha açıldım. Bir çift gölün yanından geçerken neredeyse yüzeyin altında bir şeyler görmeyi bekleyecektim. Mesela cesetler gibi. Eski kontratlarda onlardan bol miktarda görmüştüm (ve bol miktarına yol açmıştım) ama bu seferki şimdiye dek cesetten yoksun geçmişti. Ne yalan söyleyeyim, hoş bir değişiklikti.

Mensah bir tetkik sınırı atamış, havadan taramanın tehlikeli veya potansiyel açıdan tehlikeli olarak belirlediği tüm bölgeleri etiketlemişti. Herkesi bir kez daha kontrol ettiğimde Arada ile Ratthi'nin dosdoğru tehlike etiketlerinden birine gittiğini gördüm. Diğer değerlendirmelerde epey temkinli davrandıklarından sınırda durmalarını bekliyordum. Yine de o yönde ilerlemeye başladım. Derken sınırı geçtiler. Koşmaya başladım. Saha kameramın yayınını Mensah'a aktardım ve telsiz kanalını kullanarak, "Doktor Arada, Doktor Ratthi,

lütfen durun. Sınırı aştınız ve bir tehlike göstergesine yaklaşıyorsunuz," dedim.

"Öyle mi?" Ratthi şaşkına dönmüş gibiydi.

Neyse ki ikisi de durdu. Ben yanlarına varıncaya kadar haritalarını yayınıma yansıtmışlardı. "Ne gibi bir sorun olduğunu anlamıyorum," dedi Arada, kafası karışmış gibi konuşarak. "Tehlike göstergesini görmüyorum." Kadın her ikisinin de pozisyonunu işaretlemişti ve kendi haritalarında sınırın fazlasıyla içerilerinde olup sulak bir alana gidiyorlardı.

Sorunun ne olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Sonra kendi haritamı, yani gerçek haritayı onlarınkinin üstüne getirdim ve bunu Mensah'a gönderdim. "Kahretsin," dedi kadın telsizden. "Ratthi, Arada, haritanız yanlış. Bu nasıl oldu?"

"Bir sistem hatası," dedi Ratthi. Yüzünü buruşturarak yayınındaki ekranları inceledi. "Bu taraftaki tüm göstergeler silinmiş."

Sabahın geri kalanını işte böyle geçirdim. Ben insanları göremedikleri tehlike göstergelerinden kışkışlarken Pin-Lee bol bol sövüp saydı ve haritalama tarayıcısını düzeltmeye çalıştı. "Şu eksik bölümlerin bir haritalama hatası olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi Ratthi bir ara, nefes nefese. Sıcak çamur çukuru dedikleri şeylerden birine girmişti ve onu çekip çıkarmam gerekmişti. İkimiz de belimize kadar asitli çamurla kaplıydık.

"Deme yahu?" diye bezgince yanıtladı Pin-Lee.

Mensah bize hophopa dönmemizi söylediğinde herkesin içi rahatladı.

Habitata hiçbir sorun yaşamadan döndük. Böyle anlar sıradışı bir hadise olmaya başlıyordu. İnsanlar verilerini analiz etmeye giderken ben de hazırlık odasında saklanıp güvenlik yayınlarını kontrol ettim, sonra da odacığımda uzanıp bir süre medya seyrettim.

Yine sınırda devriye gezmiş ve dronları kontrol etmiştim ki yayın, MerSisteme uydudan güncellemeler geldiği ve bana bir paket olduğu yönünde beni bilgilendirdi. MerSistemi gelen paketleri aldığıma inandıran ama onları harici hafızaya atmamı sağlayan bir hilem var. Artık mecbur olmadığım için otomatik paket güncellemeleri yapmıyorum. Keyfim çattığında –herhalde gezegenden ayrılma zamanı gelmeden kısa bir süre önce– güncellemeyi gözden geçirecek, istediğim kısımları uygulayıp kalanı silecektim.

Diğer bir deyişle tipik, sıkıcı bir gündü. Bharadwaj hâlâ revirde iyileşiyor olmasaydı yaşananları unutmak işten bile değildi. Fakat gündüz döngüsünün sonunda Dr. Mensah beni bir kez daha aradı ve, "Sanırım bir sorunumuz var. DeltFall Grubu'yla iletişim kuramıyoruz," dedi.

~

Mensah ile diğerlerinin bulunduğu mürettebat göbeğine gittim. Hem bizim hem de DeltFall'un yerini gösteren haritalar ile taramaları açınışlardı ve gezegenin kavisi ışıldayarak büyük ekranda asılı duruyordu. Oraya vardığımda Mensah, "Büyük hophopun teknik özelliklerine baktım. Aracı tekrar şarj etmeden oraya gidip gelebiliriz," diyordu.

Kaskımın vizörünü matlaştırmıştım; o sayede hiçbirine belli etmeden bol bol surat ekşitebilirdim.

"Hophopu habitatlarında şarj etmemize izin vereceklerini

düşünmüyor musun?" diye sordu Arada, sonra da aval aval ona bakmakta olan diğerlerine göz gezdirdi. "Ne var?" diye bilmek istedi.

Overse bir kolunu kadının omuzlarına atıp hafifçe sıktı. "Aramalarımıza cevap vermiyorlarsa yaralanmış veya habitatları hasar görmüş olabilir," dedi. Bir çift olarak birbirlerine karşı hep kibardılar. Şimdiye dek bütün grup takdire değecek kadar iyi geçinmişti ve bu duruma minnettardım. Sonra birkaç kontratım, eğlence yayınındaki çoklu eş ilişkileri dizilerinden birinde gönülsüz bir seyirci olmak gibi geçmişti – tabii oyuncu kadrosunun tamamından nefret etmem dışında.

Mensah kafa salladı. "Ben de ondan endişeleniyorum. Özellikle de bizimkinde olduğu gibi tetkik paketleri potansiyel tehlike bilgilerinden yoksunsa."

DeltFall'daki herkesin ölmüş olabileceği Arada'nın kafasına daha yeni dank etmiş gibiydi.

"Beni asıl kaygılandıran, acil durum uyarıcılarının ateşlenmemiş olması. Habitat hasar görseydi veya başa çıkamayacakları tıbbi bir durumla karşılaşsalardı MerSistemlerinin uyarıcıyı otomatikman tetiklemesi gerekirdi."

Her tetkik ekip, habitattan güvenli bir mesafeye kurulu kendi uyarıcısına sahipti. Uyarıcı alçak yörüngeye çıkar ve solucan deliğine doğru bir sinyal gönderirdi. O sinyal zaplanır ya da solucan deliklerinde her ne oluyorsa o olurdu ve sonunda şirket ağına ulaşırdı. Şirket de bunun üzerine proje tarihinin sonunu beklemeden nakliye aracını hemen yollardı. En azından bu iş normalde böyle yürürdü. Çoğunlukla.

Mensah'ın tasalandığı yüz ifadesinden belliydi. Bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Benimle konuştuğunu anlamam iki saniye sürdü. Neyse ki böyle bir şeyin olabileceğini tahmin ettiğim için söylenenlere

dikkat ediyordum ve diyaloğu kafamda tekrarlamam gerekmedi. "Kontratlı üç adet GüvBirimleri var," dedim, "ama habitatları Düşman Bir kadar veya daha büyük bir düşmanın saldırısına uğradıysa iletişim donanımları hasar görmüş olabilir."

Pin-Lee uyarıcıların teknik özelliklerini ekrana getiriyordu. "Acil durum uyarıcıları, iletişim donanımının geri kalanı yok olsa bile ateşlenecek şekilde tasarlanmaz mı?"

İdari modülümü *hack*lemiş olmamın bir diğer iyi tarafı da salak şirketi savunmam için ondan gelen talimatları göz ardı edebilmem. "Öyle tasarlanmış olmaları lazım ama donanım bozuklukları duyulmamış şey değildir."

Hepsinin de habitatlarındaki potansiyel donanım bozukluklarını düşündüğü bir an yaşandı. Belki o potansiyel bozukluklara, grubu küçük hophopun menzili dışına uçuracak, dolayısıyla bir arıza yaşanırsa habitata yürüyerek dönmelerini gerektirecek olan büyük hophop da dahildi. Tabii yürümenin yanında yüzmeleri de gerekecekti zira haritadaki iki nokta arasında okyanus boyutlu bir su kütlesi vardı. Veya boğulmaları; sanırım boğulmaları demek daha doğruydu. Az önce neden surat ekşittiğimi merak ettiyseniz sebebi işte buydu.

Haritanın kararmış bölgesine yaptığımız yolculuk, değerlendirme parametrelerinin birazcık dışına çıkmıştı. Fakat oraya gitmekten, birkaç ölü insan görmekten ve dönüp gerisingeri gelmekten ibaret olsa bile bu seferki bütün bir gün sürecekti.

"Senin sistemlerinden ne haber?" dedi Gurathin.

Kaskımı ona doğru çevirmedim çünkü öyle bir şey ürkütücü olabilirdi ve o dürtüye direnmek benim için özellikle önemliydi. "Kendi sistemlerimi dikkatle denetliyorum." Başka ne diyeceğimi sanmıştı ki? Zaten ne diyeceğim fark etmezdi; iade edilebilir bir ürün değilim.

Volescu genzini temizledi. "Öyleyse bir kurtarma görevine hazırlanmalıyız." İyi görünüyordu ama TıpSistemin yayını hâlâ bazı stres bulguları bildiriyordu. Bharadwaj stabil durumdaysa da henüz revirden çıkmasına izin yoktu. Volescu sözlerini sürdürdü. "Hophopun bilgi paketinden bazı talimatlar edindim."

Evet, talimatlar. Karşımdakiler birer akademisyen, tetkikçi ve araştırmacıydı; dizilerde gerçekçi, iç sıkıcı ve çıkarcı olmadıkları için hoşuma giden aksiyon kahramanı kâşifler değildi. "Doktor Mensah," dedim, "sanırım ben de sizinle gelmeliyim."

Kadının yayındaki notlarını görmüştüm; o yüzden habitatı gözlemem ve göreve katılmayan herkesi korumam için beni burada bırakmaya niyetli olduğunu biliyordum. Pin-Lee'yi habitat ve barınak inşasında deneyimli olmasından, Ratthi'yi bir biyolog olmasından ve Overse'i saha ilkyardımında sertifikası olmasından dolayı yanına alıyordu.

Tereddüde kapılan Mensah konuya kafa yordu. Habitatı ve geride kalan grubu korumak ile DeltFall'u her ne vurmuşsa onun hâlâ orada olması ihtimali arasında ikileme düştüğünü görebiliyordum. Derin bir nefes aldı ve bana burada kalmamı söyleyeceğini anladım. Ve o zaman, *İşte bu kötü bir fikir*, diye aklımdan geçirdim. Neden böyle düşündüğümü kendime açıklayamadım. Bu da idari modülün bastırması gereken organik kısımlarımdan gelen o dürtülerden biriydi. "Burada böyle durumlarda tecrübe sahibi tek kişi olarak en iyi kaynağınız benim."

"Ne gibi durumlar yani?" diye sordu Gurathin.

Ratthi ona şaşkın bir bakış attı. "Bu gibi durumlar. Bilinmezlik. Yabancı tehditler. Topraktan fırlayan canavarlar."

Soruyu bir tek benim aptalca bulmadığımı görmek sevin-

diriciydi. Gurathin diğerleri kadar konuşkan olmadığından kişiliği hakkında pek bilgi sahibi değildim. Gruptaki tek geliştirilmiş insan o olduğu için ötekilerin ondan hoşlandıkları açıkça anlaşılmasına rağmen belki de kendini bir yabancı falan gibi hissediyordu. Sözlerime açıklık getirdim. "Personelin gezegensel tehlikelerden ötürü zarar görebileceği durumlar."

Arada bana taraf oldu. "Aynı fikirdeyim. Bence GüvBirimi yanınıza almalısınız. Orada neyle karşılaşacağınızı bilmiyorsunuz."

Mensah hâlâ kararsızdı. "Ne bulacağımıza bağlı olarak iki veya üç gün geri gelmeyebiliriz."

Arada elini sallayarak habitatı kastetti. "Şimdiye kadar hiç rahatsız edilmedik."

Muhtemelen DeltFall da aynı şeyi düşünmüştü – hem de mideye indirilmeden, paramparça edilmeden veya bunlara benzer bir sonla karşılaşmadan hemen öncesine kadar. Fakat Volescu da aynı fikirdeydi. "Açıkçası benim de içim rahat eder." Bharadwaj revirden yayına katılıp benden yana oy kullandı. Geride kalacaklar arasında sadece Gurathin yorum yapmadı.

Mensah katiyetle kafa salladı. "Peki öyleyse, karar verilmiştir. Hadi artık yola çıkalım."

Böylece gezegenin öbür tarafına gitmek için büyük hophopu hazırladım. (Ve evet, talimatlara bakmam gerekti.) Küçük hophopta otomatik pilotun nasıl aniden kapandığını aklımdan çıkarmadan aracı elimden geldiği kadar denetledim. Buraya ilk geldiğimizde Mensah kontrol maksadıyla onu şöyle bir havalandırdığından beri büyük hophopu hiç

kullanmamıştık. (Teslimat yapıldığında her şeyi denetlemeniz ve herhangi bir sorunu derhal kayda geçirmeniz lazımdı, yoksa şirket mesuliyet kabul etmezdi.) Yine de her şey sağlam gözüküyor veya en azından talimatlarda yazanlarla uyuşuyordu. Büyük hophop sadece acil durumlar için oradaydı ve DeltFall'la böyle bir hadise yaşanmasaydı muhtemelen nakliye aracına yükleme zamanı gelene kadar ona elimizi bile sürmezdik.

Mensah da gelip hophopu kontrolden geçirdi ve benden DeltFall personeli için bazı ilave acil durum malzemesi yüklememi istedi. İsteğini yerine getirdim ve insanların hatırına o malzemelere ihtiyaç duymamızı umdum. Şahsen DeltFall'un sadece ölüm sonrası için gereken türden malzemelere ihtiyaç duyacağı fikrindeydim ama bir meseleyi umursamayı becerdiğim zamanlarda tam bir kötümser olduğumu herhalde fark etmişsinizdir.

Her şey hazır hâle getirildiğinde Overse, Ratthi ve Pin-Lee taşıta binerken kargo bölmesinin başında ümitle bekledim. Fakat Mensah kabini işaret etti. Mat vizörümün arkasında yüzümü buruşturup hophopa bindim.

4

Gece boyunca uçtuk. İnsanlar o esnada taramalar yaptı ve değerlendirme menzilimizin dışındaki yeni arazi hakkında konuştu. Artık haritamızın pek güvenilir olmadığını bildiğimizden nelerle karşılaşacakları daha da ilgilerini çekiyordu.

Mensah, ben de dahil herkese nöbet atadı. Bu yeni fakat hoş bir gelişmeydi zira çevreme dikkat etmezken edermiş gibi yapmamın gerekmeyeceği zaman dilimlerim oluyordu. Mensah, Pin-Lee ve Overse pilotluk ve yardımcı pilotluk görevlerini sırayla yürüttüğü için otomatik pilotun bizi öldürmeye çalışacağından fazla endişelenmem gerekmiyordu ve kendimi beklemeye alıp hafızamdaki dizileri seyredebiliyordum.

Bir süredir havadaydık ve Mensah pilot, Pin-Lee ise yardımcı pilot koltuğunda oturuyordu. Ratthi kendi koltuğunda bana doğru döndü. "Duyduk ki... bize söylendiği kadarıyla

Taklit İnsan Bot Birimleri... kısmen klonlanmış maddeden üretiliyormuş."

Seyretmekte olduğum şovu ihtiyatla durdurdum. Böyle bir sözün nereye varabileceği hiç hoşuma gitmedi. Tüm bu bilgiler yaygın bilgi veritabanında ve şirketin kullandığı muhtelif Birimlerin teknik özelliklerinin yazdığı broşürlerde mevcuttu. Ratthi de bunu biliyordu; ne de olsa bir biliminsanıydı. Üstelik de bir yayından bizzat arayıp bulabileceği şeyleri başkalarına soran insanlardan değildi. "Doğru," dedim, sesimin her zamanki gibi ifadesiz çıkmasına büyük bir özen göstererek.

Ratthi'nin yüzünde dertli bir ifade vardı. "Ama şüphesiz ki... Duygulara kapıldığın apaçık–"

İrkildim. Elimde değildi.

Overse yayın üzerinde iş yapıyor, değerlendirmelerde toplanan verileri analiz ediyordu. Başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Ratthi, ne yapıyorsun?"

Ratthi mahcup mahcup kıpırdandı. "Mensah'ın bizi uyardığını biliyorum ama–" Elini salladı. "Sen de gördün."

Overse arayüzünü kapattı. "Onu rahatsız ediyorsun," dedi sıkılı dişler arasından.

"Ben de onu kastediyorum ya!" Hüsranla ellerini salladı. "Bu iğrenç, korkunç bir uygulama. Resmen kölelik. Gurathin ne kadar makineyse GüvBirimimiz de o kadar–"

Overse'in canına tak etti. "Peki o bunu bilmiyor mu sanıyorsun?"

Müşterilerin bana istediklerini yapmalarına veya söylemelerine izin vermekle yükümlüydüm ve idari modülüm gerektiği gibi çalışsaydı başka bir seçeneğim olmazdı. Ayrıca müşterileri şirket haricinde hiç kimseye ispiyonlamamam gerekiyordu ama ya öyle yapacaktım ya da kendimi araçtan

aşağı atacaktım. Diyaloğu Mensah için işaretleyip yayına verdim.

Kadın kokpitten bağırdı. "Ratthi! Bu konuyu konuşmuştuk!"

Koltuğumdan kalktım ve hophopun arka tarafına, malzeme dolaplarına ve tuvalete dönük olarak gidebileceğim kadar uzağa gittim. Öyle yapmakla hata ettim; bu, idari modülü sağlam bir GüvBirim için normal bir davranış değildi ama gerçeği anlamadılar.

"Bari özür dileyeyim," diyordu Ratthi.

"Hayır, onu rahat bırak yeter," dedi Mensah adama.

"Öyle yapman olayı daha da büyütür," diye ekledi Overse.

Hepsi de sakinleşene ve tekrar suspus olana kadar orada dikildim, sonra da arka kısımdaki bir koltuğa oturup dizimi seyretmeye kaldığım yerden devam ettim.

~

Yayının kesildiğini hissettiğimde vakit gece yarısıydı.

Aktif olarak yayını kullanmıyor olsam da dronlardan ve dahili kameralardan gelen GüvSistem yayınlarını geri planda çalıştırıyor ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için onlara ara sıra erişiyordum. Habitatta kalan insanlar herhalde DeltFall'da neyle karşılaşacağımızdan endişelendikleri için genellikle bu saatlerde olduklarından daha faaldiler. Arada'nın sık sık ortalıkta gezindiğini duysam da Volescu yatağında aralıklı olarak horluyordu. Bharadwaj kendi odasına dönebilmişti ama huzursuzdu ve sahada tuttuğu notları yayın üzerinden inceliyordu. *Hub*daki Gurathin kendi özel sisteminde bir şeyler yapıyordu. Ne yaptığını merak ettim ve öğrenmek için MerSistem üzerinden dikkatle yoklamaya

başladım. Yayının kesilivermesiyle beynimin organik kısmına tokat yemiş gibi oldum.

Doğrulup oturdum. "Uydu devredışı kaldı," dedim.

Aracı kullanmakta olan Pin-Lee hariç hepsi de arayüzünü eline aldı. Sessizliği hissettiklerinde yüzlerinde beliren ifadeleri gördüm. Mensah koltuğundan kalkıp arka kısma geldi. "Sebebin uydu olduğundan emin misin?"

"Eminim," dedim. "Ona sinyal yolluyorum ama yanıt alamıyorum."

Hophopun sistemi üzerinden çalışan yerel yayınımız hâlâ aktifti. Bu sayede telsize ek olarak onunla da irtibat kurabiliyor ve birbirimizle veri paylaşabiliyorduk. Yine de MerSisteme bağlı kalsaydık erişebileceğimiz kadar veriye erişemiyorduk. İletişim uydusunu bir aktarıcı olarak kullanmamızı gerektirecek kadar habitattan uzaktık. Ratthi arayüzünü hophopun yayınına geçirdi ve taramaları kontrol etmeye başladı. Taramalarda bomboş bir gökyüzünden başka bir şey yoktu; onları geri plana atmış ama bir enerji ölçümü veya büyük bir yaşam izi gibi bir şeyle karşılaşırlarsa bana bilgi vermeye ayarlamıştım. "Daha şimdi bir ürpertiye kapıldım," dedi Ratthi. "Siz de kapıldınız mı?"

"Biraz," diye itiraf etti Overse. "Garip bir tesadüf, öyle değil mi?"

"Buraya geldiğimizden beri kahrolası uydu düzenli olarak devredışı kalıyor," diye kokpitten belirtti Pin-Lee. "Normalde ona iletişim için ihtiyaç duymuyoruz, hepsi bu." Haklıydı. Şirketi dolandırmayı veya birbirlerini öldürmeyi falan planlamaları ihtimaline karşı kişisel günlüklerini düzenli aralıklarla kontrol etmem gerekiyordu ve Pin-Lee'ninkine son baktığımda uydu sorunlarının takibini yapıyor, kesintilerin bir düzeni olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Eğlence yayını sadece

ara sıra güncellendiği ve yeni şovları yerel hafızaya indirdiğim için önemsemediğim pek çok şeyden biri de buydu.

Ratthi başını iki yana salladı. "Ama habitattan ilk defa ona iletişim amacıyla ihtiyaç duyacak kadar uzaklaşıyoruz. Sanki ortada bir gariplik var. Hem de iyi bir gariplik değil."

Mensah ötekilere göz gezdirdi. "Geri dönmek isteyen var mı?"

Ben istiyordum ama bana oy hakkı tanınmadı. Diğerleri bir müddet konuşmadan oturdu, sonra Overse söz aldı. "Gitmeyip de daha sonra DeltFall grubunun gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunu öğrenirsek kendimizi nasıl hissederiz?"

"Hayat kurtarma şansımız varsa onu değerlendirmek zorundayız," diye onayladı Pin-Lee.

Ratthi iç geçirdi. "Hayır, haklısınız. Aşırı temkinli davrandık diye birileri ölürse kendimi berbat hissederim."

"Anlaştık öyleyse," dedi Mensah. "Yola devam ediyoruz."

Şahsen ben aşırı temkinli davranmayı yeğlerdim. Daha önce şirket araç gereçlerinin bu kadar çok hata verdiği kontratlarda bulunmuştum ama bu sefer içimden bir ses sorunun daha derin olduğunu söylüyordu. Yine de elimde, içimdeki o sesten başka bir şey yoktu.

Bir sonraki planlı nöbetime daha dört saat vardı. O yüzden kendimi beklemeye aldım ve hafızama kaydettiğim dosyalara yumuldum.

Oraya ulaşmamız şafağı buldu. DeltFall'dakiler kamplarını yüksek dağlarla çevrili geniş bir vadiye kurmuştu. Otlar ve güdük ağaçlarla kaplı arazi bir dere yatağı ağıyla bölünüyordu. Bizimkinden büyük olan operasyonları birbirine bağlı

üç habitat, yüzey araçlarına ayrılmış bir garaj ve de iki büyük hophopun, bir kargo taşıyıcısının ve üç küçük hophopun kullandığı bir iniş pisti içeriyordu. Yine de tüm bunlar kontrat gereği şirket donanımıydı ve hepsi de bize kakaladıkları döküntülerle aynı arızalara açıktı.

Dışarıda hiç kimse, hiçbir hareketlilik yoktu. Herhangi bir hasar veya bölgeye intikal etmiş düşman bir fauna izi görünmüyordu. Uydu hâlâ çalışmıyordu ama menzile girdiğimizden beri Mensah telsiz üzerinden DeltFall habitatını arıyordu.

"Nakliye araçlarında bir eksik var mı?" diye sordu kadın.

Ratthi yola çıkmadan önce MerSistemden kopyaladığım kayıtlar yardımıyla diğer grubun elinde bulunması gerekenlere baktı. "Hayır, hophopların hepsi burada. Kara taşıtları da sanırım o garajda."

Bölgeye yaklaşırken öne geçmiştim. Pilot koltuğunun arkasında durarak, "Doktor Mensah, habitat sınırının dışına inmenizi öneririm," dedim. Yerel yayın üzerinden ona elimdeki tüm bilgileri yolladım. O bilgiler otomatik sistemlerin hophoptan gelen sinyallere verdiği yanıtlardan ibaretti. DeltFall'un yayınını almadığımıza göre MerSistemleri beklemedeydi. Üç GüvBirimlerinden ise en ufak bir sinyal bile yoktu.

Yardımcı pilot koltuğundaki Overse bana göz attı. "Niye ki?"

Sorusunu cevaplamaya mecburdum; o yüzden, "Güvenlik protokolü," deyip geçtim. Yanıtım hem kulağa iyi geliyor hem de kesin bir iddiada bulunmuyordu. Dışarıda hiç kimse olmadığı gibi telsize cevap veren biri de yoktu. Hep beraber yüzey araçlarına atlayıp tatile gitmediler ve hem *Hub*larını hem de GüvBirimlerini kapatmadılarsa ölmüşlerdi. Kötümserliğimde haklı çıkmıştım.

Fakat bakmadan emin olamazdık. Gerçekte sırf tescilli verileri korumakta kullanılan kaplamadan dolayı bir hophopun tarayıcıları habitatların içini göremez; o nedenle herhangi bir yaşam izi veya enerji ölçümü alamıyorduk.

Gelmemize karşı çıkmamın sebebi buydu. Yanımda sapasağlam dört insan vardı ve DeltFall'u ortadan kaldıran her neyse onları da öldürmesini istemiyordum. Müşterilerime kişisel bir değer verdiğim yoktu ama öyle bir şey sicilimde kötü gözükürdü ve sicilim zaten berbattı.

"İhtiyatlı davranıyoruz, o kadar," dedi Mensah, Overse'e cevaben. Hophopu vadinin kenarına, akıntıların karşı tarafına indirdi.

Yayından Mensah'a birkaç tavsiyede bulundum – hayatta kalma teçhizatındaki el silahlarını çıkarmaları, hiç silah eğitim kursu almadığı için Ratthi'nin hophopta kalıp kapıyı kilitlemesi ve en önemlisi de önden benim gitmem gibi. Hepsi de sessiz, çekimserdi. Sanırım şimdiye dek doğal bir afetle karşılaşacaklarını, muhtemelen yıkık bir habitattan afetzede kazıp çıkaracaklarını veya bir Düşman Bir sürüsünün defedilmesine yardımcı olacaklarını düşünmüşlerdi.

Fakat bambaşka bir durumla karşılaşmışlardı.

Mensah emirleri verdi ve ben önde, insanlar birkaç adım geride yola çıktık. Müşterilerimin üzerinde tam boy tulumları ve kaskları vardı. Kıyafetleri onlara bir miktar koruma sağlasa da çevresel tehlikeler için tasarlanmıştı; onları kasten öldürmeye çalışacak daha başka silahlı insanlar (veya arıza yapmış asi, kızgın GüvBirimleri) için değil. Telsizden huzursuzca konuşan, taramaları gözlemleyen ve esasen her iki adımda bir bize dikkatli olmamızı söyleyen Ratthi'den daha tedirgindim.

Yanımda dahili enerji silahlarıma ek olarak kucağımda taşıdığım ağır mermi silahı vardı. Ayrıca hophopun stokundan

aldığım altı tane dronu yine onun yayını üzerinden kontrol ediyordum. Bunlar, genişliği bir santimetreyi zor bulan ufak modellerdi. Silahlara değil, sadece kameralara sahiptiler. (Çok daha büyük olmayan ve küçük titreşim silahları taşıyan bazı modeller de bulunur ama onlardan verilmesi için genellikle çok daha geniş kapsamlı kontratlara göre tasarlanmış üst düzey şirket paketlerinden satın almanız gerekir.) Dronlara havalanmalarını söyleyip onları bir keşif düzenine oturttum.

Ne yaptığımı bildiğim için değil, mantıklı gözüktüğü için öyle yaptım. Ben bir saldırı katilbotu değil bir güvenlikçiyim. Çeşitli şeyleri müşterilere saldırmaktan alıkoyarım ve müşterileri birbirine saldırmaktan nazikçe vazgeçirmeye çalışırım. Mevcut durum boyumu aşıyordu. Zaten insanların buraya gelmesini istememin bir sebebi de buydu.

Sığ akarsulardan geçerken çizmelerimizle bir grup su omurgasızını etrafa kaçırttık. Ağaçlar bulunduğum açıdan kampı açıkça görebileceğim kadar kısa ve seyrekti. Ne gözle ne de dronlarımdaki tarayıcılarla DeltFall'a ait bir dron tespit edebiliyordum. Hophoptaki Ratthi de herhangi bir şey görmüyordu. O üç GüvBirimin konumlarını belirleyebilmeyi çok ama çok istiyordum ama onlardan da sinyal almıyordum

GüvBirimler birbirine duygusal yaklaşmaz. Dizilerdeki karakterlerin veya insanlarımın oldukları gibi dostluk etmeyiz. Beraber çalışırken bile birbirimize güvenemeyiz. GüvBirimlerine birbiriyle kapışmasını emrederek hoşça vakit geçirmeye karar veren müşterilerimiz olmasa bile.

Taramalarda sınır sensörleri kapalı gözüküyordu ve dronlar herhangi bir uyarı göstergesine rastlamıyordu. DeltFall'un MerSistemi çalışmıyordu ve teoride o olmadan içerideki hiç kimse yayınımıza veya telsizimize erişemezdi. Sınırı geçip hophoplarının iniş pistine girdik. Araçlar bizimle ilk habitat

arasında, taşıt deposuysa yan taraftaydı. Bizi habitata belirli bir açıdan yaklaştırıyor, ana kapıyı görüş alanıma sokmaya çalışırken bir yandan da zemini kontrol ediyordum. Yaya trafiğinden ve hophop iniş kalkışlarından dolayı toprak büyük ölçüde ottan yoksundu. Uydu devredışı kalmadan önce aldığımız hava durumu raporuna göre buraya geçen gece yağmur yağmış ve çamur sertleşmişti. O zamandan beri herhangi bir faaliyet gerçekleşmemişti.

Bu bilgiyi yayından Mensah'a aktardım. O da diğerlerine söyledi. Pin-Lee konuşurken sesini yükseltmedi. "Yani her ne olduysa onlarla iletişim kurmamızdan kısa süre sonra olmuş."

"Birilerinin saldırısına uğramış olamazlar," diye fısıldadı Overse. Fısıldamak için bir sebep yoktu ama onu böyle davranmaya iten dürtüyü anlıyordum. "Bu gezegende başka hiç kimse yok."

"Bildiğimiz kadarıyla bu gezegende başka hiç kimse yok," diye hophopumuzun telsizinden karamsar bir yorumda bulundu Ratthi.

Bu gezegende benden başka üç tane GüvBirim vardı ve bu bile yeterince tehlikeliydi. Ana habitat kapısıyla nihayet görsel temas kurabildim. Kapı kapalıydı ve bir şeyin zorla içeri girdiğine dair herhangi bir iz yoktu. Dronlar o zamana dek yapının etrafını tamamen sarmıştı ve bana diğer girişlerin de aynı durumda olduğunu gösteriyorlardı. Böylece teorilerimizden biri çürümüştü. Düşman Fauna, kapıya kadar gelip içeri girmek için izin istemez. Görüntüleri Mensah'ın yayınına aktarıp yüksek sesle konuştum. "Doktor Mensah, önden gitmem daha iyi olur."

Az önce ona yolladıklarımı incelemekte olan kadın tereddüde kapıldı. Omuzlarının gerilmesi gözümden kaçmadı. Sanırım benimle aynı sonuca varmıştı. Veya en azından en yük-

sek ihtimalin bu olduğunu kendine itiraf etmişti. "Pekâlâ," dedi. "Biz burada bekleriz. Görüntüleri bize aktardığından emin ol."

İstekte bulunurken "bize" kelimesini kullanmıştı ve daha önceki bazı müşterilerimin aksine gerçekten bunu kastetmeseydi öyle demezdi. Saha kameramın yayınını dördüne birden aktarıp yoluma devam ettim.

Dronlardan dördünü geri çağırıp ikisini sınırda tur atmaya bıraktım. Önünden geçerken garaja şöyle bir göz attım. Bir tarafı açıktı ve arka kısımda depolama amaçlı bazı hava geçirmez dolaplar vardı. Yüzey taşıtlarının dördü de oradaydı. Araçlar çalışmıyordu ve kısa zaman öncesinden kalma bir tekerlek izi yoktu. O yüzden içlerine girmedim. Bütün-vücut-parçalarını-arayıp-bulma safhasına geçmeden önce dar alanlarda arama yapmakla uğraşmayacaktım.

İlk habitatın kapısının önüne geldim. Giriş kodunu bilmediğimizden kapıyı patlatmam gerekeceğini sanıyordum ama düğmesine bastığım zaman kayarak açıldı. Yayın vasıtasıyla Mensah'a artık telsizden sesli konuşmayacağımı bildirdim.

Yayından bir tıklamayla karşılık verdi ve öbürlerine hem yayınımdan hem de telsiz kanalımdan çıkmalarını, dikkatimin dağılmaması için benimle bir tek kendisinin konuşacağını söylediğini işittim. Mensah, insanları yok sayma yeteneğimi hafife alıyordu ama yine de nezaketini takdir ettim. "Dikkatli ol," diye fısıldadı Ratthi ve bağlantıyı kesti.

Silahı doğrultup içeri girdim ve soyunma alanından geçip ilk koridora girdim. "Eksik tulum yok," dedi Mensah kulağıma, saha kamerasından seyrederek. Dört dronumu dahili bir keşif düzeniyle önden gönderdim. Daha geniş ve yeni koridorlarıyla bu habitat bizimkinden güzeldi. Ayrıca boştu, sessizdi ve kaskımın filtrelerinden sızan, çürümüş et kokusuna

sahipti. Ana mürettebat alanının olması gereken *hub*a yöneldim.

Işıklar hâlâ yanıyor ve hava fısıldayarak mazgallardan içeri akıyordu ama yayınları kesik olduğundan GüvSistemlerine giremiyordum. Kameralarımı özlüyordum.

Göbeğin kapısında ilk GüvBirimlerini buldum. Yere sırtüstü serilmiş yatıyordu. Göğsünü kaplayan zırh, bir şey tarafından delinmişti ve orada genişliği on santimetreyi bulan, derinliğiyle bunu biraz geçen bir oyuk açılmıştı. Öldürülmemiz zordur ama bu kadarı yeter de artar bile. Cansız olduğunu sağlama almak için kısa bir tarama yaptım, sonra üstünden geçip mürettebat bölümüne girdim.

*Hub*da feci şekilde can verip yerlere, koltuklara ve gözetim istasyonlarına serilmiş on bir insan vardı. Arkalarındaki yüzeylerde mermi ve enerji silahı atışlarının bıraktığı hasarlar göze çarpıyordu. Yayını tıklatıp Mensah'tan hophopa dönmelerini istedim. Kadın mesajımı onayladı ve dışarıdaki dronlarım insanların geri çekildiğini doğruladı.

Karşı kapıdan yemekhaneye, revire ve kabinlere giden bir koridora çıktım. Dronlara göre yerleşim düzeni bizim habitatımızdakine çok benziyordu – tabii yer yer koridorlara yığılıp kalmış ölü insanlar hariç. Ölü GüvBirim'i etkisiz hâle getiren silah *hub*da değildi ve Birim, sırtı kapıya dönük olarak ölmüştü. DeltFall insanları ayağa kalkıp diğer çıkışlara yollanmalarına yetecek kadar uyarı almıştı ama bu yönden başka bir şey gelip onları köşeye sıkıştırmıştı. O GüvBirimin *hub*ı korumaya çalışırken can verdiği fikrindeydim.

Bu da diğer iki GüvBirimi aradığım anlamına gelirdi.

Belki bu müşteriler berbat ve istismarcı davranmıştı. Belki başlarına geleni hak etmişlerdi. Yine de umurumda değildi. Hiç kimse insanlarıma el süremeyecekti. Bunu garantiye

almak için o iki asi Birimi öldürmem lazımdı. Bu noktada oradan ayrılabilir, hophopları sabote edebilir ve insanlarımı oradan götürüp asi Birimleri bir okyanusun öteki tarafında mahsur bırakabilirdim. Böylesi daha akıllıca olurdu.

Ama onları öldürmek istiyordum.

Dronlarımdan biri yemekhanede iki cansız insan buldu. Ölmeden önce hiçbir uyarıyla karşılaşmamışlardı. Isıtma bölmesinden gıda paketleri çıkarıp masaları bir yemeğe hazırlamakla meşgullerdi.

Koridorlardan ve odalardan geçerken hophopun donanım veritabanında bir görüntü araması yapıyordum. Ölü Birim muhtemelen basınçlı veya sonik matkap gibi bir mineral tetkik aletiyle öldürülmüştü. Hophopumuzda standart donanımın bir parçası olarak ondan bir tane vardı. Öyle bir şeyi zırh delmeye yetecek kadar bir kuvvetle kullanabilmek için hedefinize iyice yaklaşmanız, belki de bir metreden biraz daha yakınına kadar gelmeniz gerekirdi.

Habitatın içindeyken elinde zırh delebilecek bir mermi veya enerji silahıyla şüphe çekmeksizin başka bir katilbotun burnunun dibine kadar giremezdiniz. Fakat bir insanın sizden getirmenizi isteyebileceği bir aletle bunu yapabilirdiniz.

Ben yapının öbür tarafına ulaşıncaya dek dronlar ilk habitatı gezmişti. İkinciye çıkan dar koridorun başındaki kapı aralığında durdum. Karşı uçta bir yarısı açık kapının ötesinde, diğer yarısıysa berisinde bir insan yatıyordu. Bir sonraki habitata girebilmek için kadının üstünden geçmem ve kapıyı iterek ardına kadar açmam gerekecekti. Cesedin pozisyonunda bir terslik olduğunu daha şimdiden görebiliyordum. Saha kamerasıyla görüntüyü büyüterek ileri uzanmış kolun derisine daha yakından baktım. Derideki morluk kusurluydu; kadın göğsünden veya suratından vurulup bir süre sırtüstü

yatmış, kısa bir süre önce de buraya taşınmıştı. Muhtemelen asi GüvBirimler, hophopumuzun geldiğini tespit eder etmez.

Yayından Mensah'a ondan yapmasını istediklerimi söyledim. Hiç soru sormadı. Saha kameramdaki görüntüleri seyrediyordu ve neyle karşı karşıya olduğumuzu artık o da biliyordu. Bir tıklamayla onay verdi, sonra da telsizden sesli olarak konuştu. "GüvBirim, ben oraya gelinceye dek yerinde kalmanı istiyorum."

"Peki, Doktor Mensah," dedim ve kapı aralığından usulca geri çekildim. Elimi çabuk tutarak güvenliğe hazırlık odasına gittim.

Beraber çalışabilecek kadar akıllı bir insana rastlamak hoştu.

Bizim habitat modelimizde yoktu ama bu daha büyüklerde çatıya erişim sağlayan bir kapak mevcuttu ve dışarıdaki dronlarım onu açıkça görebiliyordu.

Merdiveni tırmanıp çatı kapağını açtım. Zırhın çizmelerinde mıknatıslı tırmanış kıskaçları bulunur ve onlar sayesinde bombeli çatılardan üçüncü habitata geçtim, sonra da ikincinin etrafından dolaşıp düşmanlarıma arkadan yaklaştım. Kısa yoldan gidip bulundukları konumun üstünden yürüseydim çıkardığım gıcırtılar yüzünden o iki salak asi bile geldiğimi anlardı.

(Cesedi oraya koyarlarken bıraktıkları izleri silmek için habitatlar arasındaki koridorun zeminini temizlediklerine göre pek de keskin zekâlı katilbotlar değildi. Yine de diğer tüm zeminlerin dışarıdan getirilen tozla kaplı olduğunu fark etmemiş birini kandırabilirlerdi.)

İkinci habitatın çatı kapağını açtım ve dronlarımı önden güvenliğe hazırlık odasına yolladım. Birim odacıklarını kontrol etmelerinin ve hiç kimsenin evde olmadığını sağlama al-

malarının ardından merdivenden aşağı atladım. Dronları da dahil donanımlarının çoğu halen oradaydı. Yenileriyle dolu bir kutu bile vardı ama DeltFall, MerSistemi olmadan hiçbiri işe yaramazdı. Sistem ya gerçekten kapalıydı ya da başarılı bir taklit yapıyordu. Dikkatimin bir kısmını hâlâ onun üstünde tutuyordum; ansızın çalışırsa ve güvenlik kameralarını tekrar faaliyete geçirirse oyunun kuralları birdenbire değişirdi.

Dronlarımı yanımda tutarak iç koridora girdim ve kırık revir kapısının önünden sessizce geçtim. Revirde üç ceset yığılıydı. İnsanlar orayı emniyete almaya çalışmış ve kendi Güv-Birimleri onları katletmek için kapıyı patlattığı zaman içeride kapana kısılmışlardı.

Her iki Birim'in de benim ve Dr. Mensah'ın avanak avanak kapıdan girmemizi beklediği koridora yaklaştığımda dronları dikkatlice bakmaları için köşeden yolladım. Evet, işte oradaydılar.

Dronlarımda silah bulunmadığından bu işin altından kalkmanın tek yolu hızlı hareket etmekti. O yüzden son köşenin arkasından fırladım, karşı duvara çarptım, tekrar karşıya geçtim ve konumlarına ateş açarak ilerlemeyi sürdürdüm.

İlkini üç patlayıcı fişekle sırtından ve diğerini bana dönerken bir tanesiyle vizöründen vurdum. O, yere yığıldı. Kolundan yaralayıp eklemini devredışı bıraktığım diğeri ana silahını öbür eline aktarmak gibi bir hata yaptı. Bu da bana bir-iki saniye kazandırdı. Düşmanıma nefes aldırmamak için seri ateşe, sonra da patlayıcı fişeğe geçtim. Nihayet o da yığılıp kaldı.

Toparlanmak amacıyla bir dakikaya ihtiyaç duyup kendimi yere bıraktım.

İlkini haklarken enerji silahlarından en az bir düzine darbe yemiştim ama patlayıcı fişekler beni ıskalamış, yanımdan geçip koridoru delik deşik etmişti. Üstümdeki zırha rağmen

bazı kısımlarım şimdiden uyuşuyordu ama sağ omzuma üç, sol kalçama dört mermi yemiştim, o kadar. Biz işte böyle dövüşürüz: Birbirimizin üstüne saldırır ve önce kimin parçalarının bozulacağına bakarız.

Her iki Birim de ölmemişti. Fakat hazırlık odasındaki odacıklarına ulaşabilecek durumda değillerdi ve benim de onlara yardım eli uzatmak gibi bir niyetim yoktu.

Dronlarımdan üçünü kaybetmiştim; savaş moduna geçmişler ve ateşi üzerlerine çekmek için benden önce ileri fırlamışlardı. Biri başıboş bir enerji akımıyla vurulmuştu ve arkamdaki koridorda amaçsızca dolanıyordu. Alışkanlık gereği iki sınır dronumu kontrol ettim ve telsizimi açıp Dr. Mensah'a habitatın geri kalanını halen gözden geçirmem ve sağ kalan var mı diye resmi bir inceleme yapmam gerektiğini söyledim.

Arkamdaki dron duyduğum ve yayından gördüğüm bir kıvılcım yağmuruyla parçalandı. Sanırım bunun ne anlama geldiğini hemen anladım ama yarım saniye kadar bir gecikme yaşanmış olabilir. Tam ayağa kalkmışken bir şey bana o kadar sert çarptı ki kendimi tekrar yerde buldum. Sistemlerim kapandı.

~

Tekrar çevrimiçi olduğumda ne görme ne duyma ne de kıpırdama yetisine sahiptim. Yayına veya telsize ulaşamıyordum. Bak bu iyi değil, Katilbot, hem de hiç değil.

Aniden hepsi de organik kısımlarımdan gelen bazı kısa ve tuhaf duyumlar aldım. Yüzümde, kollarımda, tulumumdaki yırtıklarda havayı hissettim. Omzumdaki yakıcı yarada da. Biri kaskımı ve zırhımın üst bölümünü çıkarmıştı. Her seferinde yalnızca birkaç saniye süren duyumlar kafa karış-

tırıcıydı ve haykırmak istiyordum. Belki de katilbotlar böyle ölüyordu. İşlevinizi kaybedersiniz, çevrimdışı olursunuz ama bazı kısımlarınız –güç hücrelerinde tükenmekte olan enerjinin canlı tuttuğu organik parçalarınız– çalışmayı sürdürür.

Derken birinin beni kıpırdattığını anladım. İşte o zaman gerçekten haykırmak istedim.

Paniğimi bastırdım ve geldiği gibi giden birkaç duyum daha aldım. Ölmemiştim. Yine de başım büyük dertteydi.

Neden göğsümde bir delik açmadıklarını merak ederek telaşlı, aklı karışmış, korku dolu bir hâlde az da olsa işlev kazanmayı bekledim. Önce sesler geldi ve bir şeyin üstüme eğildiğini anladım. Eklemlerden çıkan belli belirsiz gürültüler bana onun bir GüvBirim olduğunu söyledi. Fakat GüvBirimlerden sadece üç tane vardı. Yola çıkmadan önce DeltFall'la ilgili bilgileri kontrol etmiştim. Bazen... tamam, çoğu zaman işimi yarım yamalak yaparım ama Pin-Lee de kontrol etmişti ve o titiz davranmıştı.

Sonra uyuşukluğun geçmesiyle organik kısımlarım ağrımaya başladı. Duyusal girdiyi dengelemek için hem organik hem de mekanik parçalarla çalışacak şekilde tasarlanmıştım. O denge olmadan kendimi havada süzülen bir balon gibi hissediyordum. Fakat göğsümün organik bölümü sert bir yüzeyle temastaydı ve bu durum konumumu aniden netleştirdi. Yüzükoyun yatıyordum ve bir kolum aşağıya sarkıyordu. Bir masanın üstüne mi koyulmuştum?

İşte bu hiç iyi değildi.

Sırtımda, sonra da başımda bir basınç hissettim. Vücudumun geri kalanı kendine geliyordu ama yavaş yavaş. Hem de çok yavaş. Yayını yoklasam da ona ulaşamadım. Derken enseme bir şey battı.

Orası tümüyle organik maddedir ve geri kalanım devredi-

şı olduğu için sinir sistemimden gelen girdiyi kontrol edecek hiçbir şey yoktu. Sanki kafam testereyle gövdemden ayrılıyordu.

Bedenimden âdeta bir elektrik akımı geçti ve geri kalanım ansızın devreye girdi. Ne insan ne geliştirilmiş insan ne de katilbot vücuduyla uyumlu olacak bir şekilde oynatabilmek için sol kolumun eklemini yerinden çıkardım. Ensemdeki basınca ve acıya doğru uzanıp zırhlı bir bileği kavradım. Vücudumu boylu boyunca kıvırarak ikimizi birden masadan aşağı düşürdüm.

Yere çarptık ve yuvarlanırken bacaklarımı diğer GüvBirime sardım. Düşmanım önkollarına gömülü silahları tetiklemeye çalıştı ama tepki hızım olağanüstüydü ve bir elimi soketin üstüne kapatarak tamamen açılmasını engelledim. Görme yetimi geri kazanmıştım ve karşımdakinin matlaştırılmış vizörünün birkaç santim önümde olduğunu görebiliyordum. Zırhım belime kadar çıkartılmıştı ve bu durum beni daha da kızdırdı.

Düşmanımın elini çenesinin altına ittim ve silahının üstündeki baskıyı kaldırdım. Atış emrini iptal etmesi için yarım saniyesi vardı ama başaramadı. Enerji dalgası elimi delip rakibimin kaskı ile boyunluğu arasındaki bağlantıdan içeri girdi. Kafası seğirdi ve vücudu kasılmaya başladı. Onu kısa bir süreliğine bırakıp dizlerimin üstünde doğruldum ve sağlam kolumu onun boynuna sarıp var gücümle kıvırdım.

Hem mekanik hem de organik bağlantıların koptuğunu hissedip onu tekrar bıraktım.

Başımı kaldırınca kapı aralığında ağır bir mermi silahı doğrultmakta olan başka bir GüvBirim gördüm.

Burada bu lanet şeylerden kaç tane vardı ki? Cevap fark etmezdi çünkü doğrulmayı denediğimde yeteri kadar hızlı

tepki veremedim. Sonra o sarsıldı, silahı ellerinden düşürdü ve öne devrildi. İki şey gördüm: sırtındaki on santimetrelik deliği ve ellerinde hophopumuzdaki sonik kazı matkabına çok benzeyen bir şeyle onun arkasında duran Mensah'ı.

"Doktor Mensah," dedim, "bu bir güvenlik protokolü ihlali ve kontrat gereği bu olayı şirkete bildirmek üzere kaydetmekle–" Yaptığım uyarı arabellekteydi ve beynimin geri kalanı boştu.

Beni duymazdan gelen Mensah telsizden Pin-Lee'yle konuştu, tez adımlarla yanıma geldi ve kolumdan tutup çekti. Onun için fazla ağırdım ve kendini incitmesin diye dik durdum. Eğlence kanallarındakilere benzememesine rağmen Dr. Mensah'ın sahiden de gözüpek bir galaktik kâşif olabileceğini düşünmeye başlıyordum.

Bana inatla asıldığı için kendimi hareket etmeye zorladım. Kalça eklemlerimde bir terslik vardı. Ah, doğru ya, oradan vurulmuştum. Yırtık tulum derimden kan akıyordu. Elimi boynuma götürürken geniş bir delik bulmayı bekliyordum ama oraya bir şey sıkışmıştı. "Doktor Mensah, daha başka asi Birimler olabilir. Bilmediğimiz–"

"O yüzden elimizi çabuk tutmalıyız," diyen kadın beni peşi sıra sürüklemekten vazgeçmedi. İçeri girerken yanında en az iki dron getirmişti ama bunlar başının etrafında gereksizce turlamaktan başka bir şey yapmıyordu. İnsanlar aynı anda hem onları kontrol edip hem de yürümek ve konuşmak gibi şeyler yapacak kadar yayına erişemez. Dronlara erişmeyi bir de ben denedim ama hâlâ hophopun yayınıyla net bir bağlantı kuramıyordum.

Başka bir koridora saptık. Dış kapıda bekleyen Overse bizi görür görmez açma paneline vurdu. El silahını elinde tutuyordu ve Mensah'ın benim silahımı diğer koltukaltında

taşıdığını fark edecek kadar zamanım olmuştu. "Doktor Mensah, silahıma ihtiyacım var."

"Bir elin ve omzunun bir kısmı eksik," diye tersledi kadın. Overse tulum derimi sıkıca avuçlayıp kapıdan dışarı çekilmeme yardım etti. Hophop, habitatın açılabilir çatısını kıl payı sıyırarak iki metre uzağa konarken havada toz bulutları uçuştu.

"Evet, biliyorum ama–" Taşıtın kapısı açıldı ve Ratthi başını eğerek dışarı çıktı. Tulum derimi yakasından kavrayıp üçümüzü birden kabinin içine çekti.

Havalanırken güverteye yığıldım. Kalça eklemim konusunda bir şeyler yapmam lazımdı. Yerden üstümüze ateş açılmadığından emin olmak için tarayıcıya bakmayı denedim ama hophopun sistemiyle olan bağlantım burada bile ağır aksaktı. O kadar sorunluydu ki aygıtlardan gelen raporları bile göremiyordum. Sanki bir şey bağlantıyı engelleyerek...

Eyvah.

Ensemi yeniden yokladım. Sıkışıklık büyük oranda geçmişti ama sokette, yani veri soketimde bir şey hissedebiliyordum.

DeltFall GüvBirimleri isyan etmemişlerdi; onlara saldırı kontrol modülleri takılmıştı. Bu modüller bir GüvBirimin şahsen kontrol edilmesine imkân tanır, onu büyük ölçüde otonom çalışan bir suniden silahlı bir kuklaya çevirirdi. Öyle bir durumda yayınla bağlantı kesilir, kontrol telsizden sağlanırdı ama işlevselliğin kapsamı verilen emirlerin karmaşıklığına bağlı olurdu. "İnsanları gebert" karmaşık bir emir sayılmazdı.

Mensah başımda dikilirken Ratthi bir koltuğun üstünden eğilerek DeltFall kampına göz gezdirdi ve Overse saklama dolaplarından birini açtı. Aralarında konuşuyorlardı ama dediklerini anlamıyordum. Doğrulup oturdum. "Mensah, beni derhal kapatmalısın," dedim.

"Ne?" Başını eğip bana baktı. "Acil durum onarım malzemelerini–"

Sesler kesiliyordu. Karşıdan yapılan yükleme sistemimi boğuyordu ve organik kısımlarım bu kadar bilgiyi işlemeye alışkın değildi. "Bilinmeyen GüvBirim bana bir veri taşıyıcı, bir saldırı kontrol modülü taktı. Bu modül beynime talimatlar yüklüyor ve yakında sistemimin üstüne yazacak. İki DeltFall Birimi bu yüzden isyan etti. Beni durdurmak zorundasınız." Lafı neden dolandırıyordum bilmiyorum. Belki Mensah'ın bunu duymak istemediğini düşünüyordum. Az önce beni geri almak için ağır silahlı bir GüvBirimi bir kazı matkabıyla vurmuştu; muhtemelen yok olmamı istemiyordu. "Beni öldürmek zorundasınız."

Sözlerimi idrak etmeleri, saha kameramın yayınında gördüklerine akıl erdirmeleri çok uzun sürdü. Fakat zamanı ölçme yeteneğim de arıza veriyordu.

"Hayır," dedi Ratthi, dehşet dolu gözlerle bana bakarak. "Hayır, asla–"

"Olmaz," dedi Mensah. "Pin-Lee–"

Overse onarım setini elinden bıraktı ve Pin-Lee'ye bağırarak iki koltuk sırasının üstünden aştı. Pin-Lee üstümde çalışabilsin diye kontrolleri ondan devralmak için kokpite gittiğini biliyordum. Tıpkı beni onarmalarına zamanlarının yetmeyeceğini de. Kopuk bir kalça eklemiyle ve çalışır durumdaki tek bir kolla bile hophoptaki herkesi öldürebileceğimi de.

O nedenle koltukta duran el silahını kaptım, göğsüme doğrulttum ve tetiği çektim.

PERFORMANS GÜVENİRLİĞİ %10 VE DÜŞÜYOR,
KAPANMA BAŞLADI

5

Çevrimiçi olduğumda kendimi işlevsiz ama yavaş yavaş bir uyanma safhasına geçerken buldum. Gergindim. Seviyelerimin hepsi de anormaldi ve neden öyle olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Kişisel günlüğümü geriye aldım. Ah, doğru ya.

Uyanamamam gerekirdi. Aptallık etmediklerini, beni öldüremeyecek kadar yufka yürekli olmadıklarını umdum.

Silahı kafama doğrultmadığımı belki fark etmişsinizdir. Kendimi öldürmek istemiyordum ama bunun kesinlikle yapılması lazımdı. Kendimi başka bir şekilde de etkisiz hâle getirebilirdim ama tahmin edersiniz ya, boş boş oturup da birbirlerini başka bir seçeneklerinin bulunmadığına ikna etmelerini dinlemek gibi bir arzum yoktu.

Bir teşhis başladı ve bana saldırı kontrol modülünün çıkarılmış olduğu bilgisini verdi. Bir saniyeliğine buna inanmadım. Güvenlik yayınımı açtım ve revirdeki bir kamerayı

buldum. Bir prosedür masasında yatıyordum. Zırhım çıkarılmıştı. Üstümde yalnızca tulum derimden kalanlar vardı ve insanlar etrafımda toplanmışlardı. Bu benim için kâbus gibi bir görüntüydü. Fakat omzum, elim ve kalçam sağlamdı; demek ki bir müddet odacığımda tutulmuştum. Kaydı biraz geriye aldım ve Pin-Lee ile Overse'in cerrahi araç gereçleri kullanarak saldırı modülünü ensemden ustaca çıkarmalarını seyrettim. Bu öyle huzur vericiydi ki kaydı iki defa oynattım, sonra da bir teşhis yürüttüm. Günlüklerim temizdi; içlerinde DeltFall habitatına girmeden önce olanlardan başka bir şey yoktu.

Müşterilerim bir tanedir.

Derken işitme duyum devreye girdi.

"Onu MerSistemden hareketsiz bıraktım," dedi Gurathin.

Hıh. Eh, bu sözler pek çok şeyi açıklıyordu. GüvSistem hâlâ kontrolümdeydi ve ona yayınını MerSisteme kapatıp acil durum rutinimi yürütmesini söyledim. Bizzat yaratmış olduğum bu fonksiyon MerSistemin aldığı görsel ve sesli kayıtları bir saat civarı genel habitat sesleriyle değiştirecekti. Bizi MerSistem üzerinden dinleyen veya kaydı gözden geçirmeye çalışan birine herkes ansızın susmuş gibi gelecekti.

Gurathin'in sözleri belli ki sürpriz olmuştu çünkü başta Ratthi, Volescu ve Arada'dan olmak üzere itiraz sesleri yükseldi. Pin-Lee sabırsızca, "Herhangi bir tehlike yok," diyordu. "Kendini vurduğunda karşıdan yükleme dondu. Kopyalanmış birkaç asi kod satırını silmeyi başardım."

Overse söz aldı. "Kendi teşhisini yürütmek ister misin? Çünkü–"

Onları hem odadan hem de güvenlik yayınından duyabildiğim için kamerayı sadece görsele ayarladım. Mensah elini kaldırarak sessizliği sağladı. "Gurathin, sorun ne?" diye sordu.

"O çevrimdışıyken MerSistemi kullanarak dahili sistemine ve günlüğüne biraz erişebildim. Yayında fark ettiğim bazı anormallikleri keşfetmek istiyordum," diyen Gurathin beni işaret etti. "Bu Birim zaten bir asiymiş. İdari modülü *hack*lenmiş."

Bu tam da eğlence yayınında bu tam da "boku yedik" dedikleri türden bir andı.

Güvenlik kameralarından şaşırdıklarını ama henüz paniğe kapılmadıklarını gördüm.

Anlaşılan bir süredir yerel sistemimi kurcalamakta olan Pin-Lee kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüz ifadesi sert ve kuşkucuydu. "İşte buna inanmakta zorlanırım," dedi. Cümlesinin sonuna "göt herif" diye eklemedi ama aklından öyle geçirdiği sesinden anlaşılıyordu. Uzmanlığının sorgulanmasından hoşlanmıyordu.

"Komutlarımıza itaat etmek zorunda değil; davranışları üstünde bir kontrolümüz yok," dedi Gurathin, sabırsızlanarak. O da kendi uzmanlığının sorgulanmasından hoşlanmıyor ama bunu Pin-Lee gibi açığa vurmuyordu. "Saptamalarımı Volescu'ya gösterdim. O da benimle aynı fikirde."

Bir an için ihanete uğramış gibi hissetti, ki bu aptallıktan başka bir şey değildi. Volescu müşterimdi ve ondan hoşlandığım için değil, işimin gereği olduğu için hayatını kurtarmıştım. Fakat sonra Volescu, "Seninle aynı fikride değilim," dedi.

"Yani idari modül çalışıyor mu?" diye sordu Mensah, hepsine de kaşlarını çatarak.

"Hayır, kesinlikle *hack*lenmiş," diye açıkladı Volescu. Devasa faunanın saldırısına uğramadığında epey soğukkanlı biriydi. "İdari modül ile GüvBirimin geri kalanı arasındaki bağlantı kısmen kopuk. Komutlar iletebiliyor ama onları dayatamadığı gibi ne Birimin davranışlarını kontrol edebiliyor ne de ceza verebiliyor. Ama bence başına buyruk olmasına

rağmen canımızı kurtarmaya, bizi korumaya çalışması bu Birime güvenmemiz için daha bile büyük bir sebep."

Tamam, ondan hoşlanıyordum.

Gurathin üsteledi. "Buraya geldiğimizden beri sabote ediliyoruz. Eksik tehlike raporu, haritadaki eksik kısımlar. GüvBirim tüm bunların bir parçası olsa gerek. Sonuçta şirket hesabına çalışıyor ve şirket nedense bu gezegenin tetkik edilmesini istemiyor. DeltFall'un başına bu gelmiş olmalı."

Ratthi lafa dalmak için fırsat kolluyordu. "Garip bir şeyler döndüğü kesin. DeltFall'un teknik bilgilerinde yalnızca üç GüvBirim gözüküyordu ama habitatlarında onlardan beş tane vardı. Birileri bizi sabote ediyor ama GüvBirimimizin bunun bir parçası olduğunu sanmıyorum."

Bharadwaj kesin bir dille konuştu. "Volescu ile Ratthi haklılar. Şirket GüvBirimimize bizi öldürmesini emretseydi hepimiz de çoktan ölmüş olurduk."

Overse'in sesi kızgın çıkıyordu. "Saldırı modülünü bize haber verdi ve kendisini öldürmemizi istedi. Bize zarar vermeyi amaçlasaydı ne halt yemeye böyle yapsındı ki?"

Ondan da hoşlanıyordum. Ve her ne kadar bu diyaloğun bir parçası olmayı hiç istemesem de konuşmamın zamanı gelmişti.

Gözlerimi kapalı tutarak onları güvenlik kamerasından seyrettim çünkü öyle yapmak işimi kolaylaştırıyordu. Kendimi, "Şirket sizi öldürmeye çalışmıyor," demeye zorladım.

Konuşmam onları irkiltti. Gurathin ağzını açtı ama Pin-Lee onu susturdu. Mensah beni kaygılı bir ifadeyle seyrederek öne çıktı. O yakınımda dururken Gurathin ile diğerleri onun etrafında gevşek bir halka şeklinde bekledi. Bir sandalyede oturan Bharadwaj en gerideydi. "GüvBirim, bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Mensah.

Kamera vasıtasıyla bile olsa bunu yapmak zordu. Odacı-

ğımda olduğumu hayal etmeye çalıştım. "Çünkü şirket sizi sabote etmek isteseydi geri dönüşüm sistemlerini kullanarak gıda stokunuzu zehirlerdi. Şirketin sizi kazara öldürme ihtimali daha yüksek."

Hepsi de şirketin kendi çevresel ayarlarını ne kadar kolayca sabote edebileceğini düşünürken kısa bir sessizlik yaşandı. Sonunda Ratthi söze girdi. "Ama böyle bir şey–"

Gurathin'in yüz ifadesi her zamankinden daha katıydı. "Bu Birim daha önce de insan öldürmüş. Hem de korumakla görevli olduğu insanları. Bir kazı operasyonunun elli yedi üyesini katletmiş."

Hani daha önce nasıl idari modülü *hack*lediğim ama bir toplu katliam gerçekleştirmediğimle ilgili söylediklerim var ya? Aslında zaten bir toplu katliam gerçekleştirmiştim

Açıklama yapmak istemiyordum ama başka çarem yoktu. "İdari modülümü müşterilerimi öldürmek için *hack*lemedim," dedim. "İdari modülüm, geri zekâlı şirket mümkün olan en ucuz bileşenleri satın aldığı için arızalandı. Sistemlerimin kontrolünü kaybedip o insanları öldürdüm. Şirket beni geri aldı ve yeni bir idari modül taktı. Ben de aynı şey tekrar yaşanmasın diye o modülü *hack*ledim."

Sanırım olaylar bu şekilde gelişmişti. Kesinkes bildiğim tek şey o katliamın idari modülümü *hack*lememden önce gerçekleştiğiydi. Hem böylesi kulağa daha iyi geliyor. Bu tür bir öykünün nasıl bir seyir izlemesi gerektiğini bilecek kadar dizi seyretmişliğim var.

Volescu kederli gözüküyordu. Hafifçe omuz silkti. "Gurathin'in Birimden edindiği kişisel günlükte yaptığım inceleme bunu doğruluyor."

Gurathin sabırsızca ona doğru döndü. "Birim öyle olduğuna inandığı için günlük bunu doğruluyor."

Bharadwaj iç geçirdi. "Yine de işte sapasağlam karşınızdayım."

Sessizlik bu sefer daha beterdi. Yayında Pin-Lee'nin kararsızca kıpırdandığını, Overse ile Arada'ya göz attığını gördüm. Ratthi yüzünü ovuşturdu. Sonra Mensah usulca konuştu. "GüvBirim, bir ismin var mı?"

Ne istediğinden emin değildim. "Hayır."

"Kendine 'Katilbot' diyor," dedi Gurathin.

Gözlerimi açıp ona baktım; kendime hâkim olamadım. Hissettiğim her şeyin suratıma yansıdığını yüz ifadelerinden anladım ve bundan nefret ettim. Dişlerimi sıktım. "Bu özel bir bilgiydi."

"Gurathin," dedi Volescu, "GüvBirimin nasıl vakit geçirdiğini bilmek istiyordun. Aslen günlüklerde aradığın şey buydu. Söyle onlara."

Mensah kaşlarını kaldırdı. "Neyi söyleyecek?"

Gurathin tereddüt etti. "Gezegene indiğimizden beri yedi yüz saatlik eğlence programı indirmiş. Ağırlıklı olarak diziler. Çoğu da *Mabet Ay* diye bir şey." Başını iki yana sallayarak bu bilgiyi geçiştirdi. "Muhtemelen onu şirket için veri kodlamakta kullanıyordur. Bu hacimde bir şeyi seyrediyor olamaz; etseydi fark ederdik."

Burun kıvırdım. Beni hafife alıyordu.

"Hani koloni müşavirinin implant bebeği için ikincil donör olan dünyalaştırma müdürünü öldürdüğü dizi mi?"

Yine dayanamadım. "O kadın onu öldürmedi," dedim. "Bu kahrolası bir yalan."

Ratthi dönüp Mensah'a baktı. "Gerçekten seyrediyormuş."

Pin-Lee şaşkın bir ifadeyle, "İyi ama kendi idari modülünü nasıl *hack*ledin?" diye sordu.

"Bütün şirket donanımı aynıdır." Bir keresinde tüm şirket

sistemlerinin teknik özelliklerini de içeren bir dosya indirmiştim. Yapacak başka hiçbir şeyim olmadan bir odacıkta beklerken onu kullanarak idari modülün kodlarını çözmüştüm.

Gurathin inatçı gözükse de ağzını açmadı. Madem söyleyecekleri bunlarla sınırlıydı, sıranın bana geldiğine karar verdim. "Yanılıyorsun," dedim. "MerSistem günlüğümü okumana ve idari modülün *hack*lendiğini öğrenmene izin verdi. Bu da sabotajın bir parçası. Sizi canlı tutmaya çalıştığım için bana güvenmenizi önlemek istiyor."

"Sana güvenmek zorunda değiliz," dedi Gurathin. "Seni hareketsiz tutsak yeter."

İşte bu komikti. "O biraz zor."

"Nedenmiş?"

Yuvarlanarak masadan kalktım ve Gurathin'i boğazından kavrayıp duvara yapıştırdım. Tepki veremeyecekleri kadar hızlı hareket etmiştim. Neler olduğunu anlamaları, şaşkınlık çığlıkları atmaları ve Volescu'nun küçük bir *ayy* sesi çıkarması için onlara bir saniyelik bir süre tanıdım. "Çünkü MerSistem hareketsiz kaldığım konusunda sana yalan söyledi."

Gurathin'in yüzü kızarıktı ama basınç uygulamaya başlasaydım olacağı kadar değil. Başka biri hareket edemeden önce Mensah sakin ve ifadesiz bir sesle konuştu. "GüvBirim, lütfen Gurathin'i bırak."

Mensah sahiden de iyi bir komutan. Dosyasını *hack*leyip bunu oraya yazacağım. Kızsaydı, bağırsaydı, ötekilerin paniklemelerine yol açsaydı neler olurdu bilmiyorum.

"Senden hoşlanmıyorum," dedim Gurathin'e. "Ama diğerlerinden hoşlanıyorum ve anlamadığım bir sebepten dolayı onlar da senden hoşlanıyor." Sonra adamı bıraktım.

Geri çekildim. Overse ona doğru gidecek gibi oldu ve Volescu arkadaşını omzundan tuttu. Fakat Gurathin onları

başından savarcasına el salladı. Boynunda en ufak bir iz bile bırakmamıştım.

İnsanları hâlâ kameradan seyrediyordum çünkü böylesi onlara dosdoğru bakmaktan daha kolaydı. Tulum derim yırtılmış, organik ve inorganik parçalarımdan bazılarının eklemleri meydana çıkmıştı. Bundan nefret ediyordum. Herkes hâlâ kararsızca ve donakalmış bekliyor, şok geçiriyordu. Sonra Mensah derin bir nefes aldı. "GüvBirim, MerSistemi bu odadaki güvenlik kayıtlarına erişmekten alıkoyabilir misin?" diye sordu.

Başının yanındaki duvara baktım. "Gurathin idari modülümün *hack*lendiğini keşfettiğini söylediğinde erişimi kestim, ardından o kısmı sildim. Görsel ve sesli kayıtları GüvSistemden MerSisteme beş saniyelik bir gecikmeyle aktarıyorum."

"Güzel." Mensah kafa salladı. Göz teması kurmaya çalışıyordu ama şimdilik öyle bir şey yapacak durumda değildim. "İdari modülün olmadan emirlerimizi veya bir başkasınınkileri uygulamak zorunda değilsin. Ama zaten geldiğimizden beri değildin."

Ötekiler suskundu ve kadının bunları benim kadar onlar için de söylediğini anladım.

Konuşmasını sürdürdü. "En azından bu gezegeni terk edene ve güvenli bir yere ulaşana dek grubumuzun bir parçası olarak kalmanı isterim. Ondan sonra ne yapmak istediğini konuşuruz. Ama sana yemin ederim ki şirkete veya bu odanın dışındaki herhangi birine senden ya da bozuk modülünden bahsedecek değilim."

Çoğunu içimde tutmayı becererek iç geçirdim. Mensah elbette böyle konuşmak zorundaydı. Başka ne yapabilirdi ki? Sözlerine inanıp inanmamaya veya bunun bir önemi olup olmadığına karar vermeye çalışırken bir *umurumda değil* dalgasına kapıldım. Ve sahiden de değildi. "Peki," dedim.

Kamera yayınında Ratthi ile Pin-Lee bakıştı. Kuşkuculuğu her halinden anlaşılan Gurathin yüzünü buruşturdu. Mensah ise, "MerSistemin idari modülünün durumundan haberdar olması mümkün mü?" demekle yetindi.

Bunu itiraf edesim hiç yoktu ama gerçeği bilmeleri lazımdı. Tamam, kendimi *hack*lemiştim ama aynı şeyi başka sistemlere de yapmıştım ve buna nasıl tepki vereceklerini bilmiyordum. "Mümkün. Buraya ilk geldiğimizde idari modüle yollanan komutların her seferinde uygulanmadığını fark etmesin diye MerSistemi *hack*lemiştim ama eğer MerSistem harici bir unsur tarafından ihlal edilmişse bunun ne derece işe yaradığını bilemem. Fakat MerSistem sizin gerçeği bildiğinizi bilmeyecek."

Kollarını göğsünde kavuşturan Ratthi'nin omuzları huzursuzca gerildi. "Onu kapatmalıyız yoksa bizi öldürecek." Sonra yüzünü ekşitip bana baktı. "Pardon, MerSistemi kastettim."

"Sorun değil," dedim.

"Öyleyse MerSistemin harici bir unsur tarafından ihlal edildiğini düşünüyoruz," dedi Bharadwaj yavaşça, kendini ikna etmeye çalışırcasına. "Bunu şirketin yapmadığından emin olabilir miyiz?"

"DeltFall'un uyarıcısı tetiklenmiş miydi?" diye sordum.

Mensah kaşlarını çattı ve Ratthi yine düşüncelere dalar gibi gözüktü. "Seni stabilize ettikten sonra buraya gelirken kontrol ettik," dedi. "İmha edilmişti. Yani şirketle müttefik olsalardı saldırganların öyle yapmak için bir sebepleri kalmazdı."

Kimseden çıt çıkmadı. Yüz ifadelerinden hepsinin de derin düşüncelere daldığını görebiliyordum. Beslenme, barınma, havanın ve suyun filtrelenmesi için bağımlı oldukları habitatlarını kontrol eden MerSistem onları öldürmeye çalışıyordu. Ve tek yardımcıları herkesin çenesini kapatmasını ve

bütün gün dizi seyredebilmek için yalnız bırakılmayı isteyen bir katilbottu.

Derken Arada gelip omzumu sıvazladı. "Üzgünüm. Canın çok sıkkın olmalı. Diğer Birimin sana yaptıklarından sonra... İyi misin?"

Bu kadarı da çok fazlaydı. Yönümü değiştirdim ve sırtım onlara dönük olarak köşeye kadar gittim. "Bildiğim kadarıyla daha başka iki sabotaj girişiminde bulunuldu," dedim. "Düşman Bir o gün doktorlar Bharadwaj ile Volescu'ya saldırdığında ve yardımlarına koştuğumda MerSistemden idari modülüme bir iptal komutu geldi. Bunun TıpSistem acil durum yayınının MerSistemi geçersiz kılmaya çalışmasından kaynaklanan bir hata olduğunu sandım. Doktor Mensah en yakındaki harita anomalisini kontrol etmek için küçük hophopu uçurduğu ve tam bir sıradağın üzerinden geçtiğimiz esnada da otomatik pilot devredışı kaldı." Sanırım hepsi bu kadardı. Ah, doğru ya. "Bir de DeltFall'a doğru yola çıkmamızdan önce MerSistem benim için uydudan bir geliştirme paketi indirdi. Paketi yüklemedim. Yükleseydim bana ne yapmamı söyleyeceğine bir baksanız iyi olabilir."

Mensah söz aldı. "Pin-Lee, Gurathin, çevresel sistemleri tehlikeye sokmadan MerSistemi kapatabilir misiniz? Ve onun müdahalesi olmadan uyarıcımızı fırlatabilir misiniz?"

Pin-Lee dönüp Gurathin'e bakıp kafa salladı. "İşimiz bittikten sonra onu ne durumda bulmayı beklediğine bağlı."

"Sistemi bozmamaya çalışın ama nazik davranmanıza da gerek yok," dedi Mensah.

Pin-Lee kafa salladı. "Tamamdır."

Gurathin genzini temizledi. "Ne yaptığımızı anlayacaktır. Ama denememiz halinde bizi durdurmaya yönelik herhangi bir talimat almadıysa tepkisiz kalabilir."

Bharadwaj kaşlarını çatarak öne eğildi. "Birilerine bilgi veriyor olsa gerek. Kendisini kapatmaya çalıştığımızı onlara bildirme fırsatı bulursa o kişiler gerekli talimatları verebilir."

"Yine de denemek zorundayız," dedi Mensah. İkiliye kafa salladı. "Yürüyün."

Pin-Lee kapıya yollansa da Gurathin bir kez daha Mensah'a hitap etti. "Siz burada başınızın çaresine bakabilecek misiniz?"

Kastettiği benimle beraberken başlarının çaresine bakıp bakamayacaklarıydı. Gözlerimi yuvarladım.

"Bakarız," dedi Mensah kesin bir dille, sesinde bir *yürüyün dedim* tınısıyla.

Bir işe kalkışması ihtimaline karşı onun ve Pin-Lee'nin gidişini güvenlik kameralarından seyrettim.

Volescu kıpırdandı. "Uydudan indirilmiş o dosyaya da bakmamız gerek. GüvBirimin ne yapmasını istediklerini bilmek bize çok şey söyler."

Bharadwaj biraz zorlanarak ayağa kalktı. "TıpSistem, MerSistemden bağımsız, değil mi? O yüzden sorun çıkarmıyor. İndirilmiş dosyayı açmak için onu kullanabilirsiniz."

Volescu kadını kolundan tuttu ve birlikte yan kabindeki ekran yüzeyine geçtiler.

Kısa bir sessizlik yaşandı. Diğerleri bizi hâlâ yayından dinleyebilirdi ama en azından odada değillerdi. Sırtımdaki ve omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissettim. Artık düşünmek daha kolaydı. Mensah'ın onlardan acil durum uyarıcımızı fırlatmalarını istemesinden memnundum. Bazıları şirkete halen kuşkuyla baksa bile gezegenden ayrılmanın başka bir yolu yoktu.

Arada uzanıp Overse'in elini tuttu. "Bunu yapan şirket değilse kim?" diye sordu.

"Burada başka birileri daha olmalı." Alnını ovuşturan Mensah kafa yorarken yüzünü buruşturdu. "DeltFall'daki o iki ilave GüvBirim yoktan var olmadı ya. GüvBirim, şirkete rüşvet yedirilerek bu gezegendeki üçüncü bir tetkik ekibinin varlığını gizlemesi sağlanabilir, değil mi?"

"Şirkete rüşvet yedirilerek bu gezegendeki yüzlerce tetkik ekibinin varlığını gizlemesi sağlanabilir," dedim. Paçayı kurtarabileceklerini düşündükleri sürece tetkik ekipleri, koskoca şehirler, kayıp koloniler, gezgin sirkler arasında ayrım yapmazlardı. Yine de müşteri bir tetkik ekibi –hatta iki tanesini– kaybedip de bundan nasıl paçayı kurtarabileceklerini kestiremiyordum. Ya da neden öyle bir şey isteyeceklerini. Piyasada çok fazla poliçe şirketi, çok fazla rakip vardı. Ölü müşteriler hiç işlerine gelmezdi. "Şirketin bir grup müşteriyle birlik olup iki grup müşteriyi öldüreceğini hiç sanmam. Şirketin, güvenliğinizi veya ölmeniz ya da yaralanmanız halinde tazminat ödemeyi garanti ettiği bir poliçe anlaşması satın aldınız. Şirket ölümlerinizden sorumlu ya da kısmen sorumlu tutulamasa bile mirasçılarınıza ödeme yapmak zorunda kalır. DeltFall büyük bir operasyondu. Yalnızca onlar için bile ödenecek ölüm tazminatı çok fazla olacak." Ve şirket para ödemekten nefret ederdi. Bunu habitattaki mobilyaların geri dönüştürülmüş döşemelerine bakarak bile anlayabilirdiniz. "Üstelik herkes müşterilerin hatalı GüvBirimler tarafından öldürüldüğünü düşünürse bütün davalar açıldıktan sonra tazminatlar daha bile artacaktır."

Sözlerim sindirilirken kameralardan kafa sallamalar ve düşünceli yüz ifadeleri görebiliyordum. Ayrıca bir GüvBirimin arıza çıkarıp müşterileri öldürdükten sonra neler yaşandığı konusuna hiç de yabancı olmadığımı anımsıyorlardı.

"Öyleyse şirket şu üçüncü tetkik ekibini bizden gizlemek

için rüşvet yedi ama bizi öldürmelerine göz yummak için değil," dedi Overse. Biliminsanı müşterilerin bir iyi tarafı da kıvrak zekâlı olmaları. "Yani nakliye aracı buraya gelinceye kadar canlı kalsak yeter."

"İyi ama kimlerle karşı karşıyayız?" Arada ellerini salladı. "Bunlar her kimse uydunun kontrolünü *hack*lediklerini biliyoruz." Güvenlik kamerasından bana baktığını gördüm. "DeltFall GüvBirimlerinin kontrolünü öyle mi ele geçirdiler? İndirilen bir dosyayla mı?"

İşte bu iyi bir soruydu. "Mümkündür," dedim. "Ama bu üç DeltFall GüvBiriminden birinin niye bir kazı matkabıyla *hub*ın dışında öldürüldüğünü açıklamıyor." İndirilen bir dosyayı reddedememiz gerekirdi ve *hack*lenmiş bir idari modüle sahip daha başka GüvBirimler olduğunu hiç sanmıyordum. "Eğer DeltFall grubu bizim gibi artan donanım sorunları yaşayıp da GüvBirimlerinin dosya indirmelerini reddettiyse, tanımsız o iki Birim diğerlerini elle kontrol altına almak için gönderilmiş olabilir."

Ratthi dalıp gitmişti ve yayın üzerinden saha kameramın DeltFall habitatında çektiği videoya baktığını görebiliyordum. Kafa sallayarak benden tarafı işaret etti. "Aynı fikirdeyim ama bu DeltFall grubunun bilinmeyen Birimleri habitatlarına davet ettiği anlamına gelir."

Böyle bir ihtimal yüksekti. Yerlerinde durduklarından emin olmak için tüm DeltFall hophoplarını kontrol etmiştik ama bir ara başka bir tanesi inip tekrar havalandı mı bilmek mümkün değildi. Yeri gelmişken kendi sınırımızın ne durumda olduğunu anlamak maksadıyla güvenlik yayınını çabucak gözden geçirdim. Dronlar hâlâ devriye geziyordu ve sensör alarmlarımızın hepsi de gönderilen sinyallere cevap veriyordu.

"İyi ama neden?" diye sordu Overse. "Neden yabancı bir

grubu habitatlarına alsınlar ki? Hem de varlığı onlardan gizlenmiş bir grubu?"

"Siz olsanız siz de alırdınız," dedim. Çenemi kapalı tutmam, ne olduğumu onlara hatırlatmaktan vazgeçip beni normal, itaatkâr bir GüvBirim gibi görmelerini sağlamam gerekirdi. Fakat dikkatli davranmalarını istiyordum. "Yabancı bir tetkik grubu buraya güle oynaya inseydi, gezegene daha yeni geldiklerini ve ne bileyim, donanım sorunları yaşadıklarını veya TıpSistemlerinin çöktüğünü falan söyleyip yardım isteselerdi siz de onları içeri alırdınız. Öyle yapmamanızı, bunun şirket güvenlik protokollerine aykırı olduğunu söylesem bile bildiğinizi okurdunuz." Sakın nemrutluk ettiğimi sanmayın. Şirket kurallarından pek çoğu saçmadır ve sırf kâr amacı taşır. Fakat bazılarının geçerli bir sebebi de yok değil. Yabancıları habitatınıza almamak da onlardan biri.

Arada ile Ratthi buruk bir ifadeyle bakıştı. Overse iddiamı kabullendi. "Evet, okuyabilirdik," dedi.

Mensah ses çıkarmadan bizi dinliyordu. "Bence bundan bile kolay oldu," dedi. "Bence biz olduklarını iddia ettiler."

Fikri o kadar basitti ki dönüp dosdoğru ona baktım. Alnı düşüncelerinden ötürü kırışmıştı. "İndiler, biz olduklarını ve yardıma ihtiyaç duyduklarını söylediler. MerSistemimize erişimleri varsa telsiz kanalımızı dinlemekte zorlanmamışlardır."

"Buraya geldiklerinde öyle yapmayacaklar," dedim. Her şey şu diğer tetkik grubun elinde neler bulunduğuna –rakip tetkik ekiplerden kurtulmaya hazırlıklı mı geldiklerine, yoksa buraya indikten sonra mı o yönde bir karar verdiklerine– bağlıydı. Silahlı hava araçları, saldırı tipi GüvBirimleri, silahlı dronları olabilirdi. Veritabanından birkaç örnek seçtim ve incelesinler diye insanların yayınına aktardım.

TıpSistemin yayını bana Ratthi'nin, Overse'in ve Arada'nın

nabızlarının bir anda hızlandığını bildirdi. Mensah'ınkiyse hızlanmamıştı çünkü tüm bunları çoktan akıl etmişti. Zaten Pin-Lee ile Gurathin'i o yüzden MerSistemi kapatmaya göndermişti. Ratthi tedirgin bir sesle konuştu. "Buraya geldiklerinde ne yapacağız?"

"Başka bir yerde olacağız," dedim.

Uyarıcının yardım getirmesini beklerken habitatı terk etmeyi akıl etmiş tek insanın Mensah olması tuhaf gözükebilir ama daha önce de söylediğim gibi, bunlar gözüpek galaktik kâşifler değildi. İşlerini yaparlarken birdenbire kendilerini feci bir durumun içinde bulan insanlardı, o kadar.

Üstüne üstlük bunun büyük çoğunluğu tetkik edilmemiş bir gezegendeki bilinmeyen ve potansiyel tehlikeler içeren bir bölge olduğu gerek yolculuk öncesi oryantasyonunda, gerek şirket için imzalamaları gereken feragat belgelerinde gerek tüm doğal tehlike bilgilerinin yer aldığı tetkik paketlerinde, gerekse GüvBirimleri tarafından verilmiş olay yeri brifinglerinde kafalarına kazınmıştı. Güvenlik önlemleri almadan habitatı terk etmemeleri lazımdı ve henüz yatılı değerlendirme yolculuklarına bile çıkmış değildik. Her iki hophopu da acil durum malzemeleriyle doldurup tabanları yağlamalarının gerekebileceği ve bunun habitatta kalmaktan daha güvenli olabileceği fikrine ısınmaları zordu.

Fakat Pin-Lee ile Gurathin birlikte MerSistemi kapattığında ve Volescu uydudan bana gönderilmiş dosyayı açtığında gerçeği çabucak kavradılar.

Ben son yedek tulum derimi ve zırhımı üstüme geçirirken Bharadwaj bulguları bize telsizden özetledi. "Dosya, GüvBi-

rimin kontrolünü ele geçirme amaçlı ve içerdiği talimatlar oldukça net," diye cümlesini tamamladı. "GüvBirim kontrol altına alındıktan sonra TıpSistemi ve GüvSistemi onların erişimine açacakmış."

Kaskını takıp vizörünü matlaştırdım. Hissettiğim huzur neredeyse saldırı kontrol modülünün çıkarıldığını öğrendiğim zaman duyduğumki kadar yoğundu. Seni çok seviyorum, zırhım, ve seni bir daha asla terk etmeyeceğim.

Mensah telsizden konuştu. "Pin-Lee, uyarıcıdan ne haber?"

"Fırlatmayı başlattığımda bir onay sinyali aldım ama MerSistem kapalıyken teyit alamam."

Telsiz üzerinden onlara uyarıcıyı kontrol etmek için bir dron gönderebileceğimi söyledim. Uyarıcının başarıyla fırlatılmış olması şu an bir hayli önemliydi. Mensah izin verdi ve komutlarımı dronlardan birine ilettim.

Uyarıcımız güvenlik sebebiyle habitat alanımızdan birkaç kilometre uzaktaydı ama yine de fırlatılışını duymamız gerektiği kanaatindeydim. Belki de gerekmezdi; daha önce bir uyarıcı fırlatmam hiç gerekmemişti.

Mensah insanları daha şimdiden örgütleyip harekete geçirmişti. Ben de silahlarımı ve yedek dronlarımı toplar toplamaz kasalardan iki tanesini yüklendim. Güvenlik kameralarından bölük pörçük diyaloglar alıyordum.

("Ona bir birey gözüyle bakmalısın," dedi Pin-Lee, Gurathin'e.

"O *zaten* bir birey," diye üsteledi Arada.)

Ratthi ile Arada ellerinde tıbbi malzemelerle ve yedek enerji hücreleriyle yanımdan koşarak geçtiler. Dron sınırımızı mümkün olduğunca genişletmiştim. DeltFall'a saldıranların her an çıkageleceklerinden emin değildik ama bu kuvvetli bir ihti-

maldi. Gurathin bizden başka hiç kimsenin onlara erişiminin olmadığını ve kodlarının MerSistemce bozulmadığını sağlama almak için büyük ve küçük hophopları kontrol etmeye çıkmıştı. Dronlardan biriyle gözümü üstünde tutuyordum. İkide bir bana bakıyor veya bakmamaya çalışıyordu ki ikincisi daha bile beterdi. Böyle bir zamanda dikkatimin dağılmasına hiç ihtiyacım yoktu. Bir sonraki saldırı çok hızlı gerçekleşecekti.

("Ona bir birey gözüyle bakıyorum," dedi Gurathin. "Bize güvenmesi için hiçbir sebep olmayan kızgın, ağır silahlı bir birey."

"Öyleyse ona kötü davranmayı kes," dedi Ratthi arkadaşına. "Bunun yardımı dokunabilir.")

"Kendi GüvBirimlerinin saldırı modülünü bizimkine başarıyla taktığını biliyorlar," diyordu Mensah telsizden. "Ve MerSistemden o modülü çıkardığınızı anlayacak kadar bilgi aldıklarını varsaymamız gerekiyor. Fakat gezegendeki varlıklarını tahmin ettiğimizden haberleri yok. GüvBirimimiz MerSistemin erişimini kestiğinde hâlâ sabotajı şirketin yaptığını varsayıyorduk. Geldiklerini bildiğimizin farkında olmayacaklardır."

Zaten o yüzden elimizi çabuk tutmalıydık. Ratthi ile Arada tıbbi araç gereçlerin enerji hücreleriyle ilgili bir soru sormak için durduklarında bir sonraki yükü getirsinler diye onları tekrar habitata kışkışladım.

Karşılaşacağım en büyük sorun, biz katilbotların dövüşme biçimiydi. Vücutlarımızın yüzde doksanının bir odacıkta yenilenebileceğini veya değiştirilebileceğini bildiğimizden kendimizi hedefimizin üstüne atar ve onun canını çıkartmaya çalışırız. O nedenle beceri gerekmez.

Habitattan ayrılmamızın ardından odacığa erişimim kalmayacaktı. Cihazı nasıl sökeceğimizi bilseydik bile –ki bil-

miyorduk– hophopa sığmayacak kadar büyüktü ve çok fazla enerji gerektiriyordu.

Üstelik düşmanlarımızın elinde benim gibi güvenlik botlarının yerine saldırı botları olabilirdi. Öyle bir durumda tek şansımız nakliye aracı gelinceye dek onlardan uzak durmaktı. Tabii diğer tetkik grubu şirkete rüşvet vererek aracı geciktirmezse. Bu ihtimalden henüz bahsetmemiştim.

Tam her şeyi yüklemiştik ki Pin-Lee telsiz üzerinde, "Buldum!" dedi. "MerSisteme bir erişim kodu saklamışlar. Onlara ne sesli veya görsel veri yolluyor ne de yayınımızı görmelerine imkân tanıyormuş. Ama düzenli aralıklarla komutlar alıyormuş. Onun sayesinde bilgi ve harita paketlerimizdeki bilgileri silip küçük hophopun otomatik pilotunu devredışı bırakmışlar."

"Her iki hophop da artık temiz," diye ekledi Gurathin. "Ayrıca uçuş öncesi kontrollerini başlattım."

Mensah bir şeyler söylüyordu ama daha şimdi GüvSistemden bir uyarı almıştım. Dronlardan biri bana bir acil durum sinyali yolluyordu.

Dron bir saniye sonra uyarıcı roketimizin kurulu olduğu alanı gösterdi. Üç ayaklı fırlatma desteği yan devrilmiş, kapsülün parçaları etrafa saçılmıştı.

Görüntüleri genel yayına aktardığımda insanların sesi kesildi. Ratthi kısık bir sesle, "Ha siktir," dedi.

"Acele edin," dedi Mensah telsizden. Sesi sertti.

MerSistem kapalı olduğundan tarayıcıları kullanamıyorduk ama sınırı yapabildiğim kadar genişletmiştim. Ve GüvSistem az önce güneydeki dronlardan biriyle bağlantıyı kaybetmişti. Son kasayı da kargo ambarına attım, dronlara komutlarını verdim ve telsiz üzerinden, "Geliyorlar! Hemen havalanmalıyız!" diye bağırdım.

Hophopların önünde ileri geri volta atarak insanlarımı beklemek alışılmadık ölçüde stresliydi. Volescu beraber dışarı çıktığı Bharadwaj'ın kumlu zeminde yürümesine yardım etti. Overse ile Arada omuzlarına astıkları çantalarıyla gelirken arkalarındaki Ratthi'ye geri kalmamasını bağırıyorlardı. Gurathin çoktan büyük hophopa binmişti. En son Mensah ile Pin-Lee geldi.

Grup ikiye ayrıldı. Pin-Lee, Volescu ve Bharadwaj küçük hophopa, diğerleriyse büyüğe yöneldi. Bharadwaj'ın rampada zorluk yaşamadığından emin oldum. Büyük hophopun kapısında bir sorun çıktı. Hem Mensah hem de ben araca en son binmek istiyorduk. Orta yolu bulmak için onu belinden tuttum ve rampa arkamızdan kapanırken ikimizi birden içeri attım. Kadını yere bıraktığımda diğerleri bize aval aval bakarken o, "Sağ ol, GüvBirim," dedi.

Kask, işimi bir nebze kolaylaştırsa da güvenlik kameralarının huzur verici aracılığını özleyecektim.

Ötekiler emniyet kemerlerini takarken ve Mensah pilot koltuğuna geçerken ben üst parmaklığa tutunarak ayakta kaldım. Önce küçük hophop havalandı ve Mensah bizi de yükseltmeden önce ona biraz uzaklaşması için zaman tanıdı.

Bir varsayım doğrultusunda faaliyet gösteriyorduk: Onlar –artık Onlar her kimse– geldiklerinden haberdar olduğumuzu bilmedikleri için tek bir gemi yollayacaklardı. Bizi habitatın içinde hazırlıksız yakalayacaklarını düşüneceklerdi ve içeride mahsur kalalım diye muhtemelen niyetleri önce hophopları yok etmek, sonra da insanlara geçmek olacaktı. Bu yüzden, artık Onların güneyden geldiklerini bildiğimiz için istikamet seçmekte serbesttik. Küçük hophop batıya saptı ve biz de peşinden gittik.

Umudum düşman hophopun bizimkinden daha uzun menzilli tarayıcılarının olmamasıydı.

Dronlarımın çoğunu üç boyutlu haritadaki parlak noktalar şeklinde hophopun yayınından görebiliyordum. Birinci Grup onlara söylediğimi yapıyor, habitatın yakınındaki bir buluşma noktasında toplanıyordu. Düşmanın geliş zamanını tahmini olarak hesaplamıştım. Menzilden çıkmadan hemen önce dronlardan kuzeydoğuya gitmelerini istedim. Saniyeler içinde menzilimden çıktılar. Enerji hücreleri bitene dek son talimatımı yerine getireceklerdi.

Diğer tetkik ekibin onları saptayıp peşlerine takılacağını umuyordum. Habitatımızla görsel temas kurar kurmaz hophopların yerlerinde durmadığını görecekler ve kaçtığımızı anlayacaklardı. Durup habitatta arama yapabilirlerdi ama hiç vakit kaybetmeden kaçış güzergâhımızı tespit etmeye de başlayabilirlerdi. Hangisini yapacaklarını tahmin etmek imkânsızdı.

Fakat uzaktaki dağlara doğru kıvrımlı bir rotada yol alırken arkamızdan gelen olmadı.

6

İnsanlar nereye gideceğimizi aralarında konuşmuştu. Daha doğrusu hayatta kalmak için hophoplara neyden ne kadar yüklemeleri gerektiğini telaşla hesaplarken konuşabilecekleri kadar konuşmuşlardı. Ratthi'nin artık AdiTetkik dediği grubun MerSisteme erişimi olduğunu ve nerelerde değerlendirme yaptığımızdan haberleri olduğunu biliyorduk. O yüzden yeni bir yer seçmek zorundaydık.

Overse ile Ratthi'nin haritayı çabucak inceledikten sonra teklif ettikleri bir noktaya gittik. Gür bir tropik ormandaki bir dizi kayalık tepeden oluşan arazi, yaşam belirtisi taramalarını yanıltmaya yetecek kadar geniş bir fauna yelpazesine sahipti. Mensah ile Pin-Lee hophopları alçaltıp kayalık tepelerin arasına yavaşça indirdiler. Manzaraya farklı açılardan bakabilmek için dronlardan bazılarını havalandırdım ve hophopların konumunda birkaç kez değişiklik yaptık. Ardından bir sınır belirledim.

Kendimizi güvende hissetmiyorduk ve hophoplarda bir çift hayatta kalma barakası seti olmasına rağmen hiç kimse onları kurmayı teklif etmedi. İnsanlar şimdilik hophoplarda kalıp telsizden ve taşıtların sınırlı yayınından iletişim kuracaktı. Böylesi onlar için pek konforlu değilse bile (her şeyden önce hophoplardaki sıhhi ve hijyenik imkânlar kısıtlıydı) ama daha güvenli olacaktı. Tarayıcılarımızın menzilinde hareket eden irili ufaklı canlılar meraklı ve potansiyel olarak müşterilerimi öldürmek isteyen kişiler kadar tehlikeliydi.

Biraz keşif yapmak ve mesela gecenin bir vakti küçük hophopu sürükleyip götürecek kadar büyük bir şey bulunmadığını sağlama almak maksadıyla yanıma bazı dronlar da alıp dışarı çıktım. Üstelik bu bana biraz düşünme fırsatı sundu.

Müşterilerim idari modülden –daha doğrusu onun eksikliğinden– haberdardı ve Mensah beni ihbar etmeyeceğine söz vermesine rağmen ne yapmak istediğimi düşünmem gerekiyordu.

Bir suniye yarı bot yarı insan gibi bakmak yanlıştır. Böyle yapmak, yarımların birbirinden ayrı olduğu, bot yarısı emirlere itaat edip işini yapmak isterken insan yarısı kendisini korumak ve buradan defolup gitmek istiyormuş gibi bir izlenim verir. Gerçekteyse durum tam tersiydi. Ne yapmak istediğine, ne yapması gerektiğine, ne yapmaya mecbur olduğuna dair hiçbir fikri bulunmayan kafası karmakarışık tek bir varlıktım.

Sanırım onları başlarının çaresine bakmaya terk edebilirdim. Öyle yaptığımı, Arada'nın veya Ratthi'nin asi GüvBirimler tarafından köşeye kıstırıldığını hayal edince içimin burkulduğunu hissettim. Hayatın gerçeklerinden kaynaklanan duygulara kapılmaktan nefret ederim; o duyguların *Mabet Ay*'dan kaynaklanmasını her zaman yeğlerim.

Peki ne yapmalıydım? Bu bomboş gezegende başımı alıp

gitmeli ve enerji hücrelerim tükenene kadar hayatımı sürdürmeli miydim? Öyle bir işe kalkışacaksam daha iyi plan kurmam ve daha fazla eğlence medyası indirmem gerekirdi. Sanırım enerji hücrelerim bitinceye kadar yetecek miktarda medyayı hafızama kaydetmem mümkün değildi. Teknik bilgilerime göre enerjimin tükenmesi yüz binlerce saati bulurdu.

Üstelik bu bana bile aptalca bir fikirmiş gibi geliyordu.

Overse birileri bölgeyi taramaya kalkışırsa bunu saptamamıza yardımcı olacak bazı uzaktan kumandalı alıcı donanımlar kurmuştu. İnsanlar iki hophopa tekrardan binerken herhangi bir eksik olmadığını garantilemek için hızlı bir yoklama yaptım. Rampada bekleyen Mensah benimle yalnız konuşmak istediğini işaret etti.

Yayınımı ve telsizi susturdum. "Vizörünü matlaştırmanın sana daha huzurlu geldiğinin farkındayım ama durum değişti," dedi. "Seni görmemiz gerek."

Dediğini yapmak istemiyordum. Hem de daha önce hiç olmadığı kadar. Hakkımda çok fazla şey biliyorlardı. Fakat onları canlı tutabilmek ve işimi yapmayı sürdürebilmek için bana güvenmeleri lazımdı. İşim derken müşterilerim birileri tarafından öldürülmeye çalışılmadan önceki gibi yarım yamalak bir versiyonu kastetmiyorum. Yine de Mensah'ın dediğini yapmak hiç içimden gelmiyordu. "İnsanların beni bir robot olarak düşünmeleri genellikle daha iyidir," dedim.

"Normal şartlar altında belki." Biraz yana bakarak göz teması kurmamaya çalışıyordu. Gösterdiği nezaketi takdir ettim. "Ama bu durum farklı. Ötekilerin seni bize yardım etme-

ye çalışan bir kişi gibi düşünmeleri daha iyi olur. Çünkü ben seni öyle düşünüyorum."

Âdeta içim eridi. Kapıldığım duyguları başka türlü tarif edemem. Bir dakika sonra –yüz ifademi kontrol altına almamın ardından– vizörümü netleştirdim ve kaskımı zırhımın içine katladım.

"Teşekkürler," dedi Mensah ve onun peşinden hophopa girdim.

Diğerleri kalkıştan hemen önce apar topar içeri atılmış teçhizatları ve malzemeleri istifliyordu. "–tabii eğer uydu fonksiyonlarını eski haline getirirlerse," diyordu Ratthi.

"Onu ancak bizi yakaladıktan sonra – yani bizi yakalarlarsa yaparlar," dedi Arada.

Pin-Lee telsiz üzerinden öfke ve hüsranla iç geçirdi. "Keşke şu götoşların kim olduklarını bilseydik."

"Bundan sonra ne yapacağımızı konuşmamız gerek." Mensah tüm gevezeliği bastırdı ve bütün kompartımanı görebileceği bir arka koltuğa oturdu. Diğer herkes ona doğru dönerken Ratthi mobil koltuklardan birini o tarafa çevirdi. Ben de sancak tarafındaki bankın üstüne yerleştim. Yayın bize küçük hophopun kompartımanını gösteriyor, ekibin geri kalanı orada oturmuş bizi dinliyordu. Mensah sözlerini sürdürdü. "Cevabını bilmek istediğim başka bir soru var."

Gurathin beklentiyle bana baktı. Benden bahsetmiyor, geri zekâlı.

Ratthi somurtarak kafa salladı. "Neden? Bu insanlar bunu neden yapıyorlar? Böyle yapmalarına değecek ne olabilir?"

"Tüm bunların haritadaki silinmiş kısımlarla bir ilgisi olmalı," dedi Overse. Kaydedilmiş görüntüleri yayınına getiriyordu. "İstedikleri bir şey, bizim veya DeltFall'un bulmamızdan çekindikleri bir şey olduğu belli."

Mensah kalkıp volta atmaya başladı. "Analizinizde bir bulguya rastladınız mı?"

Arada yayında çabucak Bharadwaj ile Volescu'yla danıştı. "Daha değil ama tüm testleri tamamlamadık. Şimdiye kadar ilginç bir şey çıkmadı."

"Cidden bu yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını mı sanıyorlar?" Ratthi cevap beklercesine bana doğru döndü. "Belli ki hem şirket sistemlerini hem de uyduyu *hack*leyebiliyorlar ve suçu GüvBirimlere atmaya niyetliler ama... Böyle bir olayın ardından mutlaka titiz bir soruşturma yürütülecektir. Bunu tahmin etmeleri lazım."

Ortada çok fazla faktör, bilmediğimiz çok fazla detay vardı ama doğrudan sorulara cevap vermekle yükümlüydüm ve idari modülü olmadan bile eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur. "Şirketin ve mirasçılarınızın asi GüvBirimlerden ötesine bakmayacaklarına inanıyor olabilirler. Ama bağlı bulunduğunuz ticari veya siyasi kurum sizleri umursamadığı takdirde iki tetkik ekibini birden silip atamazlar. DeltFall'unki onları umursuyor mu? Ya sizinki?"

Sözlerim nedense hepsinin de bana aval aval bakmasına yol açtı. Başımı iskele tarafına çevirmem gerekti. Kaskımı kapatmayı öyle çok istiyordum ki organik kısımlarım terlemeye başladı ama Mensah'la aramda geçen diyaloğu tekrarlayarak öyle yapmamayı başardım.

"Kim olduğumuzu bilmiyor musun?" dedi Volescu. "Sana söylemediler mi?"

"Görev başlarken indirdiğim dosyada bir bilgi paketi vardı." Hâlâ kayaların hemen arkasındaki yemyeşil bitki örtüsüne bakıyordum. İşime ne kadar az ilgi gösterdiğim konusuna girmeyi gerçekten de istemiyordum. "Ama onu okumadım."

"Niye ki?" dedi Arada nazikçe.

Hepsinin de gözü üstümdeyken iyi bir yalan uyduramadım. "Umurumda değildi."

"Bizden buna inanmamızı beklemiyorsun herhalde," dedi Gurathin.

Yüzümün kımıldadığını, çenemin kasıldığını hissettim. Bedensel tepkilerimi bastıramadım. "Öyleyse daha açık konuşmaya çalışayım. Kayıtsız ve biraz bıkkındım. Buna inanır mısınız?"

"Neden sana bakmamızı istemiyorsun?" diye sordu.

Çenemi öyle çok sıktım ki yayınımda bir performans güvenirlik alarmı tetiklendi. "Bana bakmanıza gerek yok," dedim. "Ben bir seksbot değilim."

Ratthi iç çekme ile bezginlik homurtusu arası bir ses çıkardı. Hedefi ben değildim. "Gurathin, sana söyledim," dedi. "O utangaç biri."

"İnsanlarla etkileşimde bulunmak istemiyor," diye ekledi Overse. "Hem neden istesin ki? Özellikle ticari-siyasi çevrelerde sunilere nasıl muamele edildiğini biliyorsunuz."

Gurathin bana doğru döndü. "Yani bir idari modülün yok ama sana bakarak seni cezalandırabiliriz."

Gözümü ona diktim. "Muhtemelen. Ta ki ben kollarıma gömülü silahlar olduğunu hatırlayana dek."

Mensah sesinde ironik bir tınıyla konuştu. "İşte, Gurathin. Seni tehdit etti ama şiddete başvurmadı. Artık tatmin oldun mu?"

Gurathin arkasına yaslandı. "Şimdilik." Demek beni sınamıştı. Vay be, işte bu cesurcaydı. Tabii çok ama çok da aptalca. Tekrar bana hitap etti. "Harici bir baskı altında olmadığını sağlama almak istedim."

"Bu kadar yeter." Arada gelip yanıma oturdu. Ona sürtünüp geçmek istemediğimden bu davranışıyla beni köşeye sı-

kıştırdı. "Ona zaman tanımalısınız," dedi. "Daha önce insanlarla hiç başına buyruk olarak etkileşime girmedi. Bu hepimiz için yeni bir deneyim."

Sözleri mantıklıymışçasına hepsi de kafa salladı.

Mensah yayın üzerinden bana özel bir mesaj yolladı: *Umarım iyisindir.*

Çünkü bana ihtiyacın var. Bunun nereden çıktığını bilmiyorum. Tamam, benden çıktı ama o müşterimdi ve ben bir GüvBirimdim. Aramızda hiçbir duygusal mukavele yoktu. Mızmız bir insan bebeği gibi düşünmem için akla yatkın bir sebep bulunmuyordu.

Elbette sana ihtiyacım var. Bu tür konuda en ufak bir tecrübem yok. Hiçbirimizin yok. İnsanlar bazen duygularının yayına karışmasını engelleyemezler. Mensah hiddet ve korku hissediyordu – bana değil de böyle bir şey yapabilen, bu şekilde can alabilen, koskoca bir tetkik ekibi katledip suçu GüvBirimlere yıkabilen insanlara. Yüzüne sakin bir endişeden başka hiçbir şey yansıtmasa da öfkesiyle boğuşuyordu. Yayın vasıtasıyla metanetini topladığını hissettim. *Burada paniğe kapılmayacak tek kişi sensin. Bu hadise uzadıkça diğerleri... Bir arada kalmamız, kafamızı kullanmamız gerek.*

Dediği kesinlikle doğruydu. Ve grubun GüvBirimi olarak onlara yardımım dokunabilirdi. Herkesi güvende tutması gereken bendim. *Ben devamlı paniklerim. Bunu başkalarına göstermem, o kadar,* dedim ona. Mesajıma "espri" metin etiketi ekledim.

Mensah karşılık vermese de kendi kendine gülümseyerek yere baktı.

"Ortada bir soru daha var," diyordu Ratthi. "Nerede bu herifler? Habitatımıza güneyden geldiler ama bu bilgi bize hiçbir şey anlatmıyor."

"Habitatımızda üç dron bıraktım," dedim. "MerSistem kapalıyken tarama fonksiyonları olmaz ama görsel ve sesli kayıt yapmayı sürdürürler. Sorularınıza cevap verecek bir bilgi edinebilirler."

Dronlardan birini habitata uzaktan bakacak şekilde bir ağaçta bırakmış, birini girişin üstündeki açılabilir çatının altına sıkıştırmış, birini de göbeğin içindeki bir konsolun altına gizlemiştim. Kapalının bir üstündeki ayarda, yalnızca kayıt alma modunda oldukları için AdiTetkik tarama yaptığında dronlar habitatın çevresel sistemlerinden gelen dış ölçümlerin arasında kaybolacaktı. Onları normalde yaptığım gibi sadece verileri depolayıp sıkıcı kısımları elesin diye GüvSisteme bağlayamamıştım. AdiTetkik'in öyle bir şeyi kontrol edeceğini biliyordum. Zaten o yüzden GüvSistemin hafızasını büyük hophopun sistemine atmış, sonra da hafızadakileri silmiştim.

Ayrıca düşmanlarımız benim hakkımda zaten bildiklerinden fazlasını öğrensinler istememiştim.

Katilbotun bir planı olduğuna şaşırdıklarından olacak yine herkesin gözü üstümdeydi. Açıkçası onları suçlamıyordum. Eğitim modüllerimizde buna imkân tanıyacak hiçbir şey yoktu ama seyrettiğim ya da okuduğum tüm o gerilim ve macera medyaları nihayet bir işe yarıyordu. Mensah takdirle kaşlarını kaldırdı. "Ama dronların sinyalini buradan alamazsın," dedi.

"Hayır, verileri toplamak için geri gitmeliyim," dedim ona.

Pin-Lee küçük hophopun kamera açısına daha da eğildi. "Küçük tarayıcılardan birini bir drona takabileceğimi sanıyorum. O durumda hantalca ve yavaşça hareket eder ama bize sesli ve görselin ötesinde bilgi sağlayabilir."

Mensah kafa salladı. "Tak öyleyse. Ama kaynaklarımızın

kısıtlı olduğunu unutma." Bana bakmadan benimle konuştuğunu bileyim diye yayından bana sinyal verdi. "Sence diğer grup, habitatımızda ne kadar kalır?"

Diğer hophoptaki Volescu bir of çekti. "Aldığımız bütün o numuneler. Verilerimiz elimizde ama çalışmalarımızı yok ederlerse–"

Ötekiler hüsran ve endişe ifadesi takınarak onunla hemfikir olduklarını belirtiyorlardı. Onları duymazdan gelip Mensah'a cevap verdim. "Fazla kalacaklarını sanmam. Orada istedikleri hiçbir şey yok."

Mensah kısacık bir anlığına ne kadar kaygılandığını yüz ifadesine yansıttı. "Çünkü istedikleri biziz," dedi.

Bu dediği de kesinlikle doğruydu.

~

Mensah bekleme moduna geçip bir teşhis ve şarj döngüsü yürütmeme yetecek kadar zaman da içeren bir nöbet çizelgesi hazırladı. O zaman diliminde biraz *Mabet Ay* seyretmeyi ve aklımı kaçırmadan insanlarla yakın mesafede muhatap olma yeteneğimi şarj etmeyi de planlıyordum.

İnsanlar istirahate çekilip uykuya daldıktan veya kendi yayınlarına gömüldükten sonra sınırda devriye gezip dronları kontrol ettim. Gece, gündüzden daha gürültülüydü ama şimdiye kadar böceklerden ve birkaç sürüngenden daha büyük bir şey hophoplara yaklaşmış değildi. Hava basıncını dengeleyerek büyük hophopun kapısından girdiğimde nöbetteki insan Ratthi'ydi. Kokpitte oturan adamın bir gözü tarayıcıların üstündeydi. Mürettebat bölümünden geçip yanına oturdum. Bana kafa sallayıp, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." İstemesem de sormaya mecburdum. İndirdiğim

tüm eğlence dosyalarını kalıcı hafızama kaydetmek için yer ararken sildiğim dosyalardan biri de operasyonun bilgi paketi olmuştu. (Biliyorum ama GüvSistemde gerekmediği kadar boş alan bulunmasına alışkınım.) Mensah'ın söylediklerini hatırlayıp kaskımı indirdim. İkimiz de konsola dönükken Ratthi'yle konuşmam daha kolaydı. "Bağlı bulunduğunuz siyasi kurumun sizi merak edip etmeyeceğini sorduğumda neden herkes bunu tuhaf karşıladı?"

Ratthi gözünü konsoldan ayırmaksızın gülümsedi. "Çünkü ticari kurumumuz Doktor Mensah." Avucunu yukarı çevirerek küçük bir el işareti yaptı. "Biz ticaret dışı sistem kurumlarından biri olan Preservation Alliance'tanız. Doktor Mensah, yönlendirme komitesinin mevcut idari yöneticisidir. Bu, sınırlı bir döneme sahip seçilmiş bir makamdır. Fakat kurumumuzun prensiplerinden biri de yöneticilerimizin muvazzaf çalışmaları her neyse onlara devam etmeleridir. Mensah'ın muvazzaf çalışması bu tetkiki gerektiriyordu; o da biz de bundan dolayı buradayız."

Evet, kendimi biraz aptal gibi hissetmek elimde değildi. Ben daha duyduklarımı sindirirken Ratthi devam etti. "Biliyorsun, Preservation kontrolündeki bölgelerde botlar tam vatandaş sayılır. Bir suni de aynı kategoriye sokulacaktır." Bunu söylerken ses tonuyla bana bir imada bulunur gibiydi.

Hadi oradan. "Tam vatandaş" botlara yine de bir insan veya geliştirilmiş insan vasi atanması gerekirdi ve o kişi genellikle işverenleri olurdu; bunu haber yayınlarında görmüştüm. Tabii botların hep mutlu mesut hizmetkârlar oldukları veya vasilerine gizlice abayı yaktıkları eğlence yayınlarında da. Eğer o yayınlardaki botlar duyguları hakkında konuşmaları için sıkboğaz edilmeksizin gündüz döngüsü boyunca oturup eğlence programları seyrederken gösterilseydi onlara çok

daha fazla ilgi duyardım. "Ama şirket Mensah'ın kim olduğunu biliyor."

Ratthi iç geçirdi. "Ah, evet, biliyorlar. Tetkik için gereken poliçeye ne kadar para ödediğimizi duysan kulaklarına inanamazsın. Şirket götoşlarının soyguncudan farkı yok."

Bunun anlamı, uyarıcıyı ateşlemenin bir yolunu bulursak şirketin taşak geçmeyeceği, nakliye aracının çabucak çıkageleceğiydi. AdiTetkik'in vereceği hiçbir rüşvet bunu engelleyemezdi. Hatta nakliye aracı gelmeden önce sorunu kontrol etmesi için daha hızlı bir güvenlik gemisi bile yollayabilirlerdi. Siyasi bir liderin poliçe bedeli yüksek olurdu ama başına bir şey gelirse şirket korkunç bir tazminat ödemek zorunda kalırdı. Yüksek tazminat, diğer poliçe şirketlerinin önünde ve haber yayınlarında küçük düşmek... Konuya rahatça kafa yormak maksadıyla koltuğumda arkama yaslanıp kaskımı kapattım.

AdiTetkik'in kim olduğunu, kimlerle uğraştığımızı bilmiyorduk. Fakat bahse vardım onlar da bilmiyordu. Mensah'ın unvanı yalnızca Güvenlik bilgi paketinde yer alıyordu ve o da düşman grubun asla erişemediği GüvSistemde kayıtlıydı. Başımıza bir şey gelirse açılacak olan soruşturmaların titizlikle yürütüleceğine hiç kuşku yoktu zira şirket başka birilerini, mirasçılarsa şirketi suçlamak için birbiriyle yarışırdı. Her iki taraf da asi GüvBirimler numarasını uzun süre yutmazdı.

Yine de bu durumdan şu anda nasıl yararlanabileceğimizi görmüyordum. Hep beraber katledilirlerse/katledildiklerinde salak şirket tarafından intikamlarının alınacağını bilmek benim içimi rahatlatmadığı gibi eminim insanların da içini rahatlatmazdı.

Böylece ertesi gün ikindi ortalarında bir aksilik olmazsa dronlardan istihbarat almak için küçük hophopu habitatın menziline kadar geri götürmeye hazırlandım. Yalnız gitmek istiyordum ama bana asla kulak asılmadığından dolayı Mensah, Pin-Lee ve Ratthi de gelecekti.

Bu sabah canım sıkkındı. Dün gece bazı yeni diziler seyretmeyi denemiştim ve onlar bile dikkatimi dağıtamamıştı; gerçekler fazlasıyla ısrarcıydı. Nasıl her şeyin ters gideceğini, müşterilerimin topyekûn öleceğini, ya paramparça edileceğimi ya da içime yeni bir idari modül takılacağını düşünmemek zordu.

Uçuş öncesi bakımı yaptığım sırada Gurathin yanıma geldi ve, "Ben de sizinle geliyorum," dedi.

Hah, bir bu eksikti. Enerji hücrelerinin teşhisini tamamladım. "Tatmin oldun sanıyordum."

Ne kastettiğimi anlaması bir dakikasını aldı. "Evet, dün gece öyle dedim."

"Bana edilen her lafı hatırlarım." Yalan söylüyordum. Bunu kim ister ki? Duyduklarımın çoğunu kalıcı hafızamdan silerim.

Başka bir şey demedi. Mensah yayından bana eğer istemiyorsam veya ekip güvenliğini sarsılacağını düşünüyorsam onu götürmem gerekmediğini iletti. Gurathin'in beni bir kez daha sınadığının farkındaydım ama bir terslik çıkarsa ve canından olursa onun ölümünü diğerlerininki kadar dert etmezdim. Keşke Mensah, Ratthi ve Pin-Lee gelmeseydi; onları tehlikeye atmak gibi bir arzum yoktu. Üstelik yapacağımız uzun yolculukta Ratthi beni yine duygularım hakkında konuşturmayı deneyebilirdi.

Mensah'a, dert değil, dedim ve kalkışa hazırlandık.

AdiTetkik bizi tespit ederse izlediğim rotaya bakarak geride kalan insanların konumunu çıkaramasın diye epey batıdan dolaşmak istedim. Taşıtı habitata yaklaşacağı bir güzergâha soktuğumda güneş batıyordu. Hedef bölgeye ulaştığımızda hava tamamen kararmış olacaktı.

Gerek sıkışıklıktan gerekse yüksek ölüm ihtimalinden dolayı insanlar dün gece pek uyuyamamıştı. Mensah, Ratthi ve Pin-Lee fazla konuşamayacak kadar yorgundu ve uykuya dalmışlardı. Yardımcı pilot koltuğunda oturan Gurathin yola çıktığımızdan beri tek kelime bile etmiş değildi.

Hiçbir ışığın yanmadığı, hiçbir iletinin gönderilmediği karanlık modda uçuyorduk. Taramaları dikkatle seyredebilmek için küçük hophopun dahili kısıtlı yayınına bağlıydım. Gurathin, implantı sayesinde yayının bilincindeydi –onu orada hissedebiliyordum– ama konumumuzun takibini yapmak dışında onu kullanmıyordu.

"Bir sorum var," dediğinde irkildim. O noktaya kadarki sessizlik bana sahte bir güvenlik hissi vermişti.

Yayından bana baktığını bilmeme karşın ben ona bakmadım. Kaskımı kapatmamıştım; ondan saklanasım gelmemişti. Az sonra benden izin beklediğini fark ettim. İşte bu tuhaf bir yenilikti. Ona aldırış etmemek cazip bir fikirdi ama bu sefer nasıl bir sınavdan geçirileceğimi merak ediyordum. Ötekilerin duymalarını istemediği bir şey olabilir miydi? "Buyur," dedim.

"Kazı ekibindekilerin ölümünden dolayı seni cezalandırdılar mı?" dedi.

Sorusu tam bir sürpriz sayılmazdı. Sanırım hepsi de o konuyu sormak istiyordu ama belki aralarında bir tek o yeterin-

ce kabaydı. Veya cesur. İdari modüllü bir katilbotu kışkırtmak ayrı şey, asi bir katilbotu kışkırtmaksa apayrı şeydir.

"Hayır, düşündüğün gibi değil," dedim. "Yani bir insanın cezalandırılacağı şekilde değil. Beni bir müddet kapalı tuttular, sonra da aralıklarla çevrimiçi yaptılar."

Gurathin tereddüt etti. "Öyle yaptıklarının farkında değil miydin?"

Evet, bunu iddia etmek kolay bir çözüm olurdu, değil mi? "Organik parçalar çoğunlukla uykudadır ama sürekli değil. Bir şeyler döndüğünü anlarsın. Hafızamı silmeye çalışıyorlardı. Biz imha edilemeyecek kadar pahalıyızdır."

Yine iskele tarafından dışarı baktı. Ağaçların biraz üzerinde alçaktan uçuyorduk ve dikkatimin çoğu arazi sensörlerindeydi. Mensah'ın bilincini yayında bir okşama gibi hissettim. Gurathin konuşunca uyanmış olmalıydı. "Yapmaya zorlandıkların için insanları suçlamıyor musun?" dedi adam nihayet. "Başına gelenler için?"

İnsan olmadığıma bu yüzden memnunum. İkide bir böyle ipe sapa gelmez şeyler düşünürler. "Hayır," dedim. "O insanca bir şey. Suniler o kadar aptal değildir."

Ne yapacaktım yani, sırf şirkette sunilerden sorumlu olanlar duyarsız diye bütün insanları öldürecek miydim? Doğru, eğlence yayınındaki hayali insanları, gerçek olanlarından çok daha fazla severim ama biri olmadan diğeri de olmaz.

Ötekiler kıpırdanmaya, uyanıp doğrulmaya başladı. Gurathin bana başka bir şey sormadı.

Biz menzile girinceye dek gezegen halkasının gökyüzünde bir kurdele gibi ışıldadığı bulutsuz bir gece çökmüştü. Hızı-

mızı çoktan düşürmüştüm ve habitat düzlüğünün kenarlarındaki tepeleri süsleyen seyrek ağaçların üzerinde yavaşça ilerliyorduk. Eğer planım işe yaramışsa ve AdiTetkik onları bulmamışsa olması gerektiği gibi dronların bana sinyal göndermelerini bekliyordum.

Yayınımda o ilk temkinli dokunuşu hissettiğimde hophopu durdurdum ve ağaç hattının arkasına alçalttım. Bir tepenin yamacına indirdiğim hophopun ayakları eğimi telafi etmek için uzadı. İnsanlar tedirgin ve sabırsız bir hâlde beklemelerine rağmen kimse konuşmadı. Bulunduğumuz yerden bir sonraki tepe ve bir sürü ağaç gövdesi hariç hiçbir şey gözükmüyordu.

Dronların üçü de hâlâ aktifti. İletimi mümkün mertebe kısa tutmaya çalışarak sinyallere cevap verdim. Gergin geçen bir ânın ardından karşıdan yükleme başladı. Tarih damgalarına bakarak onlara talimat verecek hiç kimse bulunmadığı için dronların konuşlandırıldıkları andan şimdiye kadar her şeyi kaydetmiş olduğunu görebiliyordum. En çok ilgilendiğimiz bölüm başlangıca yakın olsa da bu kadar veri bile çoktu. Burada onları bizzat gözden geçirecek kadar kalmak istemiyordum; o yüzden yarısını yayından Gurathin'e aktardım. Yine bir şey söylemeden koltuğunu döndürüp arkasına yaslandı, gözlerini yumdu ve verileri incelemeye başladı.

Öncelikle dışarıdaki ağaçta konuşlu dronu kontrol edip videosunu yüksek hızda oynattım ve AdiTetkik taşıtının iyi bir görüntüsünü yakaladığı ânı buldum.

Büyük boy bir hophop olan araç bizimkinden daha yeni bir modeldi ve görenleri şaşırtacak bir tarafı yoktu. Muhtemelen tarama yaparak habitatın etrafında birkaç tur attı, ardından boş iniş pistimize kondu.

Pistte hiç taşıt bulunmadığı ve telsiz aramalarına cevap verilmediği için gittiğimizi anlamış olacaklar ki birkaç alet

edevat almak veya site verileri paylaşmak maksadıyla gelmiş gibi davranmadılar. Kargo bölmesinden gezegendeki tetkik ekipleri tıpkı bunlar gibi tehlikeli faunadan korumakla görevli beş GüvBirim çıktı. Hepsi de ağır mermi silahı taşıyordu. Zırhlı göğüs levhalarına bakılırsa ikisi sağlam kalan DeltFall Birimleriydi. Biz DeltFall habitatından kaçtıktan sonra odacıklarına koyulmuş olmalıydılar.

AdiTetkik'e ait üçünün kare şeklinde gri bir logosu vardı. Logoya odaklanıp ötekilere yolladım. "GrayCris," diye sesli okudu Pin-Lee.

"Onları hiç duymuş muydunuz?" diye sordu Ratthi ve diğerleri hayır dediler.

Beş GüvBirime de saldırı kontrol modülleri takılmış olmalıydı. Onlar habitata doğru yürürken renk kodlu saha tulumları sebebiyle tanımlanamayacak beş insan hophoptan inip peşlerine düştü. Onlar da şirketin tedarik ettiği ve yalnızca faunayla ilgili acil durumlarda kullanılması gereken el silahları taşıyordu.

Görüntü kalitesinin izin verdiği ölçüde insanlara odaklandım. Tarama yapmaya ve herhangi bir tuzak olup olmadığını kontrol etmeye epey zaman harcadılar. Bu da beni tuzak kurmakla uğraşmadığıma sevindirdi. Fakat tavırlarında bana karşımdakilerin birer profesyonel olmadığını düşündüren bir şey vardı. Benden daha fazla asker değillerdi. GüvBirimleri de saldırı Birimleri değil, altı üstü şirketten kiralanmış sıradan güvenlikçilerdi. İşte bu içimi rahatlattı. En azından ne yaptığını bilmeyen tek kişi ben değildim.

Sonunda hophoplarını korumaları için iki GüvBirimi dışarıda bırakıp habitata girmelerini seyrettim. Bu kısmı etiketledim, gözden geçirsinler diye Mensah ve diğerlerine aktardım, sonra da seyretmeyi sürdürdüm.

Gurathin ansızın dik oturdu ve bilmediğim bir dilde küfretti. Ne dediğine daha sonra büyük hophopun dil merkezinden bakmaya karar verdim. "Bir sorunumuz var," demesiyle de bunu unuttum.

Dronlardan dosya indirmeyi duraklattım ve onun daha şimdi etiketlediği kısma baktım. Görüntüler göbeğe gizlediğim drondandı.

Ekranda kıvrık bir destek payandasının bulanık görüntüsü vardı ama ses kaydında bir insanın konuştuğu duyulabiliyordu. "Geldiğimizi biliyordunuz; o nedenle buradayken bizi seyretmenin bir yolunu bulduğunuzu varsayıyorum." Düz bir aksanla konuşan yabancı standart lügati kullanıyordu. "Uyarıcınızı imha ettik. Şu koordinatlara–" Küçük hophopun hemen haritada göstererek bana yardımcı olduğu bir dizi enlem ve boylama ek olarak bir tarih verdi. "–şu zamanda gelirseniz bir anlaşmaya varabiliriz. Bunun şiddetle sonuçlanmasına gerek yok. Para veya başka ne isterseniz seve seve vermeye hazırız."

Söylenenler bundan ibaretti. Ayak sesleri uzaklaşıp gitti, en sonunda da kapı kayarak kapandı.

Gurathin, Pin-Lee ve Ratthi hep bir ağızdan konuşmaya başladı. "Susun," dedi Mensah. Çenelerini kapattılar. "GüvBirim, fikrini alayım."

Neyse ki artık bir fikrim vardı. Drondaki dosyaları indirinceye kadar kafamdaki fikirler çoğunlukla *ha siktir* ile sınırlı kalmıştı. "Kaybedecek hiçbir şeyleri yok," dedim. "Verdikleri randevuya gidersek bizi öldürebilirler ve daha fazla endişelenmelerine gerek kalmaz. Yok eğer gitmezsek bizi bulmak için proje tarihinin sonuna kadar vakitleri var."

Şimdi Gurathin de iniş videosunu seyrediyordu. "Karşımızdakilerin şirketten olmadığının bir belirtisi daha," dedi.

"Belli ki proje tarihinin sonuna kadar peşimizden koşmak istemiyorlar."

"Size şirketten olmadıklarını söylemiştim," dedim.

O karşılık veremeden önce Mensah araya girdi. "Neden burada olduklarını, bunu neden yaptıklarını bildiğimizi sanıyorlar."

"Yanılıyorlar," dedi Ratthi hüsranla.

Problemi diğer insanlar için bölümlerken Mensah'ın alnı kırıştı. "İyi de neden öyle düşünüyorlar? Haritalanmamış bölgelerden birine gittiğimizi bildiklerinden olsa gerek. Bu da cevabın, topladığımız verilerde yattığı anlamına gelir."

Pin-Lee kafa salladı. "Yani diğer hophoptakiler o cevabı şimdiye kadar bulmuş olabilir."

"Bu bize bir koz veriyor," dedi Mensah düşünceli düşünceli. "Ama o kozla ne elde edebiliriz?"

İşte o anda aklıma harika bir fikir geldi.

7

Böylece ertesi gün belirlenen zamanda Mensah ve ben buluşma yerine doğru uçuyorduk.

Gurathin ile Pin-Lee dronlarımdan birini alıp kısıtlı bir tarama aparatıyla yeniden inşa etmişlerdi. (Kısıtlılığın sebebi, dronunun daha uzun ve geniş menzilli bir tarayıcının ihtiyaç duyduğu çoğu bileşen için çok ufak olmasıydı.) Dün gece bize bölgenin havadan bir görüntüsünü sunması için onu üst atmosfere yollamıştım.

Gittiğimiz konum düşman grubun taş çatlasa iki kilometre uzaklıktaki tetkik üssüne yakındı. DeltFall'unkini andıran habitatlarının ebatlarına ve Mensah'ın bir kazı matkabıyla imha ettiği de dahil GüvBirimlerinin sayısına bakılırsa ekipleri otuz ila kırk kişiden teşkildi. Kendilerine fazlasıyla güvendikleri belliydi. Sonuçta göbeğimize erişim sağlamışlardı ve de yalnızca küçük bir biliminsanı ve araştırmacı grubuna ek

olarak uyduruk ikinci el bir GüvBirimle karşı karşıya olduklarını biliyorlardı.

Tek umudum gerçekte ne denli uyduruk olduğumu anlamamış olmalarıydı.

Hophop tarayıcı temasının ilk sinyalini alır almaz Mensah telsize davrandı. "GrayCris, ekibimin bu gezegendeki faaliyetlerinize dair kanıtlar topladığını ve o kanıtların nakliye gemisi geldiği zaman aktarılabilecekleri çeşitli yerlere sakladığını bilin." Sözlerinin nüfuz etmesi için üç saniye bekleyip devam etti. "Haritadaki kayıp bölümleri bulduğumuzun farkındasınız."

Uzun bir sessizlik yaşandı. Aracı yavaşlatıyor, ellerinde o tür bir şey bulunma ihtimalinin düşüklüğüne rağmen üstümüze gelebilecek silahlara karşı tarama yapıyordum.

Telsiz kanalı canlandı ve biri konuştu. "Durumumuzu görüşebiliriz. Bir anlaşmaya varılabilir." O kadar çok tarama ve karşı tarama yürütülüyordu ki ses sanki cızırtıdan oluşuyordu. Ortaya çıkan etki ürkütücüydü. "Taşıtınızı indirin de karşılıklı konuşalım."

Mensah yanıt vermeden önce kafa patlatırcasına bir dakika bekledi. "Sizinle konuşması için GüvBirimimizi göndereceğiz." Görüşmeyi sonlandırdı.

Yaklaştıkça siteyle görsel temas sağladık. Ağaçlarla çevrili alçak bir platoydu. Habitatları batıda görülebiliyordu. Ağaçlar kamp alanlarına kadar sokulduğundan kubbeleri ve iniş pistleri geniş platformlarla yükseltilmişti. Üssünüzü açık araziye kurmak istemezseniz şirket bunu bir güvenlik önlemi olarak mecburi kılardı. Tabii böylesi daha pahalı olurdu ve reddederseniz poliçenizi garantilemek daha bile pahalıya patlardı. Harika fikrimin işe yarayacağını düşünmemin sebeplerinden biri de buydu.

Platodaki açık alanda yedi suret bekliyordu. Dördü GüvBirimken üçü mavi, yeşil ve sarı tonlarda renk kodlu çevresel tulumlar giyen birer insandı. Eğer on insan başına bir kiralık GüvBirim kuralına uymuşlarsa habitatlarında bir GüvBirim ve yirmi yedi küsur insan daha olmalıydı. Bizi platodaki nispeten düz bir kayanın üstüne, manzaranın çalılar ve ağaçlar tarafından kesildiği bir noktaya indirdim.

Pilot konsolunu beklemeye alıp Mensah'a baktım. Bir şey söylemek istermiş ama bu dürtüye direnirmiş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Sonunda azimle kafa salladı ve, "İyi şanslar," dedi.

Ona bir şeyler söylemem gerekirmiş gibi hissetsem de ne diyeceğimi bilemedim ve birkaç saniye kadar acemice bakmaktan başka bir şey yapamadım. Sonra kaskımı kapattım ve hophoptan çarçabuk indim.

Ağaçların arasında ilerlerken bir yerlerde gizlenmiş beni bekliyor olabilir diye o beşinci GüvBirime karşı kulaklarımı açık tuttum ama çalılıklardan herhangi bir kıpırtı sesi gelmedi. Bitki örtüsünün içinden çıkıp kayalık yamaçtan platoya tırmandım, sonra da kendi telsizimin cızırtılarını dinleyerek diğer gruba doğru yürüdüm. Yaklaşmama izin vereceklerini anlayınca rahatladım. Bu konuda yanılmak hiç hoşuma gitmezdi. Öyle bir durumda kendimi tam bir aptal gibi hissederdim.

Birkaç metre uzakta durup telsizi açtım. "Ben PreservationAux Tetkik Ekibi'ne atanmış GüvBirimim. Sizinle bir anlaşma hakkında konuşmaya gönderildim."

O anda bir enerji akımı idari modülümü ele geçirip hem onu hem de beni dondurmak için tasarlanmış bir sinyal demeti hissettim. Amaç belli ki beni hareketsiz bırakmak, sonra da saldırı kontrol modülünü bir kez daha veri soketime takmaktı.

O yüzden *hub*larının bu kadar yakınında buluşmak istemişlerdi. Planlarını uygulayabilmek için oradaki donanıma ihtiyaçları vardı. Bu, yayın üzerinden gönderebilecekleri bir şey değildi.

Dolayısıyla idari modülümün çalışmaması iyi bir şeydi. Tek hissettiğim hafif bir gıdıklanma oldu.

İçlerinden biri bana doğru hareketlendi. "Başka bir saldırı kontrol modülü takmayı ve onları öldürmem için beni geri göndermeyi denemek üzere olduğunu tahmin ediyorum," dedim. Silah soketlerimi açıp kollarımdaki silahları dışarı çıkardım, sonra tekrar içeri katladım. "Öyle bir girişimi tavsiye etmem."

GüvBirimler alarm moduna geçti. Üstüme gelen insan donakaldı, sonra geri çekildi. Ötekilerin vücut dili şaşkın ve telaşlıydı. Belli belirsiz telsiz cızırtısına bakarak kendi sistemlerinde birbirleriyle konuştuklarını anladım. "Bu konuda yorum yapmak isteyen biri var mı?"

Sözlerim dikkatlerini çekmeye yetti. Cevap gelmedi. Şaşkınlık yaşanmadı. Şimdiye dek benim tuhaf insanlarım hariç GüvBirimlerle muhabbete girmek isteyen bir insanla karşılaşmış değilim. "Her ikimizin sorununa alternatif bir çözümüm var," dedim.

Mavi çevresel tulum giyen, "Bir çözümün var, ha?" dedi. Gelen ses, göbeğimizde bize teklif sunanın aynısıydı. Ayrıca tahmin edebileceğiniz gibi son derece kuşkuluydu. Onların gözünde benimle konuşmak bir hophopla veya bir kazı teçhizatıyla konuşmaktan farksızdı.

"PreservationAux'un MerSistemini ilk siz *hack*lemediniz," dedim.

Benimle konuşmak için telsiz kanallarını açmışlardı ve içlerinden birinin, "Bu bir hile," diye fısıldadığını duydum. "Tetkikçilerden biri ona ne diyeceğini söylüyor."

"Tarayıcılarınız telsizimin kapalı olduğunu gösteriyordur," dedim. Burası gerçeği onlara söylemem gereken kısımdı. Başka bir seçeneğimin bulunmadığını bilmeme, bunun kendi aptalca planımın bir parçası olmasına rağmen yine de zordu. "Çalışır bir idari modülüm yok." Bu açıklamanın ardından planın yalan söyleme kısmına geri dönmekten memnundum. "Müşterilerim bunu bilmiyorlar. Benim kadar size de yarar sağlayacak bir uzlaşmaya açığım."

"Neden burada olduğumuzu gerçekten biliyorlar mı?" diye sordu mavi lider.

Bu kısma bol bol vakit ayırdığımızı bilmeme rağmen yine de sinir bozucuydu. "DeltFall GüvBirimlerinin asi gibi davranmaları için saldırı kontrol modülleri kullandınız. Gerçek bir asi GüvBirimin sorularınıza cevap vermek zorunda olduğunu sanıyorsanız önümüzdeki birkaç dakika sizin için iyi bir eğitim olacak."

Mavi lider beni telsiz kanallarından attı. Onları meseleyi görüşürken uzun bir sessizlik çöktü. Sonra kadın hattı tekrar açtı. "Nasıl bir uzlaşma?"

"Size ihtiyaç duyduğunuz bilgiyi verebilirim. Karşılığında nakliye gemisine bindiğinizde sizinle geleceğim ama beni tahrip olmuş envanter olarak kayda geçireceksiniz." Bunun anlamı şirketten hiç kimsenin beni aramayacağı ve nakliye gemisi aktarım istasyonuna yanaştığı zaman o karışıklıkta sıvışabilecek olmamdı. Tabii teoride.

Yine bir tereddüt yaşandı – herhalde teklifimi değerlendiriyormuş gibi yapmaları gerektiği için. Sonunda mavi lider tekrar konuştu. "Kabul ediyoruz. Yalan söylüyorsan seni imha ederiz."

Tehdidi baştan savmaydı. Gezegeni terk etmeden önce bana bir saldırı kontrol modülü takmaya niyetliydiler.

Kadın sözlerini sürdürdü. "Vereceğin bilgi nedir?"

"Öncelikle beni envanterden çıkarın," dedim. "*Hub*la hâlâ bağlantıda olduğunuzu biliyorum."

Mavi Lider dönüp Sarı'ya sabırsız bir el hareketi yaptı. "MerSistemlerini resetlememiz gerekir," dedi adam. "Bu da biraz zaman alır."

"Resetlemeyi başlatın, komutu sıraya koyun ve bunu bana yayınınızda gösterin. O zaman bilgiyi veririm."

Mavi Lider beni telsiz kanalından çıkarıp tekrar Sarı'yla konuştu. Üç dakikalık bir beklemenin ardından kanal yeniden açıldı ve yayınlarına kısıtlı bir erişim kazandım. Komut sıraya konmuştu ama elbette onu daha sonra silmeye vakitleri vardı. Önemli olan, MerSistemimiz yeniden faaliyete geçmişti ve ikna edici bir şekilde onlara inanıyormuşum gibi davranabilirdim. Zamana dikkat ediyordum ve artık hedef aralığa geldiğimiz için oyalanmanın gereği kalmamıştı. "Müşterilerimin uyarıcı roketini yok etmenizden dolayı sizinkini elle ateşlemek için bir grup yolladılar."

Yayınlarına olan kısıtlı erişimimle bile onları can evlerinden vurduğumu görebiliyordum. Vücut dilleri şaşkınlıktan korkuya kadar değişim gösteriyordu. Sarılı kararsızca kıpırdandı, yeşilliyse dönüp Mavi Lider'e baktı. Kadın yine o pes aksanla konuştu. "Bu imkânsız."

"İçlerinden biri bir geliştirilmiş insan ve aynı zamanda bir sistem mühendisi. Roketi ateşleyebilir. MerSistemimizden aldığınız verileri kontrol edin. Tetkik Uzmanı Doktor Gurathin'den bahsediyorum."

Mavi Lider omuzlarından başlayıp vücudunun geri kalanına kadar tedirginlik belirtileri gösteriyordu. Belli ki görgü tanığı problemlerini çözmeden hiç kimsenin bu gezegene gelmesini istemiyordu.

"Yalan söylüyor," dedi Yeşil, beni kastederek.

Sarılı konuşurken sesine panik karışıyordu. "Yine de riske giremeyiz."

Mavi Lider ona doğru döndü. "Yani öyle bir şey mümkün mü?"

Sarılı tereddüde kapıldı. "Bilmiyorum. Şirket sistemlerinin hepsi de tescillidir ama onları *hack*leyebilen bir geliştirilmiş insanları varsa–"

"Hemen oraya gitmemiz gerek," dedi Mavi Lider. Bana doğru döndü. "GüvBirim, müşterine hophoptan inip buraya gelmesini söyle. Ona anlaşmaya vardığımızı bildir."

Pekâlâ, tüh. Planda böyle bir şey yoktu. Bizsiz gitmeleri gerekiyordu.

(Gurathin dün gece bunun zayıf bir nokta olduğunu, planın burada bozulacağını söylemişti. Haklı çıkması sinir bozucuydu.)

GrayCris'e belli etmeden hophopun telsizine veya yayınına erişemezdim. Üstelik hâlâ onları ve GüvBirimlerini habitatlarından uzaklaştırmamız lazımdı. "Müşterim onu öldürmeyi planladığınızı biliyor. Asla gelmez," dedim. Sonra aklıma yine parlak bir fikir geldi ve ekledim. "O ticaret dışı siyasi bir sistem kurumunun gezegen yöneticisi. Aptal biri değil."

"Ne?" diye bilmek istedi Yeşil. "Ne siyasi kurumu?"

"Grubun adı neden 'Preservation'* sanıyorsunuz?" cevabını verdim.

Bu sefer kanallarını kapatmakla uğraşmadılar. "Onu öldüremeyiz," dedi Sarı. "Açılacak soruşturma–"

"Doğru söylüyor," diye ekledi Yeşil. "Onu esir alabilir ve anlaşmaya vardığımızda salıverebiliriz."

* (Tr.) Saklanma, korunma. –*yhn*

Mavi Lider onlara çattı. "Olmaz. Ortadan kaybolursa daha bile titiz bir soruşturma yürütülür. Uyarıcı roketin fırlatılmasını durdurmalıyız. Ne yapacağımızı ondan sonra konuşuruz." Bana doğru döndü. "Müşterinin yanına dön. Onu hophoptan çıkarıp buraya getir." Kanalı bir kez daha kapattı. Sonra DeltFall GüvBirimlerinden biri öne çıktı. Mavi Lider yeniden iletişim kurup, "Bu Birim sana yardım edecek," dedi.

Yanıma varmasını bekledim, ardından döndüm ve onunla beraber kayalık yamaçtan ağaçların arasına indim.

Bundan sonra yaptıklarım Mavi Lider'in, DeltFall GüvBirimine beni öldürmesini emrettiği varsayımına dayanıyordu. Yanılıyorsam ayvayı yerdik. Mensah da, ben de ölürdük, grubun geri kalanını kurtarma planı suya düşerdi ve de PreservationAux grubu liderleri, GüvBirimleri ve küçük hophopları olmaksızın başladığı yere dönerdi.

Kayalık yamaçtan ayrılıp ağaçların arasına girdiğimizde ve çalılar ile dallar bizi platonun kenarından gizlediğinde bir kolumu diğer Birimin boynuna attım, kol silahımı açtım ve kaskının yan tarafına –telsiz kanalının olduğu noktaya– ateş ettim. Bir dizinin üstüne düşen GüvBirim mermi silahını bana doğru döndürdü ve enerji silahları zırhının içinden çıktı.

Saldırı kontrol modülünden dolayı yayını kesikti ve artık telsizi de devredışı kaldığı için yardım isteyemezdi. Üstelik gönüllü faaliyetlerini ne denli kısıtladıklarına bağlı olarak GrayCris insanları ona hususi olarak söylemedilerse fırsat bulsa dahi yardım istememe ihtimali vardı. Belki durum aynen buydu çünkü tek yaptığı beni öldürmeye çalışmak oldu. Ben silahını elinden alıncaya dek taşların ve otların üstünde yuvarlandık. Sonrasında işini bitirmekte zorlanmadım. En azından fiziksel anlamda.

GüvBirimlerin birbirlerine duygusal yaklaşmadıklarını

söylediğimin farkındayım. Fakat keşke düşmanım DeltFall Birimlerinden biri olmasaydı. Kişiliği orada bir yerde, başının içinde kısılıp kalmıştı. Bilinci belki açıktı belki de değildi. Tabii yine de fark etmezdi. İkimizin de seçme şansı yoktu.

Ben tam ayağa kalkarken Mensah elinde kazı aletiyle çalıların arasından fırladı. "İşler ters gitti," dedim ona. "Esirimmişsin gibi davranman gerekecek."

Önce bana, ardından DeltFall Birimine baktı. "Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Üstünde PreservationAux logosu olan her zırh parçasını çıkarmaya başladım ve parçalar yere dökülürken DeltFall Biriminin üstüne eğildim. "Ben o olacağım, o da ben."

Mensah kazı aletini bıraktı ve eğilip bana yardım etti. Zırhları tamamen takas etmeye vaktimiz yoktu. Elimizi çabuk tutarak her iki taraftaki kol ve omuz parçalarını, zırhın envanter kodunun yazılı olduğu bacak parçalarını, logolu göğüs ve sırt parçalarını birbiriyle değiştirdik. Mensah üstümde kalan zırh parçalarına toprak ve ölü Birimden aldığı kan ile sıvıları bulaştırdı ki ayırt edici bir şeyi gözden kaçırdıysak GrayCris fark etmesin. GüvBirimler boy ve vücut yapısı kadar hareket tarzı bakımından da tıpatıptır. Fikrim işe yarayabilirdi. Bilmiyorum. Şimdi kaçıp gidersek planımız heba olurdu. Onları bu platodan uzaklaştırmaya mecburduk. Kaskını kapatırken Mensah'a hitap ettim. "Artık gitmemiz–"

Kafa sallarken nefes nefeseydi – yorgunluktan çok tedirginlikten. "Hazırım."

Onu kolundan tuttum ve GrayCris grubuna doğru sürüklermiş gibi yaptım. Mensah yol boyunca inandırıcı bir şekilde bağırıp direndi.

Biz platoya ulaştığımızda bir GrayCris hophopu çoktan inişe geçmişti.

Mavi Lider'e doğru sürüklenirken ilk sözü Mensah söyledi. "Demek teklif ettiğiniz anlaşma buydu?"

"Preservation'ın gezegen yöneticisi misin?" diye ona sordu Mavi Lider.

Mensah bana bakmadı. Onu incitmeye kalkışırlarsa onları durdurmaya çalışırdım ve her şey mahvolurdu. Fakat Yeşil daha şimdiden hophopa biniyordu. Diğer iki insan pilot ve yardımcı pilot koltuğundaydı. "Evet," dedi Mensah.

Sarı üstüme geldi ve kaskımın yanına dokundu. Kolunu koparıp atmamak için müthiş bir çaba harcamam gerekti ve bunun kayıtlara geçmesini rica ederim. "Telsiz bağlantısı kesik," dedi adam.

Mavi Lider, Mensah'la konuşmayı sürdürdü. "Adamlarından birinin uyarıcımızı elle tetiklemeye çalıştığını biliyoruz. Bizimle gelirsen ona zarar vermeyiz ve durumunuzu konuşabiliriz. Bu işin her iki taraf için de kötü sonlanmasına gerek yok." Epey ikna ediciydi. DeltFall'la telsizden konuşup habitatlarına girmek için izin isteyen herhalde o olmuştu.

Mensah tereddüt etti. Çok çabuk boyun eğmiş gibi gözükmesinin istemediğini biliyordum ama artık buradan gitmelerini sağlamalıydık. "Pekâlâ," dedi.

~

Bir süredir kargo bölmesinde yolculuk etmemiştim. Normalde huzur verici ve rahat gelirdi ama burası benim kargo bölmem değildi.

Yine de içinde bulunduğum hophop bir şirket demirbaşıydı ve yayınına erişebiliyordum. Beni fark etmemeleri için çok sessiz kalmam lazımdı ama onca saat gizlice medya tüketmek işime yaradı.

GüvSistemleri kaydı sürdürüyordu. Niyetleri nakliye aracı gelmeden önce hafızadaki her şeyi silmek olmalıydı. Daha başka müşteri grupları da topladıkları veriler el altından başkalarına satılmasın diye bunu yapmayı denemişlerdi ve şirketin sistem analizcileri böyle bir şeye karşı gözlerini açık tutarlardı. Fakat karşımdaki insanların bunu bildiklerini sanmıyordum. Biz sağ kalmasak bile şirket onları enseleyebilirdi. Tabii bunun pek de iç rahatlatıcı bir düşünce olduğu söylenemezdi.

Süregiden kayda eriştiğimde Mensah'ın konuştuğunu duydum "–haritasız alanlardaki harabelerden haberdarız. Haritalandırma fonksiyonumuzu şaşırtacak kadar güçlüydüler. Onları o sayede mi buldunuz?"

Bharadwaj gerçeği dün gece çözmüştü. Haritasız bölümler kasıtlı bir *hack*leme değil, toprağın ve kayaların altına gömülü harabelerden kaynaklanan bir hataydı. Burası eskiden meskun bir gezegendi. Dolayısıyla tecrit edilecek ve yalnızca arkeolojik tetkiklere izin verilecekti. Şirket bile böyle bir karara saygı gösterirdi.

O harabeleri açığa çıkarıp kazarak yasadışı yollardan büyük paralar kazanılabilirdi ve belli ki GrayCris'in istediği de buydu.

"Konuşmamız gereken konu başka," dedi Mavi Lider. "Nasıl bir anlaşmaya varabileceğimizi bilmek istiyorum."

"Yani bizi de DeltFall gibi öldürmemeniz için," dedi Mensah, sesini sakin tutarak. "Evimizle tekrar bağlantı kurduğumuzda bir para transferi ayarlayabiliriz. Ama bizi canlı bırakacağınıza nasıl güvenebiliriz?"

Kısa bir sessizlik yaşandı. Aman ne güzel, cevabı onlar da bilmiyorlardı. Sonra Mavi Lider söz aldı. "Bize güvenmekten başka bir seçeneğiniz yok."

Şimdiden yavaşlıyor, inişe hazırlanıyorduk. Yayında herhangi bir alarm verilmemişti ve temkinli bir iyimserliğin etkisindeydim. Pin-Lee ve Gurathin'in önünü elimizden geldiği kadar açmıştık. Son GüvBirime fark ettirmeden sınırı *hack*lemeleri ve GrayCris MerSisteminin yayınına erişebilecek kadar habitata yaklaşmaları lazımdı. (Onun son GüvBirimleri olduğunu, GrayCris habitatında her nasılsa bir düzinesinin daha beklemediğini umuyordum.) Gurathin onların MerSisteminden bizimkini *hack*leyerek erişim sağlamanın bir yolunu bulmuştu ama uyarıcıyı tetiklemek için düşman habitatın yakınında bulunması gerekiyordu. Diğer GüvBirimleri bu nedenle oradan uzaklaştırmak zorundaydık. En azından plan böyleydi. Muhtemelen Mensah'ı tehlikeye atmadan da onu gerçekleştirebilirdik ama artık her şeyi sorgulamak için çok geçti.

Muhtemelen insanların dişlerini takırdatacak kadar sert bir şekilde bir piste indiğimiz zaman içim rahatladı. Diğer Birimlerle beraber bölmeden indim.

Habitatlarından birkaç kilometre uzakta, gür bir ormanın yukarısındaki büyük bir kayanın üstündeydik. Aşağıdaki ağaçlarda hophopun sert inişinden huzuru kaçmış bir sürü kuş ve daha başka fauna çığlık çığlığa bağırıyordu. Göğe üşüşmüş olan bulutlar yağmur tehdidinde bulunuyor ve halkayı gözlerden saklıyordu. Uyarıcı roketin aracı yaklaşık on metre uzaktaki üç ayaklı bir fırlatma sehpasında duruyordu ve, eyvah, bu mesafe çok kısaydı.

Diğer üç GüvBirime katıldım ve hep beraber standart bir güvenlik formasyonu oluşturduk. Hophoptan fırlatılan bir dizi dron bir sınır belirledi. Rampadan inerlerken insanlara bakmadım. Talimat almak için Mensah'a bakmayı çok istiyordum. Yalnız olsaydım platonun ucuna doğru depar atabilirdim ama onu buradan çıkarmak zorundaydım.

Mavi Lider yeşilliyle beraber ileri çıktı; diğerleri öne geçmekten korkarcasına kadının arkasında aralıklı bir daire oluşturdu. "Kimseden bir iz yok," dedi içlerinden biri. Herhalde GüvBirimlerinden ve dronlarından bildiriler alıyordu. Mavi Lider karşılık vermese de iki GrayCris GüvBirimi uyarıcıya doğru koşar adım ilerledi.

Asıl sorun daha önce de belirttiğim gibi şirketin cimri olmasıdır. Hele yapması gereken tek şey acil bir durumda ateşlenmek, solucan deliğinden bir ileti göndermek ve sonrasında unutulup gitmek olan uyarıcı roket gibi bir şey söz konusu olduğunda daha bile cimridir. Uyarıcıların güvenlik unsurları yoktur ve mümkün olan en ucuz fırlatma aracını kullanırlar. Onları habitatınızdan birkaç kilometre uzağa koymanız ve belirli bir mesafeden tetiklemeniz boşuna değildir. Ötekiler işlerini görürlerken Mensah ile benim, GrayCris'i ve onların GüvBirimlerini oyalamamız ve habitattan uzak tutmamız gerekiyordu; uyarıcının ateşlemesi sırasında kömür olmamız değil.

Mavi Lider'in Mensah'ı yanında götürme kararının yol açtığı gecikme yüzünden zaman hızla daralıyordu. İki GüvBirim uyarıcı sehpasının etrafını turlayarak bir kurcalama belirtisi arıyordu. Daha fazla dayanamadım ve Mensah'a doğru yürümeye başladım.

Sarılı beni fark etti. Yayınları üzerinden Mavi Lider'e bir şeyler söylemiş olmalıydı çünkü kadın dönüp bana baktı.

Geride kalan DeltFall GüvBirimi hızla bana doğru dönüp ateş açtığında ampullerin yandığını anladım. Dalıp takla attım ve ayağa kalkarken mermi silahımı doğrulttum. Zırhımın orasına burasına darbeler alıyordum ama ben de diğer GüvBirimi vuruyordum. Mensah başını eğip hophopun öteki tarafına kaçtı ve platonun bir gümbürtüyle sarsıldığını hissettim. Uyarıcı roketin ana iticisi kasasından çıkıp sehpanın di-

bine düşüyor ve ateşlenmeye hazırlanıyordu. Diğer iki Güv-Birim durmuş, Mavi Lider'in şaşkınlığı onları oldukları yere mıhlamıştı.

İleri fırladım, zayıf bir zırh ekleminden girip uyluğumu delen bir mermi yedim ve dişimi sıkarak yola devam ettim. Hophopun arkasına ilerlediğimde Mensah'ı gördüm. Üstüne atlayıp onu kayanın kenarından düşürdüm, yere sırtüstü çarpmak için havada arkamı döndüm ve başını darbeden korumak maksadıyla bir kolumu Mensah'ın kaskına doladım. Kayalardan sekip ağaçların arasında daldık, sonra bir ateş topu platoyu kaplayarak beni–

BİRİM ÇEVRİMDIŞI

Of, canım amma da yanıyordu. Kayaların ve ağaçların yukarıdan çıkıntı yaptığı bir koyağın dibinde yatıyordum. Mensah artık işe yaramazmış gibi gözüken bir kolu tutarak yanımda oturuyordu. Tulumu yırtıklarla ve lekelerle kaplıydı.

Telsizden birilerine bir şeyler fısıldıyordu. "Dikkatli olun. Sizi tarayıcıdan tespit ederlerse–"

BİRİM ÇEVRİMDIŞI

"O yüzden acele etmeliyiz," dedi Gurathin, ansızın başımızda dikilirken. Yine zamanın bir kısmını yitirmiş olduğumu anladım.

Plana göre Gurathin ile Pin-Lee yaya olarak ormanın içinden GrayCris habitatına gidecekti. İşlerini bitirmelerinin ardından her şey boka sarmasaydı küçük hophopla onları almamız gerekiyordu. İşler boka sarmıştı sarmasına ama sadece kısmen. Eh, bu da bir şeydi.

Pin-Lee üzerime eğildi ve ona, "Bu Birim asgari işlev göstermektedir ve onu bırakmanız tavsiye edilir," dedim. Bu büyük ölçekli bir arızanın tetiklediği otomatik bir reaksiyondur. Ayrıca o pozisyondayken bile canım fena yandığı için beni hareket ettirmelerini hiç istemiyordum. "Kontratınıza göre–"

"Kapa çeneni," diye tersledi Mensah. "Kapa o lanet çeneni. Seni bırakıp gitmiyoruz."

Görsel duyum tekrar kesildi. Hâlâ orada gibiydim ama bir sistem bozukluğunun eşiğinde olduğumu hissedebiliyordum. Görüntü bir gidip bir geliyordu. Küçük hophopun içi, insanlarımın aralarında konuşması, Arada'nın elimi tutuşu...

Derken büyük hophopun içinde sanki havalanıyordum. İticinin gürültüsüne ve yayından aldığım kesik kesik bilgilere bakarak taşıtın nakliye aracına yüklendiğini anladım.

Yüreğime su serpildi. Demek ki insanlarımın hepsi de güvendeydi. Nihayet kendimi bıraktım.

8

Bilincim açıldığında bir odacıktaydım. Geniz yakıcı o tanıdık kokunun ve sistemlerin uğultusunun arasında tekrar bir araya geliyordum. Derken habitattaki odacıkta olmadığımı fark ettim. Bu daha eski bir model, kalıcı bir tesisattı.

Şirket istasyonuna geri dönmüştüm.

Ve insanlar idari modülümden haberdardı.

Onu çekinerek yokladım. Hâlâ işlevsizdi. Medya hafızama da el sürülmemişti. Hıh.

Odacık açıldığında Ratthi'yi karşımda buldum. Sivillere özgü sıradan istasyon kıyafeti giymişti ama gri renkli yumuşak ceketinin üstünde PreservationAux logosu vardı. Mutlu ve son karşılaşmamıza kıyasla çok daha temiz görünüyordu. "Haberler iyi!" dedi. "Doktor Mensah kontratını temelli satın aldı. Bizimle beraber eve geliyorsun!"

İşte bu bir sürpriz oldu.

İşlemlerim tamamlanırken sersemliğimi hâlâ üstümden atamamıştım. Sanki bir dizinin içindeydim. Odacığımda halüsinasyon görmediğimden emin olmak maksadıyla teşhis programları yürüttüm ve çeşitli yayınları kontrol edip durdum. Yerel istasyon haberlerinde DeltFall, GrayCris ve açılan soruşturmayla ilgili bir habere yer verilmişti. Halüsinasyon görüyor olsaydım herhalde şirket tüm bu rezaletten PreservationAux'un kahraman kurtarıcısı olarak sıyrılmayı beceremezdi.

Bir tulum derisi ve zırh beklesem de ağır hasar görmemin ardından işlemden geçmeme yardım eden istasyon Birimleri bana gri PreservationAux üniforması verdi. Onu üstüme geçirirken istasyon birimlerinin etrafımda durup beni seyretmesini garipsedim. Ahbap falan değilsek bile çoğunlukla haberleri aktarıp sen çevrimdışıyken neler yaşandığı, sırada ne gibi kontratlar olduğu gibi şeyleri aktarırlar. Acaba onlar da kendilerini benim kadar garip hissediyor muydu? GüvBirimler kimi zaman odacıklarıyla beraber toplu olarak başka şirketlerce satın alınırlardı. Fakat daha önce hiç kimse bir tetkikten dönüp de Birimlerini ellerinde tutmaya karar vermemişti.

Dışarı adım attığımda Ratthi hâlâ beni bekliyordu. Kolumdan tutup beni bir çift insan teknisyenin yanından ve iki kat güvenlik kapısından geçirip sergi alanına çıkardı. Kiralıkların sıralandığı bu yer, halılarıyla ve kanepeleriyle intikal merkezinden daha hoştu. Bir iş kıyafetiyle şık giyimli Pin-Lee odanın ortasında duruyor, bu hâliyle hoşuma giden dizilerdeki oyunculara benziyordu. (Bizi haksız kovuşturmadan kurtarmaya gelen çetin ceviz fakat şefkatli bir avukat.) Şirket donanımlı iki insan onunla tartışmak istercesine yakınında

dikiliyordu ama Pin-Lee onlara aldırış etmiyor, elindeki bir veri çipini ilgisizce havaya atıp tutuyordu.

Şirket çalışanlarından biri beni ve Ratthi'yi gördü. "Tekrar ediyorum, böyle bir şey usullere aykırı. El değiştirmeden önce Birimin hafızasını silmek sadece bir şirket kuralı değildir. Aynı zamanda–"

"Ben de tekrar ediyorum, elimde bir mahkeme emri var," diyen Pin-Lee diğer kolumu tuttu ve ikisi birlikte beni oradan götürdü.

İstasyonun insanlara özgü bölümlerini daha önce hiç görmemiştim. Çok katlı büyük merkezi halkadan aşağı inip ofis bloklarının ve alışveriş merkezlerinin önünden geçtik. Her türden insanla, her türden botla tıkış tıkış dolu olan mekânda flaş veri ekranları oradan oraya uçuşuyor, yüz farklı umumi yayın bilincimi okşuyordu. Burası tıpkı eğlence yayınındaki o yerlere benziyordu ama daha büyük, daha parlak ve daha gürültülüydü. Üstelik de güzel kokuyordu.

Beni asıl şaşırtan hiç kimsenin bize aval aval bakmamasıydı. Dönüp tekrar bakan biri bile çıkmıyordu. Üniforma, pantolon, uzun kollu tişört ve ceket tüm inorganik kısımlarımı örtüyordu. Ensemdeki veri soketini fark ediyorlarsa bile herhalde bir geliştirilmiş insan olduğumu sanıyorlardı. Halkadan aşağı inen alelade üç kişiydik, o kadar. Birbirlerini tanımayan bir insan kalabalığının arasındayken tıpkı zırhlı bir GüvBirim grubundaki kadar meçhul olduğum kafama dank etti.

Bir otel blokuna saptığımız sırada istasyona dair bilgi sunan umumi bir yayına dokundum. Kapıdan lobiye girerken bir haritayı ve bir vardiya çizelgesini hafızama kaydettim.

Etrafta tavandan sarkan cam bir heykelli çeşmeye doğru kıvrıla kıvrıla yükselen saksılı ağaçlar vardı. Çeşme hologram değil gerçekti. Ona bakayım derken muhabirleri neredeyse burnumuzun dibine girdiklerinde fark edebildim. Yanlarında bir çift dron kamerası olan geliştirilmiş insan muhabirlerden biri Pin-Lee'yi durdurmaya kalkıştı. İçgüdülerim hemen devreye girdi ve adama omuz atarak ondan uzaklaştırdım.

Muhabir şaşırmış gözükse de nazik davrandığım için yere düşmemişti. "Şimdilik soru kabul etmeyeceğiz," dedi Pin-Lee ve Ratthi'yi otelin nakil kapsülüne itti, sonra da kolumu tutup beni peşi sıra içeri çekti.

Kapsül bir hışırtıyla kapandı ve bizi büyük bir süitin fuayesinde indirdi. Ben Pin-Lee'yle beraber içeri girerken arkamızdaki Ratthi telsizinden biriyle konuşuyordu. Halılara, mobilyalara ve de ana lobideki bahçe ile heykellere tepeden bakan kocaman pencerelere sahip süit en az medyadakiler kadar şaşaalıydı. Bir tek odaları daha küçüktü. Herhalde dizilerde kameralara daha uygun açılar sunmak için büyük odalar kullanıyorlar.

Müşterilerim –Eski müşterilerim? Yeni sahiplerim?– buradaydı ama hapsi de normal kıyafetleri içinde farklı gözüküyordu.

Doktor Mensah yanıma gelip beni tepeden tırnağa süzdü. "İyi misin?"

"Evet." Hafızamda yaralı hâlinin saha kameram tarafından çekilmiş net resimleri vardı ama onun hasarı da tamamen onarılmıştı. Pin-Lee gibi o da kendisini farklı gösteren bir iş kıyafeti giymişti. "Neler olduğunu anlamıyorum." Stresli bir durumdu. Eğlence yayınını –birim işlem bölgesinden erişebildiğimi– etrafımda hissedebiliyor ve ona gömülmemekte zorlanıyordum.

"Kontratını satın aldım," dedi Mensah. "Bizimle beraber Preservation'a geliyorsun. Orada başına buyruk olacaksın."

"Envanterden çıkarılmışım." Bana böyle demişlerdi ve belki söyledikleri doğruydu. Nedenini bilmesem de kontrolsüzce seğiresim geliyordu. "Yine de zırh takabilir miyim?" İnsanlara bir GüvBirim olduğumu gösteren şey zırhımdı. Ama artık GüvBirim değil, sadece Birimdim.

Ötekiler suskundu. Mensah sakin bir dille konuştu. "İhtiyaç duyduğun fikrindeysen bir şeyler ayarlayabiliriz."

İhtiyaç duyduğum fikrinde miydim, bilmiyordum. "Bir odacığım yok."

Güven verici bir tavır takındı. "İhtiyacın da olmayacak. Kimse sana ateş etmeyecek. Yaralanırsan veya parçaların hasar görürse bir tıp merkezinde onarılabilirsin."

"Kimse bana ateş etmeyecekse ne iş yapacağım?" Belki onun yakın koruması olurdum.

"Sanırım her ne istersen yapmayı öğrenebilirsin." Gülümsedi. "Eve gittiğimizde bu konuyu konuşuruz."

O esnada Arada içeri girdi ve yanımıza gelip omzumu sıvazladı. "Bizimle olmandan çok mutluyuz," dedi ve Mensah'a doğru döndü. "DeltFall temsilcileri geldi."

Mensah kafa salladı. "Onlarla konuşmam gerekiyor," dedi bana. "Sen burada keyfine bak. Bir ihtiyacın olursa bize söyle."

Bir köşede oturdum ve farklı farklı insanların yaşananları konuşmak için gelip gitmesini seyrettim. Çoğu avukattı. Şirketten, DeltFall'dan, daha başka en az üç ticari ve bir bağımsız kurumdan hatta GrayCris'in bağlı bulunduğu şirketten. Sorular sordular, tartıştılar, güvenlik kayıtlarına baktılar, Mensah ile Pin-Lee'ye güvenlik kayıtları izlettirdiler. Ve de bana baktılar. Gurathin gözünü üstümde tutmasına rağmen bir

şey demedi. Acaba Mensah'a beni satın almamasını söylemiş miydi?

Sakinleşmek için eğlence yayınını biraz seyrettim, sonra da istasyonun bilgi merkezinde Preservation İttifakı'yla ilgili ne varsa inceledim. Kimse bana ateş etmeyecekti çünkü orada insanlara ateş edilmezdi. Ne Mensah'ın ne de başka birinin orada yakın korumaya ihtiyacı vardı. Bir insansan veya geliştirilmiş insansan yaşamak için harika bir yer gibi gözüküyordu.

Ratthi iyi olup olmadığımı kontrol etmeye geldiğinde ondan bana Preservation'dan ve Mensah'ın orada nasıl yaşadığından bahsetmesini istedim. Söylediklerine bakılırsa Mensah idari işlerle uğraşmadığı zamanlarda başkentin dışındaki bir çiftlikte bir çift hayat arkadaşı; kız ve erkek kardeşi ve onların üç hayat arkadaşıyla, bir de Ratthi'nin sayısını bilmediği kadar çok akrabayla ve çocukla beraber yaşıyordu. Derken Ratthi bir avukatın sorularını yanıtlamaya çağrıldı. Bu da bana düşünmem için zaman kazandırdı.

Bir çiftlikte ne yaparım, bilmiyordum. Ev temizliği mi? Bu, kulağa güvenlikten çok daha sıkıcı geliyordu. Belki sonu iyi biterdi. Sonuçta bu istemem gereken bir şeydi. Şimdiye kadar her şey bana bunun istemem gereken bir şey olduğunu söylemişti.

İstemem gereken.

Bir geliştirilmiş insan gibi davranmak zorunda kalacaktım ve bu da üstüme yük olacaktı. Değişmem, kendimi yapmak istemediğim şeyler yapmaya zorlamam gerekecekti. Mesela onlardan biriymişim gibi insanlarla konuşmak. Zırhımı geride bırakacak olmam da cabasıydı.

Fakat belki artık ona ihtiyacım kalmazdı.

Sonunda ortalık duruldu ve insanlar süite yemek getirttiler. Mensah gelip benimle biraz daha konuştu. Preservation'dan, orada ne gibi seçeneklerim olacağından, ne istediğime karar verinceye dek nasıl onun yanında kalacağımdan bahsetti. Söylediklerinin çoğu Ratthi'nin anlattıklarına dayanarak tahmin ettiğim gibiydi.

"Yani vasim olacaksın," dedim.

"Evet." Anladığıma sevindi. "Öyle çok eğitim fırsatı var ki. Canın ne isterse yapabilirsin."

Vasi, sahipten daha hoş bir kelimeydi.

Gece vardiyasının ortasına kadar bekledim. Herkes ya uyuyor ya da kendi yayınlarına dalmış, değerlendirme materyallerinin analizi üstünde çalışıyordu. Kanepeden kalkıp koridordan geçtim ve sessizce kapıdan çıktım.

Nakliye kapsülünü kullanarak lobiye döndüm ve oteli terk ettim. Daha önceden indirdiğim harita sayesinde halkadan ayrılıp aşağı liman çalışma sahalarına nasıl ineceğimi biliyordum. Üstümde bir tetkik ekip üniforması olduğu ve kendime bir geliştirilmiş insan süsü verdiğim için kimse beni durdurmadığı gibi dönüp bakmadı bile.

Çalışma sahasının kenarında liman çalışanlarının kışlasına, oradan da teçhizat deposuna girdim. İçeride alet edevatların yanı sıra insan işçilerin saklama hazneleri vardı. Bir insanın özel eşya dolabını açıp iş çizmeleri, koruyucu bir ceket ve aparatlarıyla beraber bir çevresel maske çaldım. Başka bir dolaptan bir sırt çantası aldım ve tetkik logolu ceketi dürüp çantanın içine soktum. Artık bir yerlere seyahat eden bir geliştirilmiş insana benziyordum. Çalışma sahasından ayrıldım ve büyük merkezi koridordan geçerek gemi halkasına giden yüzlerce yolcudan biri gibi limanın bindirme sahasına ulaştım.

Zaman çizelgelerini gösteren yayınları kontrol edince fırlatılmaya hazırlanan gemilerden birinin bot kontrollü bir kargo taşıyıcısı olduğunu keşfettim. İstasyondaki hava kilitlerinin birinden erişim sağlayıp botu selamladım. Bana aldırış etmeyebilirdi ama canı sıkılmıştı ve selamıma karşılık verip yayınını bana açtı. Aynı zamanda gemi olan botlar sözcüklerle konuşmaz. Ona, sevgili vasisine katılmak için bir taşıta ihtiyaç duyan mutlu bir hizmetkâr bot olduğum düşüncesini aktardım ve uzun yolculuğunda ahbaplık edebileceği biri olsun ister mi, diye sordum. Hafızamda onunla paylaşabileceğim kaç saatlik şov, kitap ve daha başka medya türleri bulunduğunu gösterdim.

Meğer kargo nakliye botları da eğlence yayınlarına düşkünmüş.

Ne istediğimi bilmiyorum. Sanırım bir ara bunu dile getirmiştim. Fakat mesele o değil. Asıl mesele hiç kimsenin bana ne istediğimi söylemesini veya benim adıma karar vermesini istememem.

Seni o yüzden terk ettim, Doktor Mensah, en gözde insanım. Sen bunları okurken ben Tüzel Kuşak'tan çıkmış olacağım. Hem envanterden hem de göz önünden kaybolacağım.

Katilbot mesaj sonu.

"KALPSİZ BİR ÖLÜM MAKİNESİ OLARAK TAM BİR BAŞARISIZLIK ABİDESİYDİM."

Uzay araştırmalarının kurumsallaştığı bir gelecekte, araştırmalarda kullanılacak tüm malzemelerin Şirket'ten kiralanması gerekmektedir. Buna, araştırma yapacağınız gezegene gitmek için kullandığınız uzay gemisinden, sizi koruması için gönderilen GüvBirim androidi de dahil.

Uzak bir gezegende, yüzey testi yapan bir grup biliminsanına da kendine "Katilbot" diyen ve kendi idari modülünü hacklediği için bilinç kazanmış bir GüvBirim androidi kiralanmıştır. İnsanlardan çekinen ve dikkatleri üzerine çekmek istemeyen Katilbot'un tek yapmak istediği görevini başarıyla yerine getirip insanların onu rahat bırakmasıdır.

Ancak komşu bir araştırma ekibinden haber alınamadığında gerçeği ortaya çıkarmak Katilbot'a kalacaktır.

Katilbot Günlükleri, *Tüm Sistemler Çöktü* ile başlıyor...

"Katilbot'a bayılıyorum."
—ANN LECKIE

Çeviren: Cihan Karamancı
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786053 759362
/ithakiyayinlari